EI OLE MITÄÄN SALATTUA MIKÄ EI TULE TUNNETUKSI

He Who Has Dreams

MITÄ MINÄ TEEN TÄLLÄ RIHKAMALLA?

Jätettyään taakseen kimaltelevan harhan ja itsestään liikoja luulevien itsetunnottomien tähtien kyllästämän rock 'n' roll elämän – massapsykologian käytännön kenttäkokeen, maanviljelijän opintoja suorittanut mutta pian pihoja ja puutarhoja rakentamaan ryhtynyt Kari Heimonen saa vuonna 1987 pähkähullun idean – hän rakentaa maailman pohjoisimman trooppisen perhospuutarhan ja ryhtyy välittömästi toteuttamaan unelmaansa tarjoamalla kypsyttelemäänsä ideaa matkailukohteeksi muutamille suomalaisille suurkaupungeille. Esimerkiksi Helsingissä hänelle nauretaan päin naamaa mutta lopulta Joensuun kaupungin kaupunginjohtajan Aaro Heikkilä innostuu ideasta ja maailman pohjoisin Trooppinen Perhospuutarha avataan Joensuuhun keväällä 1991. Perhospuutarhan suosio yllättää kaikki muut, paitsi Heimosen. Jo ensimmäisenä toimintavuonna siitä tulee Pohjois-Karjalan suosituin matkailukohde kävijämäärän hipoessa 100 000:tta. Paikkaa onkin pakko laajentaa, jotta kaikki halukkaat sopisivat sisään.

Heimonen aloittaa seuraavana talvena Perhospuutarhan laajennuksen ja sopii suullisesti silloisen Keran (nykyisin Finnvera) aluekonttorin ja Kauppa- ja teollisuusministeriön kepulaisen piiripäällikön Seppo Korpimiehen kanssa hyvien tapojen mukaan hyvissä ajoin etukäteen aivan normaalista kehitysalueella sijaitsevan matkailuyrityksen rahoituksesta ja jätti rahoitus- ja avustushakemukset sisään samaan aikaan, kun laajennustyöt heti vuodenvaihteen 1991–92 jälkeen alkavat. Keran myönteinen rahoituspäätös, kuten oli sovittu, tulee tuota pikaa, mutta Kauppa- ja teollisuusministeriön suullisesti sovitusta käynnistys- ja investointiavustuksesta ei sen sijaan kuulu mitään.

Laajennusosan avajaiset tulevat ja menevät ja yleisömäärät ovat lamakeväästä huolimatta kaksinkertaiset edelliseen vuoteen nähden. Toukokuussa Kauppa- ja teollisuusministeriön piiripäällikkö soittaa Kari Heimoselle ja pyytää häntä somistamaan kukkaistutuksin ja puutarhakalustein hänen vaimonsa kotitilan pihapiirin Joensuun eteläpuolella Hammaslahdessa, sillä hänellä ovat tulossa viikonloppuna 50-vuotisjuhlat. Heimonen tekee tilatun ja lähettää tilaajalle tehdystä työstä laskun omakustannushinnoilla jättäen oman työnsä ja ajokilometrinsä hyvän tahdon eleenä laskuttamatta.

Parin päivän päästä laskun saanut piiripäällikkö soittaa Heimoselle ja kysyy: "*Onko lasku aiheellinen*?" Heimonen kertoo piiripäällikölle tapauksessa noudatetun laskutuspolitiikan ja puhelu päättyy. Seuraavaksi Heimosen yritykselle saapuu kirje, jossa Kauppa- ja teollisuusministeriön Pohjois-Karjalan piiri hylkää Trooppisen Perhospuutarhan investointi- ja käynnistysavustushakemuksen sillä perusteella, että Joen kaupungissa toimii ennestään jo yksi parikymmenpaikkainen kiinalainen ravintola. Ja koska Keran lainan saannin ehtona on kauppa- ja teollisuusministeriön avustusten saanti, jää myös tämä laina nyt saamatta. Tässä tilanteessa Joensuun kaupungin virkamiesjohto Aaro Heikkilän johdolla järjestää pikapikaa Perhospuutarhalle saamatta jääneen avustuksen tilalle silloisesta KOP:stä valuuttalainan niin, että yksi kaupungin yhtiöistä, Joensuun Tekniikkatalot Oy toimii takaajana. Kari Heimonen kuulee tuolloin yhdeltä Joensuun kaupungin virkamieheltä, että myös Kauppa- ja teollisuusministeriön tuolloinen kansliapäällikkö, nykyisin rahassa rypevä Varman toimitusjohtaja Matti Vuoria on ollut ainakin haluton avaamaan hänelle kerrottua lahjustapausta, ellei jopa halukas peittämään kaiken tapahtuneen. Ja maailman vähiten korruptoituneen maamme tavan mukaan yksikään tapahtuneen yksityiskohdista tiennyt Joensuun kaupungin virkamies, poliitikko, saati paikallinen sanomalehti Karjalainen tai paikallisradio Rex eivät nosta kauppa- ja teollisuusministeriön piiripäällikön toiminnasta minkäänlaista hälyä, vaan vaikenevat, vaikka jo avustukset evänneen päätöksen perustelut ovat perusteettomat, jopa lapsellisen järjettömät.

Heimoselle vihjataan, että kateuden ohella Korpimiehen kielteistä päätöstä säesti hänen isänsä, Helsingin Sanomien aletoimittajana toimineen Raimo Heimosen lehtiartikkeli, jossa Raimo antoi ymmärtää Pohjois-Karjalan tuolloisen maaherran, Esa Timosen omanneen kaikkein ruskeimman kielen Kekkosen kaveripiirissä. Kaiken kukkuraksi tuolloin sama Joensuun kaupungin virkamies myös kertoo Heimoselle, että kepun savolaiset puolueaktiivit ovat soittaneet hänelle Perhospuutarhasuunnitelman lehdistössä uutisoinnin jälkeen talvella 1991, että Heimoseen ei kannata luottaa, hän on suurisuinen huijari ja pelkkä haihattelija.

Heimosen on hyvin vaikeaa ymmärtää vielä tänäänkään, kuinka virkamies, poliitikko tai toimittaja, joka tietää hänen kieltäytyneen

lahjonnasta ja sitä seuranneesta elävältä "teurastuksesta", silti valitsee vaikenemisen, voi ylipäätään elää omatuntonsa ja itsensä kanssa sovussa kaikki nämä vuodet aina näihin päiviin asti ja - aina kuolemaansa saakka. Ovatko he niitä paljon mainostettuja sankareita?
Ei liene aivan perää vailla sanonta; "Keskusta pettää aina." Ja "muut pettävät silloin kun heillä on siihen pieninkin mahdollisuus." On aivan turha tänä päivänä ihmetellä, miksi maamme vajoaa tänään taloudelliseen tyhjiöön kuin kivi, sillä yritystoiminnan ollessa tämän kaltaisessa valtiovallan erityisessä suojelussa, lipevää erinomaisuuttaan pursuava poliitikko sahaa vain juuri sitä oksaa, jolla istuu.
Kolmen kuukauden päästä 8.9.1992 Esko Ahon hallitus, joka on vannonut, ettei se koskaan devalvoi, päästää Suomen markan kellumaan ja markka devalvoituu seuraavien kuukausien aikana 20–40 % eri valuuttoihin nähden. Markkinaehtoisen pankkilainan korko nousee yli 20 %:iin. Sitä hennot tropiikin perhoset eivät jaksa enää siivillään kantaa. Niin Kari Heimonen hakee vain vähän yli vuoden toiminnan jälkeen Pohjois-Karjalan suosituimman matkailukohteen, yli 100 000 kävijän Trooppisen Perhospuutarhan konkurssiin - hän ei ollut suostunut lahjomaan rahalle persoa valtion virkamiestä ja Esko Ahon puoluetoveria - myymään sieluaan.
Niin päättyi elämä perhospuutarhurina 2 vuoden sairaslomaan ja seurasi muutto takaisin Etelä-Suomeen, mutta sitä ennen Heimonen kynittiin putipuhtaaksi. Hänestä tuli yhteiskunnan halveksittu hylkiö, epäonnistuja, jolle yksikään rahalaitos eivät myöntänyt pankkitiliä ja teleoperaattorit eivät avanneet matkapuhelinliittymää. Päälle lätkäistiin vielä 14 vuoden velkavankeus.
Mitä hän tekisi elämällään? Neljä lasta ja puoliso olisi elätettävä, eikä hänellä ollut ollut mitään muuta kuin velat ja kahden vuoden sairasloma ansiosidonnaisine päivärahoineen. Sillä kauas on helvetin pitkä matka. Hän alkoi unelmoida – mitä jos ryhtyisin kirjoittamaan, hänhän oli kirjottanut niin kauan kuin muisti – huvikseen, runon puolikkaita, väsännyt alkeellisia lauluntekstejä. joitakin lehtiartikkeleita, toiminut jo 14-vuotiaana Hesarin avustajana, Karjalaisen aluetoimittajana Itä-Savossa, voittanut jonkun kirjoituskilpailunkin. Siispä hän päätti ryhtyä kirjailijaksi ja alkoi kirjoittaa ja kirjoittaa – punoillen uuden uransa saatesanat:

Mitä minä teen tällä rihkamalla
oluella, sinapilla, makkaralla
luuletko, että jos nyt kumoan lasin
on kaljaa, luottokortti – kaikki hyvin

Mitä minä teen tällä rihkamalla
kuoleman pelolla ohjusten alla
eikö jumala suojelekaan kaikkialla
vai onko osani helvetti maan alla

Mitä minä teen tällä rihkamalla
tummalla tyylipuvulla solmiolla
suostunko lottoonne sovinnolla
elää kunnolla ja kuolla kuin nolla

Ensin Heimoset asuivat Kellokoskella sitten Sipoossa, mutta koska lapset olivat pieniä ja asunto oli ahdas hän vuokrasi työhuoneen Helsingin Kruununhaasta. Jo siksikin, että yksi hänen kolmesta ideastaan, tehdä jonkinlainen radiodokumentti matkasaarnaajasta, joka kulkee Helsingin syntisessä yössä tallentaen mukaan kantamaalleen erittäin tehokkaalla mikrofonilla varustetulla pienellä sanelunauhurilla koko kiirastulen hehkun. Kaksi muuta ideaa olivat satukirjaksi naamioitu kertomus taivaan ja maan välin kulkijoista, Hipoista. Hän oli joskus jostain kansaperinteen sanakirjasta lukenut, että Hipat ja hippaleikki olivat muinoin saaneet nimensä kulkijoista, joita kansa pelkäsi, koska he ramppasivat taivaan ja maan väliä kuin juna pysäkiltä toiselle. Kolmas aihio oli kirjoittaa kirja kaverista nimeltä Jussi E Hyvä (Johnny B, Good). Jussi E saisi lojuessaan Hietanimen krematorion nurmella taivaalla väijyvästä otsoniaukosta vuodetun tehtävän pelastaa maailma! Tämä kolmas aihio poiki välittömästi myös lisäidean – useampi osainen radiokuunnelma pikku poikana putkiradiosta kuulemiensa Pekka Lipposen ja Kalle Kustaa Korkin seikkailujen hengessä. Ryyditettynä Robby Krieger ja The Doors tyylisillä hypnotisoivilla ja uhkaavan vaarallisilla soinnuilla ja hämärän rajoilla liikkuvilla sanoituksilla – kahleettomalla ja kapinallisella rock 'n' rollilla. Hän saikin sovittua Yleisradion tuottajan kanssa koenauhan tekemisestä ja värvättyä pähkähulluun projektiin pelkällä talkoohen-

gellä mukaan, ilmeisesti muinaisten rock-meriittiensä vuoksi, muun muassa Vesa Vierikon ja Liisa Mustosen.

Kauan on mieltäin pitkään piinanneet
syntiinlankeemus ja rietttaus
ja hyvää päivää varjostaneet
pitkä viha, vale, viekkaus

Ken kurkkuun kumos myrkkypikari
Caesarissa iskut tikarin
Wounded Kneessä intiaanein veri
savuava rullarevolveri

Ovat ajat sitten seisahtaneet
kellot umpihullut viisarit
ja hiusristikon virittäneet
on tarkat infrapunakiikarit

kiinni tarrautunut verkkoon lukin
on saalis mustin saumasukin
ja kuten ratsuväki usva suolta
välttää pimeys valon tätä puolta

ja askel joka ainut ikinen
on hullun homma hikinen
vahti päässä kunkin polun
päättää onko tässä loppu lorun

Kunnes tapahtumat alkoivat vääjäämättä vyöryä. Hän oli elänyt suvussa, jossa yliluonnolliset tapahtumat olivat täysin luonnollisia. Hänen ensimmäiset omat oudot kokemukset olivat tapahtuneet hyvin varhain – ensimmäinen mieleen painunut muistikuvakin syöpyi verkkokalvoille jo pari- kolmevuotiaana Tuusulantiellä Saksan mutkassa lojuneesta kuolleesta verisestä siilistä. Kokemukset olivat toistuneet elämän varrella aika ajoin, ikään kuin vain muistutuksena, että kaikki ei maailmassa ollut ihan niin kuin ihmisille uskoteltiin – kuten he luulivat.

KUTSUITKO MINUA – KUTSU UUDESTAAN?

Hän ajoi myöhään elokuisena yöllä työhuoneeltaan Helsingistä kotiin Kellokoskelle. Yhtäkkiä Järvenpään jälkeen, Pohjoisväylän lähtiessä Nummenkylän risteyksen jälkeen laskeutumaan alas ja loivasti vasemmalle, hän tunsi jonkun kuiskaavan hänelle, äänen, jota hän ei ollut ehkä kuullut yhtä selvästi yli 35 vuoteen. Yleensä hän oli kokenut ”yhteyden” ennemminkin intuitioisena oivalluksena – kevyenä olona ja selittämättömänä itsevarmuutena, mutta silti niin, kuin häntä olisi muistutettu, hänelle olisi annettu neuvoja. Hänen oli pakko pysähtyä välittömästi tien laitaan peltolevikkeen kohdalla, nousta autosta ja kuunnella. Oli tyyntä, täysin hiljaista, usva leijaili niityllä. Ääni kehotti aivan selvästi häntä kääntämään katseena menneeseen – sinne mitä hän oli saapunutkin. Hän kirjoitti hetken ylös myöhemmin:

Muutama vuosi sitten olin yöllä matkalla maalle, kotiin
Yhtäkkiä tunsin, että joku tai jokin oli kanssani
tavallaan puhui minulle... en tiedä...
Mutta tämä laulu laskeutui silloin taivaalta kuin kuun säteet
Päätin kääntyä ympäri... ja palata

On aika öiden ukkoskuun
lailla lumen
usva hautaa
niityt hiljenneet
kiiltomadon hohteen

On aika öiden ukkoskuun
sävel hienoin
syvä hiljaisuus
alleen peittää
turhan hälinän

Tule
todeksi teemme
pilvilinnat
unelmat ja haaveet

virvatulten kajon
aamuruskon valon

Kutsuitko minua - rakkaus
kutsu uudestaan -
lujempaa

On aika öiden ukkoskuun
sinne tänne
kaste kylvää
tuoksun hennon

TAIVAALTA LEIJAILEE VALKOINEN HÖYHEN

Nyt hän, seuraavana tai sitä seuraavana päivänä, vähän yli nelikymppisenä miehenä oli työhuoneelle mennessään juuttunut autollaan Helsingin Mannerheimintien ja Kaivokadun risteyksen liikennevaloihin. Liikenne seisoi selittämättömästä syystä ja hän vilkaisi vasemmalle, siellä seisoi päärautatieaseman kellotorni. Hän, joka samalla hetkellä näki auton tuulilasiin leijailevan taivaalta valkoisen höyhenen, oli jo pikkulapsena eläessään metsien keskellä käsittänyt, että kuolemaa ei ole, sillä ollessaan noin 5- tai 6-vuotias, maatessaan peittojen alla rautahetekalla tuhkarokon aiheuttamassa korkeassa kuumeessa, hän tunsi sisässään liikahtelevan oudon kuin pakotietä etsivän matelijan ja samoina öinä hourekuvissa irtosi useasti kehostaan, vaellellessaan höyhenenkevyenä tuulessa, oli erottavinaan huojuvien kissankellojen puheen, kuuli kuikan huudon kaiun sydänkammioissaan, susien ulvovan vaaroilla.
Hänelle oli turha tulla lässyttämään mitään sellaista sopaa, kuin kuolemaa ei ole, olihan hän pienenä poikana irronnut kehostaan, siis ei todellakaan kuvitellut irronneensa, vaan irronnut ja entä kummisetä, joka oli käynyt kuoltuaan DC-3 maahansyöksyssä Maarianhaminassa 8. marraskuuta 1963 jättämässä onnettomuutta seuranneena yönä heille jäähyväiset! Hän saattoi yhä sulkiessaan silmänsä kuulla matalalla siipiään vaaputtavan DC3:n jylinän Pekkahan oli aina Aeron reittilennoilla Helsinki-Kuopio-Joensuu-Helsinki poikennut Onttolan lentokenttää lähestyessään reitiltä heidän kotitalonsa ylle Säy-

nelaaksoon Ai hänellä ei ollut mitään konkreettisia todisteita muka? No, kun hän irtosi kehostani, oli yö ja muut nukkuivat, mutta kun kummisetä kävi toisella puolella Suomea, keskellä soita sijainneella Juuan Komakan kansakoululla, jossa hän asui tuolloin isänsä kanssa, niin he keskustelivat yöllä tapahtuneesta, normaalisiti keskenään aamuteellä. Heidän sukunsa historiassa se, mitä muut pitivät yliluonnollisena, oli heille aivan normaalia. Heh, he molemmat, isä ja poika siis kärsivät geneettisestä luulosairaudesta – heidät kummatkin olisi pitänyt sulkea pöpilään! Omena ei putoa kovinkaan kauas puusta…
Hän oli oppinut Säynelaaksossa seuramaan eläinten jälkiä maastossa, haistelemaan tuulen suuntaa, laskemaan käen kukkumat vuodet, tiesi pelloilla jokaisen myyränkolon aukot ja oli painanut mieleensä, ei ainoastaan joka ainoaa räkättirastaiden pesäpuuta, vaan myös jänisten lymypiilot ja madesyvänteiden paikat – ahminut ahmimistaan intiaaniromaaneja, lukenut niiden kertomista herätysmerkeistä – höyhenistä.
Ja nyt tässä – herätysmerkki? Ennusmerkki, mistä? Mikä pysäyttää liikennevirran, niin että risteyksessä pyörivät ilmavirrat laantuvat hetkeksi – kuka oikein leijailuttaa ilman halki tuulilasiin liimautuvan höyhenen? Olisiko usvaisen niityn kuiskaajalla sormet pelissä? Pitikö hänen vilkaista peräpeiliin – peruuttaa – mihin? Farmariauton kaiuttimet toistivat John Densmoren hakkaavan rummutuksen päälle Jim Morrisonin kiljahdusten säestämiä sanoja:

Five to one, baby, one in five
No one here gets out alive, now
You get yours, baby, I'll get mine
Gonna make it, baby, if we try, yeah…

… They got the guns, but we got the numbers
Gonna win, yeah, we're takin' over
Come on…

Mistä helvetistä Jimbo oikein lauloi? Hän, joka yhä jumitti liikenneruuhkassa, naputti kappaleen tahtia seuraten sormillaan auton ohjauspyörää. Kappaleen sanoitus oli kuulemma synkkä, primitiivinen ja monitulkintainen. Suuri yleisö, Doors fanit ja ainakin jumalina it-

seään pitävät rock-kriitikot väittivät, että kappale ”*Five to one*” heijastaa vahvasti vuoden 1968 levotonta ilmapiiriä, Vietnamin sotaa ja Yhdysvaltojen sisäisiä poliittisia jännitteitä. Morrison itse oli kappaletta studiossa nauhoitettaessa tiedon mukaan vahvassa humalatilassa, mikä kuuluu lauluraidan rosoisuudessa ja lopun improvisoidussa huutamisessa.

... Your ballroom days are over, baby
Night is drawing near
Shadows of the evening
Crawl across the years...

Julistaako Morrison laulussaan nuoren sukupolven ja 1960-luvun hippiliikkeen nousevan valtaan pelkän lukumääränsä voimalla, vaikka vallanpitäjillä ("vanhoilla") onkin käytössään aseet ja kurinpitovalta sekä muistuttaa elämän rajallisuudesta ja siitä, ettei kenelläkään ole mitään hävittävää? Laulu mukamas toimi myös kehotuksena elää täysillä ja radikaalisti tässä ja nyt sillä se on kyyninen ja synkkä viesti: 1960-luvun alun viaton kukkaisromantiikka ja rauhanomainen hippiaika olivat tulossa päätökseensä, ja edessä oli rajumpi, väkivaltaisempi todellisuus!

Ya walk across the floor with a flower in your hand
Trying to tell me no one understands
Trade in your hours for a handful of dimes
Gonna' make it, baby, in our prime

Kaikkitietävät jälkiviisastelijat ovatkin yksiselitteisesti selittäneet, että Morrison käytti tanssia, laulamista ja usein myös päihteitä saavuttaakseen lavalla ikään kuin henkisen transsin. Kukaan ei kuitenkaan ole tullut ajatelleeksi, mitä Jim itse sanoi aivan selvästi runossaan "*Road Days*" (Jim Morrison, Wilderness, Penguin books 1988):

Being drunk is a good disguise. I drink so I can talk to assholes.

Siis Morrisonin ”juopottelu” oli hänen sanojensa mukaan pelkkä naamio! Ja lavaliikehdintä, hyppely ja tanssihan sekä kännipäissään

kaatuilu jäljittelivät alkuperäiskansojen (intiaanien) rituaaleja – šamanismia. Jim muka halusi musiikin, tanssin ja transsinomaisen tilan avulla johdattaa yleisön kollektiiviseen henkiseen vapautumiseen. Tätä hänen omaleimaisesta tyyliään kutsutaankin rock-historiassa usein nimellä ”shamaanitanssi”. Kauas on pitkä matka – tanssien!
Autojono nytkähti ja alkoi lipua hitaasti eteenpäin kohti Etelä-Esplanadille johtavaa ryhmityskaistaa. Höyhen oli yhä aivan kuin liimautunut eteenpäin vierivän ikkunan tuulilasin alareunaan. Auton kaiuttimista toistuva kappale oli vaihtunut:

Well, if I get my hands on a dollar bill
Gonna buy a bottle and drink my fill
If I get my hands on a number five
Gonna skin that little girl alive
If I get my hands on a number two
Come back home and marry you

Doorsin kappale ”*Land Ho*” kertoo vanhan merimiehen kaipuusta takaisin merelle sekä vapauden ja seikkailun etsimisestä – ihan totta-ko? Sanoituksissa mainitut mystiset luvut ("*number five*" ja "*number two*") on usein tulkittu viittauksiksi joko rahasummiin tai noppapelin ja korttipelin numeroihin, mikä kuvaa merimiehen elämää rationaalisen suunnittelun sijaan sattumuksille alttiina. Jos ei omaa päässälaskutaitoa ja logiikka on läpeensä lahoa, niin pimeässä ei paljoa näy.
Jimhän viittaa sekä ”*Five to one*”, että ”*Land ho*” kappaleissa Hopi-intiaanien ikuisuuksiin eli maailmankausiin, joita hopi-kosmologiassa on yhdeksän kappaletta. Hopien mukaan elämme 4. ikuisuudessa (Túwaqachi) ja sen tarkoitus on opettaa ihmisille nöyryyttä ja henkisyyttä. Profetiat sanovat, että tämä aikakausi on nyt loppusuoralla. Morrisonhan varoittaa ilmiselvästi, että jos valitset 5. ikuisuuden, sinut nyljetään, mutta jos valitset paluun (*five to one*) ja tien 2.ikuisuuteen tulemme lopulta kotiin…
Mutta. mutta – Hän, joka kuunteli autossaan Doorsia, kääntyi Etelä-Esplanadille ja suuntasi Kauppatorin ohi kohti Katariinankatua ja edelleen Snellmaninkatua pitkin työhuoneelleen Oikokatu 2:een, jossa työpöydällä odotti avonaisena Albert Einsteinin kirja ”*Fysiikan kehitys*” ja seinälle oli teipattu huoneentauluksi piirroskuva lasten 9

osaisesta hyppyruudusta, koska hän pyöritteli mielessään päivät päästään Platonin ja Einstein sanoja. Alberthan oli todennut, että luonnossa toteutuvat yksinkertaisimmat ideat, joita pystymme ajattelemaan, ”*miten on mahdollista, että matematiikka sopii niin ihmeellisen hyvin kuvaamaan todellisuutta*” – jumalahan ei heitä noppaa. Platonin mukaan Jumala on geometrikko. Platonin esitti dialogissaan ”Timaios” klassisten alkuaineiden muodostuneen pyhästä geometriasta, jonka symboli on Metatronin kuutio. Pyhässä geometriassa tätä Metatronin kuutiota pidetään visuaalisena karttana siitä, miten maailmankaikkeuden energia ja materia ovat järjestäytyneet geometrisesti.
Eikö Jim Morrison muka tiennyt mitään intiaanien mytologiasta, vain Baudelairen, Blaken, Rimbaudin, Nietzschen, Poen, Castanedan, Kerouacin ja Ginsbergin tuotannon? Morrisonhan eli ilmeisesti huumetokkuran aiheuttamissa hallusinaatioissa, kun hän väitti laulussaan *Dawn's Highway*, että hänen sisällään oli ollut 4-vuotiaasta, autiomaan aamunkoitossa tapahtuneessa auto-onnettomuudessa, saakka tiellä ”hippasilla” ollut intiaanihenki – eikö niin?

... we were driving through
The desert, at dawn, and a truck load of Indian
Workers had either hit another car, or just - I don't
Know what happened - but ***there were Indians scattered***
All over the highway, bleeding to death.
So the car pulls up and stops. That was the first time
I tasted fear*. I must a' been about four….*

... that the ***souls of the ghosts of those dead***
Indians*...maybe one or two of 'em...were just*
Running around freaking out,
and just leaped into my Soul.
And they're still in there…

Tietenkin voit kaikille sinisilmäisille uskotella, jos älykkyysosamääräsi ei yllä ruumiinlämpötilasi tasolle, että Morrison sepitti kyseisen tarinan vain peittääkseen epävakautensa ja perustellakseen taiteellisuuttaan ja kokemustaan shamaanina – katu-uskottavuuttaan.

Hän, joka oli ajanut liikenneruuhkasta työhuoneelleen, lepäsi nyt työhuoneensa sängyssä, sillä hän kirjoitti mielellään öisin – rentoutui ja rötkötti – höyhen leijaili yhä hänen mielikuvissaan – ennen kuin hän antoi ajatustensa kulkea unen maahan, hänen silmissään välähti muistikuva, kuinka Meritullinkadun päässä pikkupuistikon auringon valokiilassa käsipallon kokoinen tanssikärpästen parvi taannoin tanssi tyynessä täsmälleen yhtäpitävästi Heisenbergin epätarkkuusperiaatteen kanssa. Yksittäinen kärpänen seisoi kukin vuorollaan hetken paikoillaan (hidastus) ja teki sitten vaihtelevista kulmista salamannopean kiihtyvän syöksyn kohti pallon keskustaa (räjähtävä syöksy). Itse parvi ei liikkunut minnekään, se oli kuin kiinteä paikoillaan oleva järjestelmä, jonka sisällä pisteet sinkoilivat. Jos tanssikärpästen vauhti olisi ollut hiukankin nopeampi, ne olisivat muodostaneet silmille käsittämättömän ötökkäsumun – mesonipilven! Atomin ytimen täytyi olla kuin musta aukko, energiakeskittymä, mutta tämä aukko ei syönyt enää mitään itseensä, se oli täpö täynnä! Hän tanssi päiväuneen…

ZYTGLOGGEN – JUOKSU VALONSÄTEEN RINNALLA

Hän, joka lapsena, noin 4- tai 5-vuotiaana sai lahjaksi taskukompassin, lähtee vahapaperiin kärityt voileivät, päällä ehkä hieman juustoa, voita tai suolakurkkua sekä peltipullollinen vettä ja yksi omena – täynnä ihmiskunnan käsityksen maailmakaikkeudesta mullistavia papereita nahkasalkussaan kävelemään pitkin Kramgassen mukulakiveystä kohti Speichergasse 6:ssa sijaitsevaa työpaikkaansa Bernin patenttivirastoa (Sveitsin immateriaalioikeusvirasto). Heti talosta kadulle astuttuaan hän näkee mahtavan kellotornin Zytgloggen, Bernin sydämenlyönnit ja miettii: Jos lähtisin juoksemaan tornin ohi valonsäteen rinnalla – tai jos hän katsoisi peiliä liikkuessaan valon nopeudella – mikään ei muuttuisi – eihän? Hän kuvitteli uudestaan ja uudestaan seisovansa tasaisella nopeudella kulkevassa junassa ja pitäväsi peiliä kasvojensa edessä. Jos juna kulkee valon nopeudella, näetkö peilistä heijastuvan kuva silmilläsi? Entä jos joku katsoo junaa ulkopuolelta radan varrelta?
Aika ja tila eivät ole erillisiä näyttämöitä, vaan ne joustivat ja venyivät riippuen siitä, miten tarkkailija liikkui. Valo ei hidastuisi, vaikka

tuo tornin kello löisi mitä tahansa. Aika ei tikitä samalla tavalla täällä Bernin mukulakivillä kuin jossain kaukana avaruudessa tai toisella planeetalla. Kello on vain mekaaninen vankila, jota ihminen yrittää epätoivoisesti käyttää pitääkseen kiinni katoavasta todellisuudesta.
Taskukompassi oli herättänyt Albertin lapsuuden unesta. Se, että näkymätön voima (magneettikenttä) pakotti neulan aina pohjoiseen, sai hänet ajattelemaan, että pinnan alla on oltava jotain syvempää, sellaista, mitä aisteilla ei voi suoraan koskettaa. Tämä johti viivasuoraan luonnon ihmettelyyn ja syvään epäluuloon ”kaikki tietäviä” auktoriteetteja kohtaan. Ei ihme, että müncheniläinen lukio, jossa ulkoa oppiminen, sotilaallinen kuri ja kyseenalaistamaton auktoriteetti olivat keskiössä, oli aisteilla tavoittamatonta tavoitteleva Albertille kuin vankila. Nuori Einstein inhosi ulkoa opettelua ja opettajien vaatimaa sokeaa kuuliaisuutta. Eräs opettaja tokaisikin hänelle suoraan, ettei hänestä tule koskaan mitään.
Kun perhe muutti Italiaan isän työn perässä ja Albert jäi ensin yksin Saksaan suorittamaan koulua loppuun. Hän sai kuitenkin kurilla pompottelusta tarpeekseen ja seurasi pian perheen perässä ilman päättötodistusta. Sveitsissä Aaraun kantionkoulussa, jossa ilmapiiri oli huomattavasti vapaampi ja oppilasta kunnioittavampi, hänen tiedonkipinänsä syttyi toden teolla. Siellä, joskus 15–16 vuoden iässä, syntyi kuuluisa ajatus peilistä ja valonsäteellä ratsastamisesta:

jos mies juoksee valonsäteen rinnalla tai pitävän peiliä kasvojensa edessä liikkuessaan valon nopeudella, mitä peilistä näkyy?

Oli helppo nähdä jo nyt, miksi Kramgassella nyt kävelevä vähän yli kaksikymppinen virastomies ei koskaan tulisi mukautumaan pelkäksi harmaaksi virkamieheksi – hänen sisällään eli ikuisesti sama 15-vuotias poika, joka halusi tietää, miltä maailma näyttää, jos sen valo saavutetaan – hän oli päättänyt tavoittaa tavoittamattoman.

”LUPA ON TÄSSÄ”

Koittaa hetki, jolloin poliisi melkein teloittaa hänet rynnäkkökivääri llä hänen työhuoneessaan Oikokatu 2:ssa myöhään illalla suomalaisen kirjallisuuden päivänä 10.10.1993. Poliisin hälytyskeskus oli

saanut samassa puhelussa kahdella eri tekaistulla nimellä (Raunio ja Rainio) esiintyvän henkilön hälytyskeskukseen tekemän ilmiantosoiton (hän kuuli nauhan Kasarminkadun poliisilaitoksella). Hätäpuhelun mukaan joku esitteli tai heilutti asetta ja jopa ampui Helsingin Kruununhaassa Oikokadulla samassa rappukäytävässä, saman ensimmäisen kerroksen huoneistossa, missä sijaitsi hänen silloinen työhuoneensa ja vielä tuon työhuoneen vastapäisen oven takana. Kyseisessä huoneistossa toimi tuolloin Suomen spiritualistinen seura.
Aiemmin illalla Heimosen työhuoneelle oli yrittänyt tunkeutua noin 35-vuotias mies – ensin katu- ja sitten rappukäytävän ulko-oven kautta, sateenvarjoa heilutellen, sillä jykevää tammiovea ryskyttäen, olkalaukkua kantaen ja lasittunein katsein. Saamansa ilmiannon perusteella sinivuokot tekivät pari tuntia myöhemmin komisario Pekka Pöyryn johdolla hänen työhuoneistoonsa erehdyksessä tai pikemminkin tyhmyydessä virheitä vilisseen ja väkivaltaisen aseellisen rynnäkönväkivaltaisen aseellisen iskun. Rynnäkkö saattoi olla Suomen poliisivoimien upouuden toimintayksikön, Karhuryhmän ensimmäinen työnäyte. Myöhemmin vielä selvisi, että aseellaan häntä porraskäytävässä osoittanut jeppe, oli aivan sama jeppe, joka hiukan myöhemmin teloitti kylmästi päivänvalossa Roihuvuoressa kadulle leikkipyssyä heilutelleen mielenhäiriöstä kärsineen kaverin.
Kun hän ei suostunut avaamaan työhuoneensa ovea, koska ei tiennyt rappukäytävässä ovea ryskyttävän henkilön asemaa, eikä sitä hänelle suostuttu uhoamisen ohessa oven läpi kertomaan – edes pudottamalla postiluukun kautta yksi vaivainen virkamerkki, saati että he olisivat esittäneet jonkun kotietsintäluvan, niin hänhän tietysti epäili rappukäytävän ovea ryskyttävän henkilön olevan sama mielipuoli, kuin aiemmin illalla kadun mielipuoli, niin poliisit päättivät suuressa viisaudessaan murtautua jykevän tammioven läpi työhuoneelle purkuraudalla!
Kun hän meni vettä valuvana avaamaan ovea helpottaakseen paskajalan työtä, hänet lyötiin varoittamatta takaapäin pimeän porraskäytävän kylmälle kivilattialle sekä käsiraudoitettiin. Samalla sekunninsadasosalla, kun hän putosi kivilattialle, hänen ”sielunsa” livahti karkuun! Hän tarkasteli katonrajasta, kuinka partion poliisikoira loikki hänen työhuoneeseensa, aggression synnyttämästä kiimasta juopuneet, aseistetut poliisit (kuulustelupöytäkirja kertoo kahden jepen nimet, Suojanen ja Kosonen) perässä. Tilanteen aiheuttamasta shokista toivuttuaan hän hiipi, vaivihkaa takaisin kehoonsa. Hänet talutettiin jossain vaiheessa istumaan työtuoliinsa. Häntä vartioinut jeppe näki

Einsteinin kirjan työpöydällä ja kysyi:

Onko hyväkin kirja?

Johon hän vastasi:

Menee aivan varmasti sinun hilseesi yli ja helvetin korkealta!

Etsinnöissä ei tietenkään löytynyt mitään ja viimeinenkin poliisi peruutti asunnosta lopulta turvallisesti ulos aseet tanassa! Hänen käskettiin tylysti tulla seuraavana päivänä Kasarminkadun poliisilaitokselle.
Seuraavana aamuna Kasarminkadun poliisilaitoksella joku korkeampi sinivuokko väitti, että lainvartijoita oli paikalla vain yksi kahden miehen partio ja että poliisisedät eivät käyttäneet lainkaan väkivaltaa, vaikka vanhempi konstaapeli Martti Rupponen kertoo kuulustelupöytäkirjassa 7.3.1994 että: partioita oli paikalla 4 ja kaksi niis*tä oli koirapartioita.*
Heimosen työhuoneen yläpuolisen asunnon omistaja Rolf Rochier kertoi kuulustelupöytäkirjassaan 8.3.1994, että hän näki omin silmin rappukäytävän kuhisevan kyttiä ja käsiraudoitetun miehen makaavan työhuoneensa oven edessä porraskäytävän kivisellä alatasanteella alasti rynnäkkökiväärin piippu ohimolla. Samassa talossa asunut näyttelijä/ohjaaja Kari Väänänen kertoi hänelle myöhemmin, että katu oli tuolloin ollut pullollaan poliisiautoja. Yleinen syyttäjä hautasikin aivan oikein suomalaisen rehellisen ja luotettavan poliisiin valheellisia ja epäluotettavia väitteitä vilisevät kuulustelupöytäkirjat pöytälaatikkoonsa vuosiksi ja kun tapahtumat olivat oikeudellisesti vanhenemassa, hän ilmoitti asianajajalleen Heikki Salolle, että hänen puolestaan tapahtuneet saavat unohtua. Vai voiko vajaaälyisiä muka sakottaa tyhmyydestä?
Koska hän tunsi tuolloin menneisyytensä vuoksi lehtimiehiä, hän oli yöllä soittanut paikalle yhden toimittajan, joka muun muassa kuvasi käsirautojen ranteisiin aiheuttamat verestävät hiertymät Seuraavan päivän Ilta-Sanomien jokainen keltainen lööppijuliste kirkui kuin kita auki kauppojen jokaisessa lehtitelineessä ja jokaisen kioskin ikkunassa:
”Poliisi iski taiteilijan kotiin. Nimetön ilmianto riitti turhaan rynnäkköön yöllä”

Hän oli Ilta-Sanomien uutisen mukaan kertonut yöllä toimittajalle, että kun hän oli ennen murtautumista tiedustellut kotietsintälupaa, niin kun ovi lopulta potkaistiin auki, yksi poliiseista oli ilmoittanut:

”*Lupa on tässä*”

Lehtimiehen poistuttua ja sydämenlyöntien tasaannuttua, hän lähti kävelemään ulos tihkuun, alas Oikokatua ja sitten pitkin Liisankatua kohti Kaisaniemen puiston liikenneympyrää. Kylmät väreet viilsivät kuin sahateräinen veitsi ylös ja alas selkäpiitä, kun hän saapui liikenneympyrään. Liikenneympyrässä oli työn touhussa vajaan 10 hengen hitsausporukka, joka hitsausliekkien sinipunakeltaisessa loimussa yhdisti raiteita etelästä Kaisaniemen kadulta Liisankadulle. Aiemmin raideyhteyttä ei ollut, paitsi hänen juuri kirjoittamassa Jussi E. Hyvä kuunnelmassa, jossa raitiovaunu kaapataan ja se kirskuu kaarteen päähenkilöt mukanaan juuri kyseistä raidetta pitkin kohti Liisankatua ja kadotusta! Häntä vavisutti – oli kuin helvetti olisi päässyt irti!

SEARCHING FOR PARADISE

Meni useita viikkoja, ennen kuin hän pystyi jatkamaan kirjoittamista – satukirja sai jäädä puoleenväliin, matkasaarnaajan synnintien live-dokumentointi ei koskaan ensimmäistä äänitystä lukuun ottamatta jatkunut. Jussi E. Hyväkin tyssähti heti sen jälkeen, kun raitiovaunu oli kääntynyt Liisankadulle ja aloittanut kiihdytyksen valonnopeuteen – vain aivan kuunnelman alkuluvut tuli äänitettyä ja radiolle luvattu näyte tehtyä. Kirjoittaminen muuttui lähdeaineiston kopioimiseksi kymmenistä ja taas kymmenistä kirjoista läppärille ja läppäriltä tulostimen arkeiksi – lähdeaineistoksi metafysiikkaa käsittelevään kirjaan – sadut ja fiktiot saivat jäädä.
Mielenkiinto ei vain herännyt kaikkeen mahdolliseen käden ulottuvilla olevaan uuteen, vaan myös voimistui aiemmin kiinnostaviin aiheita kohtaan: metafysiikkaan, filosofiaan, psykologiaan, sosiologiaan, biologiaan, kemiaan, shamanismiin, valokuvaukseen, tuottamiseen, elämöintiin, sieniin, satuihin, avaruuteen, erilaisiin ötököihin, shakkiin, sanoihin, matkusteluun, ufologiaan, kaunokirjallisuuteen, kasveihin, intiaaneihin, uskontotieteeseen, historiaan, mytologiaan,

magiaan, riimeihin, vaelteluun, tieteiskirjallisuuteen, ruokareseptei-hin, runouteen, antropologiaan, kieleen, salatieteisiin, erotiikkaan, kaiken maailman hömppään, kalastukseen, kiviin, rock 'n' rolliin, kukkasiin, perhosiin, hiljaisuuteen sekä tietysti - rakkauteen. Hän halusi saada vastauksen! Eikä vain halunnut, vaan hän oli päättänyt, että hän saa vastauksen. Hän otti käyttöönsä vuonna 1981 levytysmatkallaan Enkelten kaupunkiin, Whisky a Go Go -klubin baaritiskillä saamansa intiaaninimen *Hän, jolla on unelmia*!

Oikokadun työhuoneen hän vuokrasi talveksi 93–94, koska hänen piti päästä hetkesi pois – hänellä oli koko ajan tunne, että joku seurasi häntä. Kahvilassakin hänen oli pakko katsoa istuinnojan tai sermin taakse, onko viereisessä tyhjässä pöydässä ketään – koska hän oli aivan varma, että siellä istui sittenkin joku. Hän vuokrasi talveksi Kirkkoniemeltä merenrannalta Pippurista pikkiriikkisen kesämökin – kuljeskeli jäällä, nosti veden saunaan avannosta, vaelteli Ängvikin vastaisissa metsissä ja kallioilla, satoi tai paistoi – valokuvasi, kirjoitti, kuunteli musiikkia ja muisteli, mietti miettimistään – hänestä tuntui, että hän oli jäljillä…

Hän oli jättänyt nuoruudessa lukion kesken, lähtenyt 16-vuotiaana kotoaan, elänyt kadulla nukkuen joskus öitä ovisyvennyksissä, kellareissa ja lattioilla, päätynyt lopulta yliopistoon ilman ylioppilastutkintoa, mutta jättänyt akateemisen uran (tähän nuoren miehen isoäiti totesikin: *sinustakaan ei sitten tullut mitään*!) koettuaan yhteiskuntatieteen laitoksen parin professorin älyllisen epärehellisyyden. Hän jolla on unelmia pohti yhä mielessään: Herätysmerkki? Ennusmerkki, mistä? Hän naurahti – olisiko höyhenellä muka tajunta ja oma tahto, joka saa sen leijumaan haluamaansa paikkaan? Hän oli lukaissut hiukkasfysiikan niin ja näin -tunsi alkeet ja tiesi, että kvanttimekaniikassahan spin (hiukkasen sisäinen pyörimismäärä) ei vastaa mitään arkipäivän makroskooppista pyörimistä, vaan se on syvä, perustavanlaatuinen vapausaste ja ominaisuus, joka ei taivu mekaaniseen klassiseen logiikkaan. Se on olemassa, vaikka hiukkanen ei "pyöri" millään arkisella tavalla, ja se määrittää sen, miten hiukkanen käyttäytyy suhteessa ympäröivään todellisuuteen ja magneettikenttiin. Käyttäytyisikö höyhen muka kuten elektronitykistä ammuttu **yksi elektroni?** Se ei liiku avaruudessa pienenä biljardipallona, vaan **todennäköisyysaaltona.** Kun tämä aalto saapuu kaksoisraolle, se kohtaa *molemmat* raot samanaikaisesti. Aalto jakautuu kahtia ja kulkee

molempien rakojen läpi, aivan kuten meren aalto jakautuu kulkiessaan kahden aallonmurtajan aukon läpi.
Hän oli luullut mennessään yliopistoon 1972, että siellä hän oppisi – ei niin kuin oppi- tai kansakoulussa – lukemaan ulkoa, pänttäämään päähän vuosilukuja, nimiä ja erilaisia kaavoja. Kun hän oli kinastellut professoreiden kanssa, miksi hänen piti tietää mitä älyttömyyksiä kukin filosofi oli historian saatossa suustaan päästänyt tai sosiologi suoltanut, sen sijaan olisi tenteissä olisi tutkittu, hahmottiko oppilas ajatus- ja päättelyketjuja, kykenikö hän ylipäätään johdonmukaiseen ajatteluun, muodostamaan kokonaiskäsityksiä, kysytty, miksi sodat syttyivät – hänen mittansa täyttyi. Sen sijaan yliopistossakin tentattiin syttymisen vuosilukua ja väitettiin sotien syiksi esimerkiksi maa-alueita, kauppaa, rikkauksia ja alistamista, mutta kukaan ei halunnut kertoa miksi ihminen tavoitteli omaisuutta valtaa ja kunniaa? Ikään kuin tenttikysymysten laatijat olisivat eläneet pimeässä säkissä – koska he itse eivät kyenneet ajattelemaan johdonmukaisesti. Ainoa selityksen, jonka hän sai, kaikki johtuvan luonnollisesta valinnasta, ihmisen luonnosta – geeneistä tai hyvästä jumalasta.
Jätettyään hyvästit yliopistolle – ulkolukuopistolle, hän alkoi maalata taivaanrantaa mieleisekseen, kahlasi läpi kilometrikaupalla antikvariaattien kirjahyllyjä, luki omatoimisesti kaikki mahdolliset käsiinsä tarttuneet kirjat, jotka lähestyivät lukijaa poikkeavasti, herättivät kysymyksiä, esittivät olettamuksia, käsittelivät aihettaan poikkitieteellisesti – terävästi. Hän ymmärsi, miksi hän oli jättänyt koulut, miksi kouluopetus oli vastenmielistä – ne eivät opettaneet montako kertaa rantaa lähestyvä aalto murtuu, mistä kivenkolosta sisilisko seuraavan kerran kurkistaa, minkä kiven alla rapu piileksii, montako kertaa käki kukkuu tai kuikka huutaa, koska susi ulvoo seuraavan kerran tai – kenen puheen tuuli toi korviin? Hän tiesi omakohtaisesta kokemuksesta, että kuolemaa ei ole! Kaikkiin näihin ja moniin muihin lapsuudessa ihmettelyä aiheuttaneisiin aiheisiin, sai vastauksen vain elämällä ajassa, pitämällä aistinsa valppaina, ajattelemalla, päättelemällä ja joskus arvaamalla – yhdistämällä usein vain pelkät tiedonmuruset yhdeksi loogiseksi kokonaisuudeksi.
Omien kokemustensa pohjalta hän ymmärsi selkeästi, että koululaitos oli sitä varten, että lapset koulutettiin siinä olemaan ajattelematta. Sen sijaan lapsi pakotettiin heti ensimmäiseltä luokalta lähtien koko

loppuelämänsä ajan lukemaan ulkoa ja laskemaan tuhatjalkaisen jalkojen lukumäärää, kun hän elämällä elämää nähneiden vanhempiensa seurassa, tarkkailemalla leikin ohessa elinympäristöään, olisi oppinut ihan itsestään kertaheitolla ajattelemaan, hahmottamaan ja päättelemään, muodostamaan näkemästään ja kokemastaan johdonmukaisia päättelyketjuja ja saamaan tapahtumista kokonaiskäsityksen. ”Valkoisten” viha Uudessa maassa intiaaneja kohtaan huipentuikin maan varastamisen, ruuan eli biisonien teurastuksen jälkeen intiaanilasten pakanallisen joutilaisuuden poiskitkemiseen.
”Valkoiset” eivät käsittäneet mistä synnistä heitä rangaistiin, kun heidän omia lapsiaan alkoi karkailla viereisiin intiaanikyliin leikkimään ”punaisten pentujen” kanssa – lapset nimittäin kokivat, että heidän omat koulunsa olivat puhtaita keskitysleirejä. Lähetyskoulujen uskonnollisesti hurmioituneet opettajat, Herran kuuliaiset kapot, korvasivat elämän neljällä seinällä, aggressiivisella kurilla ja kelloon sidotulla ajalla. Opettajat ja papit saarnasivat rakkautta ja nöyryyttä, mutta toteuttivat sitä Paavalin pitkin Vähä-Aasiaa levittämän Meteliruton raivolla. Oman kielen puhumisesta rangaistiin fyysisesti. Hiukset, voiman symboli leikattiin ja perinteiset vaatteet poltettiin. Intiaanilapsesta tehtiin nimetön numero ja univormuun puettu ajattelemaan kykenemätön työyksikkö. Jumalasta tuli pelon ruoska, jolla perusteltiin piiska ja pimeät eristyssellit. Se oli sielullista väkivaltaa, jolla murennettiin lapsen luottamus maailmaan.
Hän olikin lopulta tehnyt päätöksen, että hän ei halua ottaa osaa tähän pellesirkukseen. Hänhän oli vain kaikkeuden kulkuri, se, jolla on unelmia. Kuten Jim Morrison sanoi (postuumisti julkaistu runokokoelma Paris Journal):

“A man searching for paradise lost can seem a fool to those who never sought the other world.”

Lukemattomat kysymykset risteilivät hänen päässään kuin saalistavat risteilyohjukset: Kuinka hän siis oli joutunut tänne? Jumiutunut minuuteiksi liikenneruuhkaan! Ja mistä se höyhen tiesi leijailla juuri hänen autonsa tuulilasille? Kuin elektroni, jonka rataa emme pysty laskemaan? Mistä se mielipuoli ilmestyi Oikokadulle? Kuka soitti perättömät ilmiantopuhelut? Kuinka Karhuryhmä käyttäytyi kuin

ajattelemaan kykenemättömät kusipäät? Kuinka hän osasi aavistaa raitiovaunujen kiskojen yöllisen käännön Liisankadulle? Kuunnelman muuttumisen fiktiosta faktaksi! Kuka tuntui varjostavan häntä? Mitä todellisuus on silloin, kun kukaan ei katso? Klassisessa maailmassa oletamme, että kuu on taivaalla ja puu metsässä, vaikka kukaan ei olisi näkemässä niitä. Kvanttimaailmassa elektroni on ennen mittausta pelkkä aaltofunktio – eli matemaattinen todennäköisyyspilvi kaikista mahdollisista paikoista. Onko maailma ennalta määrätty? *Filosofinen pähkinä:* Albert Einstein kieltäytyi hyväksymästä tätä ja sanoi kuuluisat sanansa: *"Jumala ei heitä noppaa.",* johon Niels Bohr vastasi: ”*kenenkään pidä sanoa Jumalalle, mitä tehdä*”.

Voiko jokin vaikuttaa hetkellisesti matkan päästä? Kun elektronin aaltofunktio romahtaa mittauksen vuoksi yhdessä pisteessä, koko laajalle levinnyt todennäköisyysaalto katoaa muualta välittömästi**.** Tämä liittyy myös kvanttikietoutumiseen (*quantum entanglement*), jossa kaksi hiukkasta vaikuttaa toisiinsa silmänräpäyksessä, olivatpa ne, miten kaukana tahansa toisistaan. Rikkooko luonto syyn ja seurauksen lakia sekä valonnopeuden rajaa, jos tieto "valinnasta" siirtyy paikasta toiseen ilman viivettä? Silmissä vilahti kuva lentävästä puluparvesta, jossa kaikki linnut näyttivät kääntävän lentosuuntaansa yhtä aikaa ensimmäisestä viimeiseen…

Kuka tekee valinnan? Pulu vai elektroni itse, vai joku koko parven – elektronin puolesta? Kun kvanttimekaniikassa havainto tai mittaus pakottaa aallon romahtamaan ja hiukkasen valitsemaan tarkan osumapaikkansa, herää väistämättä kysymys: mitä tämä havainnointi oikeastaan on? Tarvitaanko sen toteuttamiseen tietoinen mieli, vai onko kyseessä materian itsensä perustavanlaatuinen, alkeellinen "herkkyys" tai vuorovaikutus – eräänlainen primitiivinen tajunnan tai valinnan siemen, joka on kudottu itse todellisuuden rakenteeseen. Jospa tajunta ei olekaan mikään tyhjästä syntynyt biologinen ihme, vaan se on materian perusominaisuus – aivan kuten massa, varaus tai spin?

Oliko haikara kantanut hänet vahingossa aivan väärälle planeetalle? Oliko hänellä itsellään tapahtuneeseen osaa tai arpaa? Vai oliko Karman pyörä singonnut hänet tänne kuurosokeiden täyttämään hullujen huoneeseen? Oliko hän itse saanut valita? Vapaasti? Häntä oli ilmiselvästi neuvottu palaamaan mutta minne? Hän pyöritteli ky-

symyksiä mielessään uudelleen ja yhä uudestaan, kuin kattilallista tulikuumia keitettyjä perunoita, mutta hän ei aikonut polttaa suutaan. Entisenä Perhospuutarhan ravintoloitsijana hän suunnitteli valmistavansa niistä hongkongilaisen, silloisen kokkinsa ja ystävänsä Rudy Lain ohjeen mukaan todellisen kaikkien aikojen herkkubuffetin.

ONNEKSI OLKOON, OLET ENSIMMÄINEN IKUISUUTEEN

Tuli ilta ja tuli yö, seuraava päivä ja taas tuli ilta. Hän istui mökissään, jonka valot oli sammutettu ja katsoi kuunvalossa kylpevää Pippurinlahden sinertävää jääkantta, kun se tapahtui. Yhtäkkiä hän kuuli jälleen hänelle puhuttavan:

”*Onneksi olkoon, olet ensimmäinen ikuisuuteen*”

Hän ei ensin uskonut korviaan, mutta toettuaan alkuhämmennyksestä, hän uteli:

”*Ensimmäinen mistä. Onko täällä menossa joku kilpailu*?”

”*On ja ei. Olet voittanut! Jo oli aikakin – on sitä tässä tovi odotettukin!*

Hän kuunteli hölmistyneenä.

”En käsitä?”

”Katsos, minä olen nyt tämän paikan jumala ja odotan että seuraajani nousee *väärin- ja pahantekijöiden joukosta. Ja kun joku lopulta pulpahtaa pinnalle nuhteettomana, hänestä leivotaan uusi jumala ja minä pääsen jatkamaan matkaani – saan ylennyksen”*

”Olenko minä muka nuhteeton?”

Maapallo on jumalien tekokone. Yksilöt, kuten sinä, jotka läpäisevät kokeen, heistä tulee jumalia. He jättävät maan ja rupusakki jää

tänne järsimään paleltuneita lantun ja nauriin niskoja. Jumalan voi aina välillä vilkaista pilvien raosta kuinka syntisillä kulkee. Jos lauma villiintyy voi aina välillä heittää sen niskaan tappuraa, tulta ja tulikiveä!"

"*Täh… sitä vartenko jumalat ovat? Porealtaita tai pakkotyöleirejä?"*

Hän ei ollut uskoa korviaan. Eihän tämä vain ollut mikään piilokamera? Ajasta aikaan kaikkien teekkarijäynien äiti.

"*Se oli vain hyvä tsoukki! Jumalien osa on taivaalliset kentät. Peitteenäsi ovat kaikkinaiset kalliit kivet; karneolia, topaasia ja jaspista, krysoliittia, onyksia ja berylliä, safiiria, rubiinia ja smaragdia sekä kultaa ovat upotus- ja syvennystyöt sinussa – yllin kyllin ja vielä enemmän mettä ja hunajaa!"*

Mitä minä tein – sanoit, että läpäisin kokeen? Minkä kokeen? Kuka sinä olet?

Tee hyvä mies elämäsi diili!

Sitä paitsi minua ei voi ostaa kullalla, eikä kunnialla, enkä halua kultaa tai kunniaa, vaikka saisin ilmaiseksi miten nopean päättäjän etuna tahansa… mitä helvettiä minä oikein tekisin niillä?

Syvääkin syvempi hiljaisuus… kuin kahahdus – jumalantekokoneen johtaja oli kadonnut kuin pieru Saharaan! Hän mietti ja muisteli, kaiveli konesalinsa tallennustilaa. Oliko tämä se sama "henki", joka oli kautta rantain kehottanut kääntymään? Hänethän yritettiin ikään kuin ostaa lupauksilla – palkkioviralla! Hetkinen, eikö koulun uskontotunnilla kerrottukin että:

Henki vei Jeesuksen ylös erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Ja kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, tuli hänen lopulta nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luoksensa ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." Silloin perkele otti hänet kanssansa pyhään kau-

punkiin ja asetti hänet pyhäkön harjalle ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas; sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta', ja: 'He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.'"... perkele otti hänet kanssansa sangen korkealle vuorelle ja näytti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi hänelle: ***"Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua****."* (Matt.4:1.11)

Kuulosti tutulle – paitsi, että häntä ei pyydetty kumartamaan – hänen saamansa lupaukset olivat kuitenkin lipevämpiä kuin Genesaretinjärven kapinallisen saamat. Hänelle luvattiin jumaluus, jos… sitä henki ei kertonut – mitä häneltä odotettiin? Mitä hän oli muka niin erikoista tehnyt. Entä oliko se kiusaaja, joka ohjasi mielipuolen riehumaan työhuoneeni ulkopuolelle ja soitti hälytyskeskukseen perättömät ilmiannot? Malta tovi, tämänhän on kerrottu hänelle jo Aabrahamin uskon vahvuuden ylistyksen yhteydessä! Herra ilmestyy juutalaisen kantaisälle Mamren tammistossa ja lupaa:

"*palkkansa tulee olemaan sangen suuri "*(1Moos.15:1).

Tähän Aabraham (tuolloin vielä Abram) vastaa kysyen

"Oi Herra, Herra, mitä sinä minulle annat? (1Moos.15:1)

"Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea." Ja hän sanoi hänelle: "Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä." (1Moos.15:5,7)

"Oi Herra, Herra, mistä minä tiedän, että saan sen omakseni?" (1Moos.15:8)

Niin Abram uhraa polttouhreja ja "kumartaa" Jahve Herraansa ja kun aurinko on laskemaisillaan, valtaa raskas uni Abramin, ja katso, *kauhu ja suuri pimeys* valtaa hänet (1Moos.15:12). Herra Jumala ilmestyy Abramille uudestaan ja kertoo hänelle olevansa:

"Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton. *Ja* ***minä teen liittoni meidän välillemme****, minun ja sinun, ja* ***lisään sinut***

ylen runsaasti." *Ja Abram* ***lankesi kasvoilleen****, ja Jumala puhui hänelle sanoen: "Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi:* ***sinusta tulee kansojen paljouden isä****. Niin älköön sinua enää kutsuttako Abramiksi, vaan* ***nimesi olkoon Aabraham****, sillä minä teen sinusta kansojen paljouden isän. Minä* ***teen sinut sangen hedelmälliseksi ja annan sinusta tulla kansoja, ja sinusta on polveutuva kuninkaita****. Ja minä teen liiton sinun kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala, ja* ***minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi sen maan, jossa sinä muukalaisena asut, koko Kanaanin maan, ikuiseksi omaisuudeksi; ja minä olen heidän Jumalansa."*** *Ja Jumala sanoi Aabrahamille: "Mutta sinä pidä minun liittoni, sinä ja sinun jälkeläisesi, sukupolvesta sukupolveen. Ja tämä on minun liittoni sinun ja sinun jälkeläistesi kanssa; pitäkää se: ympärileikatkaa jokainen miehenpuoli keskuudessanne. Ympärileikatkaa* ***esinahkanne liha****, ja se* ***olkoon liiton merkki meidän välillämme****, minun ja teidän. Ja Jumala sanoi Aabrahamille: "Älä kutsu vaimoasi Saaraita enää Saaraiksi, vaan* ***Saara olkoon hänen nimensä.*** *Ja minä siunaan häntä ja annan hänestäkin sinulle pojan; niin,* ***minä siunaan häntä, ja hänestä tulee kansakuntia, polveutuu kansojen kuninkaita."*** (1Moos.17:1–11,15,16)

Herran harjoittaman nimityspolitiikan seurauksena Abramista tulee Aabraham (*korkea isä*) ja hänen vaimonsa Saarai saa nimen Saara (*ruhtinatar*). Lupaukset valtavista läänityksistä sekä kuninkaallisista jälkeläisistä löytävät otollisen maaperän tästä upporikkaasta, lähes satavuotiaasta lapsettomasta pariskunnasta. Ja kaiken kukkuraksi, ikään kuin nopean päättäjän etuna, lisänumerona heillä on vielä oma Jumala, Jahve. Voisiko kukaan elämässään enempää toivoa? Kaikki tämä ihanuus vain parilla pikkiriikkisellä ehdolla: Aabrahamin on leikattava esinahkansa itseltään ja jälkeläisiltään sekä suostuttava käskemään lapsiaan ja perhettänsä saamiensa lupausten menettämisen uhalla. Myöhemmin Mamren tammistossa Herra kuin puolihuolimattomasti ohimennen ilmoittaakin:

Salaisinko minä Aabrahamilta, mitä olen tekevä? *Onhan Aabrahamista tuleva suuri ja väkevä kansa, ja kaikki kansakunnat maan*

*päällä tulevat hänessä siunatuiksi. Sillä **minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä**, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, **jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut.***" (1Moos.18:17–19)

Näin JHWH vihdoin paljastaa lopullisesti Aabrahamille korttinsa. Kun Jahve on saanut ensin vain nuhteettomuutta pyytäen Aabrahamin himon rikkauksiin ja kunniaan heräämään "liittosopimukseen" houkuttelevilla lupauksillaan, niin nyt hän lopulta yksipuolisesti sanelee, sivulauseessa kuin pelkkänä pikkuriikkisenä ilmoitusasiana, liittonsa ehdot ja vielä uhkauksen saattelemana: "***käskisi lapsiansa ja perhettänsä, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut"***. Abraham ei tajua edes kumartaa, vaan muitta mutkitta mumisematta suostuu Jahven ehtoihin ilomielin. Myöhemmin kuuliainen (sokeasti totteleva) Aabraham on Herran käskystä valmis tappamaan jopa oman poikansa Iisakin Moorian vuorella (1Moos.1–18), sillä seuraavaksi Kaikkivaltias koettelee Aabrahamin ahneutta:

*Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja **uhraa hänet siellä polttouhriksi** vuorella, jonka minä sinulle sanon* (1Moos.22:2).

Aabraham nöyränä ja Herraa pelkäävänä miehenä tottelee tietysti kuuliaisesti, muutenhan Kaikkivaltias saattaisi sulkea taivaalliset rahahanat. Pari palvelijaa, poikansa Iisak, polttouhripuut ja aasi mukanaan hän suunnistaa kohti määränpäätä. Perille päästyään hän jättää palvelijansa ja aasinsa vuoren juurelle: Iisakin kantaessa puut, isä tuo tulen ja veitsen ja niin kaksikko kipuaa vuorelle. Ensin Paljouden isä rakentaa Herralleen uhrattavia sulotuoksuja varten alttarin, latoo sille halot, sitoo poikansa ja panee hänet alttarille. Juuri kun vanhurskas Aabraham on tarttumassa veitseensä teurastaakseen poikansa, Herran enkeli huutaa hänelle taivaasta:

*Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, **että sinä pelkäät Jumalaa**, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.* (1Moos.22:12)

Kun Aabraham on pojan sijasta uhrannut lähistölle sarvistaan pensaikkoon sopivasti takertuneen oinaan, Herran enkeli huutaa hänelle jälleen:

Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sen tähden, että tämän teit ***etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua*** *ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä,* ***sen tähden, että olit minun äänelleni kuuliainen****.* (1Moos.22:16–18)

Tämähän in aivan sairasta! Huomio, että olla kuuliainen on synonyymi muun muassa ilmauksille totella käskyjä, olla alistuva ja olla nöyrä! Koko Aabrahamin "kuuliaisuustestin" (kristityt kertovat ylpeillen, että testissä oli kyse Aabrahamin uskon vahvuuden koettelusta) tarkoitus on se, että Herra haluaa nähdä mitä kaikkea Aabraham on valmis tekemään maallisen mammonan ja kunnian vuoksi, kuinka ahne hän todella on? Eikö juuri sen, että on valmis, vaikka vaihtamaan oman poikansa Jahven lupaamaan maalliseen kunniaan, arvonimiin sekä tyhjiin lupauksiin, huiputtamalla anastettuun kultaan ja hopeaan, pitäisi kertoa kaikille lukijoille, että Aabraham on sydämetön, itsekäs ahne julmuri, joka ei ajattele ketään muuta kuin itseään ja omaa etuaan? Aabraham ei ole Agamemnonia kummempi. Tuo Kreikan tarusankarihan uhrasi Auliin satamassa oman tyttärensä Ifigenian lepyttääkseen Artemiin, jotta tämä tyynnyttäisi tuulen, koska silloin **kreikkalaisten suuri laivasto pääsisi purjehtimaan myötätuulessa Auliin satamasta Troijan sotaan leikkimään verileikkejään**.
Erinomainen esimerkki siitä, kuinka älykkäänä pidetty "tieteilijä" menee juutalaisten ja kristittyjen miinaan on eläintieteilijä, evoluutiobiologi ja tieteen kansantajuistaja Richard Dawkins, joka paljastaa teoksessaan ”*Jumalharha*” (Terra Cognita, 2007), että hän uskoo, aivan kuten miljoonat muutkin, joille Raamatun "sanaa" selittävät ovat väittäneet, että Moorian vuoren tapahtumissa kyseessä oli nimenomaan Aabrahamin uskon testauksesta. Todellisuudessa testauksen kohde ei kuitenkaan ollut Aabrahamin usko, vaan Aabrahamin ah-

neus, minkä voi havaita jokainen, joka vailla perisynnin aiheuttamia vakavia häiriöitä älyllisten kykyjen toiminnassa, kaksinaismoraalin painolastia sekä ilman uskonnon opettamaa lukutapaa, lukee kyseisen kertomuksen Raamatusta niin kuin se on Pyhään kirjaan sanasta sanaan kirjoitettu. Niinpä kansantajuistaja Dawkins erehtyy päättelemään Aabrahamin testauksesta näin:

Jos tarina ei ole kirjaimellisesti fakta, miten siihen tulee suhtautua? Vertauksena? Siis minkä vertauksena? ***Varmaankaan ei minkään arvokkaan.*** *Moraalisena opetuksena? Mutta millaisia moraaleja nousee tästä kammottavasta tarinasta.*

Älä nyt hyvä Richard loukkaannu, mutta maailman kolmanneksi suurimpana älykkönä sinulla on kansantajuistaja melkoisen suuri vastuu siitä, mitä sanot sinua lukeville ja sinuun uskoville, vai olisiko sana luottaville parempi? Sinun Raamatun tuntemuksen on ällistyttävän ohut. Aabraham antaa käytöksellään loistavan moraalisen opetuksen: myy sielusi – raha, maine ja kunnia ovat tavoiteltavampia, kuin yksi oman pojan elämä.
Natsisympatioistaan tunnetut raamatuntutkijat Rafael Gyllenberg sekä Esa Kivekäs toteavat Aabrahamista kirjassaan ”*Raamatun tulkinta ja opetus*”:

Vaikka lakia silloin ei vielä ollut annettu, ***hän*** (Aabraham) ***piti kaikki sen käskyt ja kuului sen tähden niihin hurskaisiin, jotka eivät olleet tehneet syntiä. Ehdottomassa luottamuksessaan Jumalaan hän*** (Aabraham) ***oli esikuva kaikille aikakausille.***
Aabraham esiintyy Egyptin välikohtausta lukuun ottamatta suoraviivaisena ja oikeamielisenä miehenä, joka rikastuu rikastumistaan tarvitsematta käyttää halpamaisia keinoja (paitsi faaraon ja Abimelekin pettämistä, poikapuolensa Ismaelin kotoa karkotus sekä aikomus uhrata oma poikansa) ... ***Kertomukset Aabrahamista olivat näyttöjä siitä, kuinka rikas, arvostettu ja menestynyt ei välttämättä ole pienen ja voimattoman alistaja.***

Huh, huh – Jahve kehuukin vuolaasti lähellä nykyistä Gazaan Gerarissa Aabrahamia Iisakille sanoen:

Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani. (1Moos.26:2–5)?

Voi hyvä helvetti mitä paskaa... Aabrahamille riitti kulta ja kunnia, kuuluisuus vastineeksi verisistä esinahan riekaleista ja sokeasta tottelevaisuudesta – muiden käskyttämisestä. Agamemnon tyytyi vähään – verileikit mahdollistavaan myötätuuleen. Faust hamusi rajatonta tietoa, yliluonnollisia kykyjä ja ikuista nuoruutta kertoohan Johann Wolfgang von Goethe murhenäytelmässään sitä, kuinka Faust on valmis myymään sielunsa kumarra nyt ”kolme yhden hinnalla” tarjouspaketista Mefistofelekselle, paholaisen edustajalle. Goethen kirjassaan kertomaa tarinaa pidetään pelkkänä vertauskuvallisena kertomuksena, mieltä kutkuttavana taruna, vaikka koko länsimainen moraali, käsityksemme hyvästä ja pahasta pohjautuu juuri saman sisältöiseen, ovelin ja taitavin sanankäänteinPunottuun, muka opettavaan myyttiin, naamioituun lähes täydelliseen pahuuteen - sielun myymiseen.
Hän, jolla on unelmia, oli hiukan hämillään – mistä tämä odottamaton kunnia? Mökissähän oli juuri vieraillut joko itse Jahve tai hänen valtuutettu piirimyyjänsä, virallinen edustajansa! Mitä hän oli tehnyt, jotta hän oli ansainnut näin kunnianarvoisen kohtelun – vain punainen matto, kunniakomppania ja taivaallinen torvisoittokunta puuttuivat. Häneltä ei kysytty – *onko täällä kilttiä lapsia*? – eikä pyydetty mitään. Lahjoja oli kyllä tuputettu, vaikka hän oli ilmoittanut, että kiitos ei, en tarvitse yhtään mitään…

KOVALEVY ON SULANUT

Talvi meni ja kevään jälkeen tuli kesä 1994. Oli päivä ja tuli ilta. Hän kirjoitti Compaq-läppärillään, kuin hännän alla olisi riehunut helvetin tuli – kaikkea mahdollista – tekstinkappaleita, lainauksia lähteistä, olettamuksia, ajatuksia, runoja, muistiinpanoja, kaikki mikä vaikutti kiinnostavalta, kelpasi. Hän teki laajaa kenttätutkimusta – salapoliisityötä – maalasi taivaanrantaa voimakkain vedoin. Hän oli paljon perusteellisemman kenttäkokeen kimpussa, kuin rakentaessaan 17 vuotta aiemmin nuorista koulupojista rock-listojen ykköstä.

Hän kelasi elämäänsä, viimeaikaisia tapahtumia uudestaan ja uudestaan – ees'taa – kuin kelanauhuria. Tällä kaikella täytyy olla yhteinen nimittäjä… tarkoitus. Hän vilkaisi huoneentauluaan – seinälle teipattua kuvaa lasten hyppyruudusta. Platonin mukaan Jumala on geometrikko. Ja Pythagoraksen mukaan ihminen on kaiken mitta, niin entä lasten hyppyruutu? Mitä se oikeastaan symbolisoi? Ja väittiväthän ylen oppineet tiedemiehet, aivan kuten verkkotietosanakirja Wikipediakin myöhemmin, mustaa valkoisella:

"*jos ihminen on vankilan lukitussa sellissä, eikä hänellä ole sellin avainta, niin se merkitsee, että hänen tahtonsa ei ole vapaa"*!

Hän oli tietosanakirjan mukaan siis vailla vapaata tahtoa, koska oli istunut autossa liikenneruuhkassa tekemättä mitään ja vieläpä punaisissa valoissa! Mutta entä taivaalta leijuva höyhen, valitsiko se hänen tuulilasinsa vai oliko näky vain pelkkä puhdas sattuma, ellei peräti hallusinaatio? Entäpä, jos hän oli valinnut aivan vapaasti juuri kyseisen reitin työhuoneelleen, jotta kohtaisi taivaalta luokseen leijuvan valkoisen höyhenen juuri tässä Kaivokadun ja Mannerheimintien risteyksen liikenneruuhkassa? Miksi liikenne pysähtyi juuri silloin? Opastiko joku kyyhkyn lentämään auton ylle ja nyppäisemään yhden höyhenistään irti? Vai määräsikö joku tuulenpyörteen erikoistehtävään? Luoja vai Luonnollinen valinta? Luonnollinen valintako lähetti Jahven edustajan hänen vuokraamalle kesämökilleen? Ja heti oltiin valmiina tekemään tyyliin "kerran elämässä" - erikoistarjous – tarjottiin jotain jumalan virkaa. Tapahtumissa ei tuntunut ensi hätään tarkasteltuna olevan järjen häivääkään! Pelkkää mielikuvitusta! Unelmiinsa pettyneen miehen harhakuvia! Ainoat käsillä olleet vihjeet olivat jotkut Raamatun jakeet, Kreikan muinaistarut, Goethe ja intiaaniromaanien kertomukset herätysmerkeistä – höyhenistä sekä tietysti Jim Morrison, joka jäljitteli esiintymislavalla alkuperäiskansojen rituaalia – šamaanitanssia ja hänen väitteensä autiomaan aamunkoitossa hippasilla olleen kuolleen intiaanin hengestä.
Elämässä kaikkein vaikeinta ei taida ollakaan löytää mustaa kissaa pilkkopimeästä huoneesta – saati edes sen toteaminen, ettei huoneessa edes ole mitään kissaa. Kissa kun on kuin onkin ollut ja on yhä pimeässä huoneessa koko ajan taitavasti naamioituneena: filosofille

kissa näyttäytyy aistein havaittavana harhana ja päättömänä monipäisyytenä, metafyysikolle aistein havaitsemattomana olemassa olemattomuutena. Teologille on helppo uskotella, että täällä on kissa, jota ei ole. Ja akateemisen taskulampun omaavaa tiedemiestä voi narruttaa antamalla kissan valita piiloutumisreittinsä aivan kuten elektronin kaksoisrakokokeessa – muuttamalla muotoaan mustasta kissasta näkymättömäksi mustaksi aalloksi. Ihmisen koulutus tähtää siihen, että hän löytää valmiiksi osoitetun monivärisen tekokissan juuri siitä kulmasta ja sillä menetelmällä, jonka koululaitos tietosanakirjoja myöten on ennalta päättänyt oikeaksi.
Oli ilta ja tuli yö. Hän lojui työhuoneensa korkeaselkäisessä nojatuolissa. Ulkona ukkospilvet halkoivat Helsingin taivasta, sadepisarat rummuttivat kiivaasti kaarevien ikkunaholvien lasiruutuja – jyrisi – yksi, kaksi, kolme, salama välähti, siis noin kilometri. Compaq oli metrin päässä työpöydän alla laukussaan – pöydän jalkaan nojaten, pystyssä – hän oli sammuttanut valot nähdäkseen salaman välähdykset paremmin – antoi pää nuokkuen levottomien ajatustensa rauhoittua, vaeltaa, silmät kiinni – Doors soi taustalla:

Riders on the storm
Riders on the storm
Into this house we're born
Into this world we're thrown
Like a dog without a bone
An actor out on loan

Riders on the storm
There's a killer on the road
His brain is squirmin' like a toad
Take a long holiday
Let your children play
If you give this man a ride
Sweet memory will die
Killer on the road, yeah

Girl, you gotta love your man
Girl, you gotta love your man

Take him by the hand
Make him understand
The world on you depends
Our life will never end
Gotta love your man, yeah

Sillä hetkellä, kun jyrinä seuraavan kerran saavutti työhuoneen hämärän, hän kuuli – cd-soitin pysähtyi – ääni puhui jälleen:

”Sulje silmäsi, älä nosta katsettasi, sillä se, joka näkee minut, kuolee.”

Kylmä korkeajännityspiikki kulki hänen lävitseen kuin ulkona risteilevät salamat – kauhu. Kehon vavistessa tahdottomasti, hänen ihonsa nousi kananlihalle ja ihokarvat sojottivat pystyssä – hän piti päätään alas kääntyneenä ja odotti uteliaana.

”Kumarra minua!”

Tämähän on kreisiä. Kuinka hän voi muka kumartaa, kun pää on jo kumarruksissa? Ääni jatkoi armottomassa äänensävyssä:

”Sinä kurja, oletko valmis kuolemaan?”

”Täh, kuolemaanko?”

”Oletko valmis kuolemaan?”

”Mikä ettei, eihän minulla ole mitään mukaan otettavaakaan…”

”Älä pilaile, tämä ei ole mikään lomalennon lähtöselvitys, oletko valmis kuolemaan?”

Jo kolmannen kerran sama kysymys, hän nosti silmät suljettuna katsettaan hiukan, kurkistaakseen, nähdäkseen äänen lähteen – levitti kätensä vartalonsa sivuille, kuin näyttääkseen tyhjät kätensä:

”*Minulla ei ole, kuten sanoin, katso – ja sitä paitsi en pelkää kuolemaa*.”

Hän näki juuri ja juuri silmäluomiensa läpi – hämärässä hehkui kaksi palavaa silmää.

”Älä valehtele, jokainen kuoleva pelkää kuolemaa, oletko valmis kuolemaan?”

”Siitä vaan, en minä pelkää kuolemaa.”

”Jokaisen täytyy pelätä, oletko valmis?”

”Anna tulla”

Sitten yhtäkkiä – kuin sarjakuvissa PUFF. Tulta hehkuvat silmät sammuivat ja kauhun tunne hänen kehossaan väistyi. CD-soitin jatkoi toistoaan:

Riders on the storm
Riders on the storm
Into this house we're born
Into this world we're thrown
Like a dog without a bone
An actor out on loan
Riders on the storm

Riders on the storm
Riders on the storm
Riders on the storm
Riders on the storm

Myrsky oli laantunut – kulkenut ohi. Hän, jolla on unelmia, ei ollut kuin puulla päähän lyöty. Sen sijaan hän tunsi suunnatonta levollisuutta – ja ajatuksissa poukkoilivat lukemattomat uudet mielikuvitusta kiehtovat kysymykset. Hän tunsi jälleen katsovansa pienen pojan silmin maailmaa kuin kiehtovaa, juuri ja juuri kuuluvaa tuulen

kuiskausta, selittämättömän läpinäkyvää, jotenkin hiukan utuista ja sillä lailla etäistä, kuin todellinen uni, mutta joka silti oli tuntuvasti paljon enemmän ja käsin kosketeltavampaa, kuin pelkkä kaukainen, haihtuva haave tai katoava kangastus. Hän päätti jäädä työhuoneelle yöksi ja kävi loikoilemaan vuoteelleen.
Unta ei tarvinnut kauaa odottaa, olo oli ainakin yhtä raukea kuin päivän 15 kilometrin pituisen tunturivaelluksen jälkeen. Aivan unen maan rajalla hän oli kuulevinaan jälleen äänen. Nyt ääni ei ollut kuten juuri äsken, armoton ja käskevä, vaan tyynen rauhallinen, luottamusta herättävä, niin kuin kauan sitten 5- tai 6-vuotiaana kotipihassa sijainneen avokallion alla hiekkapälvessä – kissankellojen ja -käpälien ympyröimänä kuulemansa:

”Kaikki hyvin…”

Seuraavana aamuna herättyään ja aamukahvit hörpittyään avasi läppärinsä – se ei kuitenkaan suostunut käynnistymään. Helvetti – mikä voi olla vialla? Koska ei ollut mitään varmuuskopiojärjestelmää surkeita lerppuja lukuun ottamatta ja koneella oli useita kesken olevia kirjoituksia, muun muassa koko Jussi E. Hyvä kuunnelmankin käsäri, hänen oli pakko lähteä Compaqin merkkikorjaamolle. Huoltomies otti palvelutiskillä vastaan läppärin, vei työvälineen heti takahuoneeseen – mutta palasi parissa minuutissa takaisin ihmettelevä virne kasvoillaan:

”Et kai ole pitänyt läppäriäsi mikrossa? Kovalevy on sulanut!”

Kuolemalla uhkailleen punasilmäisen kaverin täytyi olla täysi pölkkypää! Hän tulla tupsahtaa pelottelemaan kuolemalla, vaikka Morrison lauloi juuri, että kuolemaa ei ole. Eikö se idiootti, vaikka väittää olevansa jumala, kykene lukemaan hänen ajatuksiaan. Hänellä, jolla on unelmia, oli diggaamansa Jim Morrison kanssa yhteistä selkeä ja vankka käsitys: kuolemaa ei ole (”We live, we die & death not ends it”, American Prayer – “*Our life will never end*”, Riders on the storm). Lyhyesti kerrottuna me synnymme, elämme ja kuolemme – luulemme lapsellisesti, että kuolema on muka jonkun loppu, vaikka se on vain ovi, syntymä toiseen todellisuuteen ja me palaamme

elämään uudestaan. Hän oli siis kuolematon ja silti hänelle tarjottiin kuolemattomuutta!

Hän tiesi omien henkilökohtaisten kokemustensa ohella, että arkeologinen ja antropologinen aineisto osoitti kiistattomasti, että syklinen aikakäsitys ja usko henkien olemassaoloon tai elämän jatkumiseen kuoleman jälkeen ovat ihmiskunnan varhaisimpia tunnettuja kulttuurikerrostumia. Jo varhaisilla nykyihmisillä, jopa neandertalinihmisillä esiintyi punaväriä, aseita, astioita, työkaluja ja koruja vainajien haudoissa satojatuhansia vuosia sitten. Tämä todistaa, että kuolemaa ei nähty tyhjyytenä tai ehdottomana loppuna, vaan siirtymänä tai tilana, jossa vainaja tarvitsee eväitä matkalleen. Esimerkiksi Herto, Etiopia, noin 160 000–200 000 vuotta sitten, Skhul ja Qafzeh Israelissa, noin 90 000–120 000+ vuotta sitten ja neandertalinihmiset, Espanjan ja Ranskan luolat yli 100 000–200 000+ vuotta sitten.

Kaikissa maailman uskonnoissa, kuten hindulaisuudessa, buddhalaisuudessa, jainaisuudessa, sikhiläisyydessä, alkuperäiskansoilla, shamaaniperinteissä, vedalaisessa filosofiassa ja antiikin Välimeren mysteeriuskonnoissa, jopa juutalaisuuden mystiikassa ja Hasidismissa, kuten Kabbalan keskeisessä teoksessa Zoharissa, elämä nähtiin luonnon kiertokulun kaltaisena: vuodenaikojen, kuun vaiheiden ja sukupolvien katkeamattomana virtana, jossa sielu palaa aina takaisin maan päälle. Poikkeuksen tekevät kristityt, muhamettilaiset sekä evoluutiouskovaiset, jotka uskottelevat ihmisen elävän vain kerran joka kuoltuaan vain mätänee tai joutuu joko ikuiseen taivaaseen tai helvettiin. Kristillisen kirkon ja Rooman keisarikunnan liitto 300–500-luvuilla katkaisi ikiaikaisen jatkumon, lineaarisen aikakäsityksen. Kyseessä ei ollut vain teologinen muutos, vaan kristinuskossa ajan laskun alussa vallinneiden eri suuntausten, ryhmittymien ja opillisten koulukuntien väkivaltainen välienselvittely. Ja jälleensyntymän kiellosta vuonna 553 muodostui tehokas valtamekanismi. Kun ihmiselle ei jätetty toista mahdollisuutta korjata tekojaan syklisesti ja hänen ainoan elämänsä pelastus sidottiin kirkon sakramentteihin, instituutio sai ehdottoman vallan yksilön yli, ja kaikki vanha syklinen tieto leimattiin anateemalla, kirkollisella kirouksella kadotukseen tuomituksi.

Konstantinopolin toisen kirkolliskokouksen (553) jaa-päätökset ja anateemat ovat historiallisesti nivelkohta, jossa varhaiskristillisyyden

filosofisempi ja monimuotoisempi ajattelu – erityisesti Origeneen perintö ja platonilaiset vaikutteet – karsittiin tuolloin lopullisesti pois kirkon virallisesta dogmatiikasta. Vuosisatoja kestänyt filosofinen keskustelu lopetettiin keisari Justinianuksen käskystä, lopullisella kirouksella (*anathema*), keisarin, joka pelkäsi mustaa kissaa pilkkopimeässä huoneessa ja luuli käskyttämällä, jopa listimällä karkottavansa kissan. Sillä mikä olisikaan raivostuttanut keisaria enemmän kuin oppi, joka väitti hänen joutuvan vastaamaan teoistaan seuraavassa elämässä? Justinianus ei tainnut tietääkään, että kissalla sitä vasta henkiä piisaa.

Keisari Justinianushan (527–565) vainosi säälimättä uskonnollisia vähemmistöjä. Keisari julkaisi vuonna 527 ensimmäisen kerettiläisiä, manikealaisia, samarialaisia, juutalaisia ja pakanoita koskevan lain. Lait ovat täynnä kiihkeää vainoamisintoa. Hän vainosi kaikkia niitä, jotka olivat hänen mielestään uskonnollisesti väärässä. Tyylillisesti Justinianuksen lait myötäilivät kristillisen rakkauden ihanan solvaavia periaatteita. Harhaoppiset leimattiin niissä typeriksi, hulluiksi ja sairaiksi. Manikealaiset ja montanolaiset olivat heistä kaikkein vastenmielisimpiä. Vuonna 527 tapahtunut manikealaisten puhdistus Konstantinopolissa oli erityisen raaka. Kronikoitsija Johannes Malalaksen (491–578) mukaan joukko manikealaisia, joiden joukossa oli huomattavissa yhteiskunnallisissa asemissa olevia miehiä ja naisia, surmattiin epäonnistuneiden käännytysyritysten jälkeen. Ilmeisesti surmaaminen tapahtui elävältä polttamalla. Useat vainotut tekivät polttoitsemurhan ja heidän kiinni saadut johtajansa ristiinnaulittiin. Homoseksuaalisuus oli Justinianukselle sietämätöntä, koska se oli luonnonvastaista ja loukkasi siksi Jumalaa. Keisari julisti, että homoseksuaalisesta käyttäytymisestä seurauksena oli kastrointi. Laeissa esiintyy rangaistuksena myös käden katkaisu.

Ja hänelle yritetään nyt selittää, että kuolemaa pitäisi muka vielä pelätä. Ihan niin kuin pientä lasta uhkaillaan: *ole kiltti tai joulupukki ei tuo lahjoja*. Tai uskovaisia pyydystetään*: jos et usko joudut helvettiin, mutta jos uskot, pääset Jeesuksen syliin!* Tämä punasilmäinen kaveri tuli ensin jakelemaan hänelle lupauksia, kuten Jahve Aabrahamille, kaikkien aikojen lahjasta, jumaluudesta ja kun hän ei halunnut liata käsiään jumaluudella, niin seuraavaksi häntä aletaan pelottele-

maan… Aabrahamia, Agamemnonia tai Faustia ei tosin tarvinnut pelotella, he olivat kyllin ahneita nielaisemaan koukun siltä istumalta.

HORRKSESTA HERÄNNEEN MATELIJAN KATSE

Tuli ilta, pimeä oli jo laskeutunut, kun hän ajoi silloiseen kotiinsa Helsingistä Sipooseen, Jokivarrentiellä, Öljytien (seututie 148) sillalla, Hän, jolla on unelmia, oli taas kuulevinaan jonkun puhuvan hänelle. Hän kysyi:

Kuka olet?

Samalla silmäräpäyksellä sillalta edessä alhaalla avautuva Nikkilän keskusta pimeni täydellisesti – yksikään sähkölamppu ei valaissut kylää – ehkä vain joku kynttilän liekki lepatti jossain! Ilmassa leijui tihkusade. Kylmät väreet hiipivät Hänen, jolla on unelmia, selkäpiitä…valot palasivat.
Myöhemmin, iltapalan jälkeen, Hän, jolla on unelmia, hiipi ulos nuuskimaan yön pimeyttä – askeltaen, pohtien päivällistä höyhenkokemustaan ja aiempaa ”sähkökatkosta”, hitaasti läheiselle hiekkatielle. Siellä hän kengänkärjellään piirsi hiekkaan suurikokoisen lasten yhdeksänruutuisen hyppyruudun. Saatuaan viimeisen puoliympyrän muotoisen käännösruudun valmiiksi, hän kääntyi ja katsoi taaksepäin – tekemäänsä hiekkapiirrosta.

”*Onko helvetti jäätymässä? Sekaisin olleet maailmankirjathan avataan nyt!*”

Hän, jolla on unelmia, tuijotti epäuskoisena näkemäänsä: maailmakaikkeus järjestäytyi hänen silmiensä edessä matemaattisesti kuin männynkulkuekehrääjä jonoon. Silmät näkivät hiekkatiellä katulampun valossa 9 ikuisuutta – lopusta alkuun. Hänen olisi pitänyt vain kääntää työhuoneensa seinälle teipattu piirroskuva ylösalaisin. Kuva kertoi yksiselitteisen kirkkaasti mitä Jim tarkoitti sanoillaan ”*Five to one*” – siis viitosesta kohti ykköstä. Olisi virhe valita numero viisi (*If I get my hands on a number five, Gonna skin that little girl alive),*

tavoitella korkeuksia, vuoren huippua – haaveilla jumaluuksista. Sen sijaan tuli kääntyä ja palata kotiin:

If I get my hands on a number two, Come back home and marry you!

Kylläpä ihminen voi olla tyhmä – sokeampi kuin Ellun kanat! Meidät on opetettu luettelemaan, laskemaan numerot ykkösestä ylöspäin, katsomaan maailmankaikkeutta kohti äärettömyyttä, kun todellisuudessa meidän pitäisi kääntää katseemme omaan itseemme – vankilaamme. Vastaus löytyy lähempää kuin olemme ikinä osanneet kuvitella. Lähtölaskennasta – kuka halusi estää häntä etsimästä vastauksia? Kuka tahtoi vangita hänet, jotta hän ei etsisi vastauksia ja miksi? Hänellähän oli vapaa tahto, hänhän pystyi valitsemaan – haluanko saada selville totuuden vai en? Hänen, jolla on unelmia mieleen, nousi Jim Morrisonin sanojen ohella lukuisia muitakin elettyjen vuosien aikaisia aivojen muistilokerojen tallennuksia, kuten Robert Johnsonin sielunsa myyntiä paholaiselle tienristeyksessä tarkasteleva varhainen omatekoinen runon kyhäelmä:

ulkona tuuli ulvoo pihapuita ravistaen
kuin harhaileva kuunsäde syliisi käperryn
on ulkona avaruus autio kuin syvin sisimpäin
ja valkeimmatkin esineet jättävät varjon mustan

ja niin vilu, värisyttää, siivetkin palaneet
pelikorttitalot tuhkaan kaikki romahtaneet
vaan on vielä yksi kortti kääntämättä sittenkin
kaikki tiet vievät kahtaalle, tänne tai täältä jonnekin

Istuvan Härän sanat:

Jos mies on kadottanut jotakin ja menee takaisin etsimään sitä huolella, niin hän löytää sen

Hopi-mytologian mukaan Luoja (Taiowa) loi apurinsa Sotuknangin kanssa 9 maailmaa eli ikuisuutta – aikakautta. Nykyinen ikuisuus Túwaqachi on neljäs. Hopien intiaanien mukaan seuraavaan

eli viidenteen aikakauteen siirtyvät vain henkisesti puhtaat ihmiset "Suuren Puhdistuksen" jälkeen. Ja 3 Mooseksen kirjasta (Toorasta) löytyy täydellisesti uskovien ”unohtama” jae, joka vahvistaa Hopien väittämän, että ”ikuisuuksia” on todellakin ollut aiemmin:

ettei maa teitäkin oksentaisi*, jos te sen saastutatte,* ***niin kuin se on oksentanut ulos sen kansan****, joka oli ennen teitä* (3Moos.18:28)

Nämä neljä havaintoa yhdessä Jim Morrisonin ”*Five to one*” runon kanssa pukivat hiekkatiellä sanoiksi kahden tien lakonisella dialektiikalla. Hän, jolla on unelmia, osoitti vaihtoehdot, Istuva Härkä antoi etsintäohjeen kadotetun löytämiseksi, hopit ilmoittivat vaihtoehdot, Toora paljasti jumalan ulosoksennuksen ja Jim Morrison takoi matemaattisesti 4/4 rytmillä kaiken yhteen, ehdottomaksi neuvoksi palata viitosesta ykköseen. Hän, jolla on unelmia, Istuva Härkä ja Jim Morrison käänsivät selkänsä tyhjyydelle, jota höplästä vedetyt hopit ja jumalaansa sokeana seuraavat tavoittelevat juoksemalla eteenpäin. Hän, jolla on unelmia, haukkoi hämärällä hiekkatiellä henkeään. Hän kokosi ajatuksiaan ja järjesteli muistilokeroissaan vuosia ahmimiaan vihjeitä ja johtolankoja, lainauksia sieltä ja lauseita täältä. Palat loksahtelivat yhteen kuin kristalli kiteytyessään. Phytagoras, Platon, Genesaretinjärven kapinallinen, Einstein, Morrison - hänelle opetettu ja väitetty totuus putosi ensin polvilleen, kierähti ilmassa ympäri ja lopulta rojahti maahan kuin niityllä karkaava hirvilehmä, jonka sydänkammion lävisti 9 gramman puolivaippaluoti. Langanpää oli lopultakin käsissä.
Väristys kulki Hänen, jolla on unelmia lävitse. Kaikkeuden ovi aukeni narahtaen ensin hiukan raolleen sitten hiljalleen enemmän ja enemmän. Hän ei tuntenut ylpeyttä, saati voitonriemua. Hän ei koskaan ollut tuntenut ahneutta tai kostonhimoa, kateutta tai vihaa – ei hamunnut kerännyt kultaa, hamunnut kunnia tai mainetta. Hän ei ollut mikään nero – hänhän ei ollut keksinyt mitään uutta, kaikki oli vain valmiina hänen ympärillään – hän oli ainoastaan liittänyt pöydällä olleen palapelin palaset toisiinsa – oivaltanut kuinka ne limittyvät – kietoutuvat kuin rakastavaiset toisiinsa. Hänestä, jolla on unelmia, tuntui kuin hän olisi astunut kulkemalleen polulle, ei vahingossa

vaan valiten juuri tämän polun, mutta kuitenkin kuin sisäisen äänen saattelemana – hän tiesi nyt, että hän tiesi.
Hän oli toiminut vain kuin pikkupoika 40 vuotta aiemmin, joka kesäaamuna oli astunut ulos ulko-oven suussa seiseen juhannusruusupensaan viereen metsien keskellä seisseestä kahden huoneen hatarasta tönöstä. Silmäillyt uteliaana ympärilleen, nähnyt valon ja varjot, ohi kiitävän räystäspääskyn siiven iskut – aistinut tuulen tuoksun ja katsonut taivaalle, kuinka pilvilinnat luovivat kahleetta aina vain uusia unelmia kumpuillen kohti taivaanäärtä.
Sadepilvet olivat väistyneet – kuu oli noussut. Hän, jolla on unelmia, käveli hitaasti kuunsäteiden saattelemana kotiinsa. Kaikki nukkuivat – avasi ulko-oven, riisui mokkasiininsa eteiseen ja kiipesi hiljaa yläkertaan – laittoi musiikin soimaan hiljaa ja herätti puolisonsa – tarttui häneen lämpimään käteensä. Makuuhuoneen täytti The Doors – kuinka hän ei ollut kuullut, vaikka hän oli kymmeniä keroja kuullut Morrisonin sanat:

Five to one, baby
One in five
No one here gets out alive, now
You get yours, baby
I'll get mine
Gonna make it, baby
If we try

The old get old
And the young get stronger
May take a week
And it may take longer
They got the guns
But we got the numbers
Gonna win, yeah
We're takin' over
Come on!

Doorsin (ovien) musiikin soluessa hämärässä – istuessaan vuoteen reunalla, mielen syvyyksistä peilautuivat, kuin lähteestä kirkkaana

lapsuuden kuumehoureessa koettu vartalon sisäinen liskomaisen otuksen liikehdintä, Morrisonin lapsuudenkokemus autiomaan aamunkoitossa tapahtunut liskojen hippaleikki ja juuri vain hiukan aiemmin ostetun Michael Harnerin kirja ”*Shamaanin tie*”, jossa Harner kertoi, mitä hän koki Amazonin sademetsässä conibo-intiaanien parissa, nautittuaan heimon shamaanien pyhää ayahuascasta valmistettua juomaa, sielun viiniköynnöstä. Hänhän oli juuri lukenut Harnerilta:

Koettaessani hyväksyä kohtaloni vielä alempi osa aivoistani alkoi lähettää lisää näkyjä ja tietoja. Minulle ”kerrottiin”, että sain nähdä aineiston, koska kuolisin nyt ja minun oli siksi turvallista tietää tämä kaikki. Salaisuudet olivat kuulemma vain kuolevia ja kuolleita varten. Saatoin aistia vain hyvin hämärästi näiden ajatusten antajat: ***suunnattomat matelijat, jotka lepäilivät liikkumattomina aivojeni takaosan syvyyksissä, missä aivoni yhtyvät selkärankaan. Ne erottuivat vain epämääräisesti kaukana synkässä pimeydessä.***
Sen jälkeen ***oliot näyttivät minulle, miten ne olivat luoneet maapallolle elämän piiloutuakseen itse sen moninaisten muotojen sisään ja salatakseen siten läsnäolon vihollisiltaan****. Sain tietää, että lohikäärmettä muistuttavat* (jälkeenpäin Harner toteaa olioiden muistuttaneen lähes täysin DNA:ta) *olennot olivat siten kätkeytyneet kaikkien elämänmuotojen, myös ihmisen sisään… **Oliot sanoivat olevansa ihmiskunnan ja koko planeetan todellisia hallitsijoita, kun taas me ihmiset olemme kuulemma pelkkiä näiden olioiden turvasäilöjä ja palvelijoita, minkä vuoksi ne kykenivät puhumaan minulle sisältäni**…*
Olin nyt innoissani kuulemaan ammattimaisen mielipiteen kylän parhaalta yliluonnollisten asioiden tietäjältä, sokealta shamaanilta, joka oli tehnyt monta matkaa henkien maailmaan ayahuasca-juoman avulla… Mies katsahti minuun sokeilla silmillään ja sanoi virnistäen: ”Voi niin ne aina sanovat. ***Ne ovat kuitenkin vain Uloimmaisen Pimeyden hallitsijoita****”.*

Entä Morgan Scott Peck ja hänen todistajanlausuntonsa, jonka on hänen omiin henkilökohtaisiin kokemuksiinsa ja työhönsä nojautu-

va seikkaperäinen kuvaus Uloimman pimeyden hallitsijoista – kirja ”*People of the lie*” (*Pahan psykologia*, Kirjapaja 1989:

Mutta kun paholainen tässä toisessa tapauksessa sitten paljasti itsensä, potilaan oli vielä paljon ensimmäistä potilaan ilmettä hirvittävämpi. ***Potilas muistutti voimakasta kiemurtelevaa käärmettä,*** *joka yritti hyökätä läsnäolijoiden kimppuun. Hänen kasvonsa olivat kuitenkin vielä kiemurtelevaa vartaloa pelottavammat. Silmissä oli tylsä,* ***talvihorroksesta heränneen matelijan katse.*** *Silmät avautuivat kunnolla vain käärmeen hyökätessä, mutta silloin* ***sen katse leiskui vihaa.*** *Kaikkein kammottavimmalta minusta tuntui matelijasta aistimani viidenkymmenenmiljoonan vuoden takainen raskaus…*
Molemmat potilaat joutuivat sen valtaan, ***koska uskoivat sen houkutuksiin ja valheellisiin lupauksiin ystävyydestä.*** *Molemmat potilaat pääsivät pahan vallasta, kun kieltäytyivät enää uskomasta sen valheisiin… Saatana voi käyttää hyväkseen mitä tahansa syntiä tai heikkoutta, esimerkiksi ahneutta tai ylpeyttä.* ***Se saattaa käyttää mitä tahansa taktiikkaa, viettelyä, houkuttelua, imartelua, älyllisten perusteiden esittämistä. Mutta tärkein ase, mitä se käyttää, on pelottelu…***
Ylpeys voittaa sen älyn, sillä ***valheen henki on myös rehvastelija.*** *Jos se olisi ollut todella älykäs, se olisi jättänyt nuo kaksi potilasta jo kauan ennen manaamista. Mutta se ei suostunut tunnustamaan, että oli hävinnyt. Se halusi voittaa ja niinpä se pysytteli potilaassa, tiivisti aina katkeraan loppuun saakka – sillä seurauksella, että minä ja muut osanottajat tiedämme nyt, että se on todellinen…Kokemukseni mukaan Saatanalla on kaksi muutakin heikkoutta, jotka himmentävät sen älykkyyttä. Ensimmäinen niistä on, että suurenmoisessa itsekeskeisyydessään* ***se ei pysty ymmärtämään rakkautta.*** *Se tietää, että rakkaus on jotakin, mitä vastaan sen tulee taistella, mitä* ***se voi jopa matkia.*** *Rakkaus on kuitenkin sille niin vieras asia, että se ei pysty alkuunkaan ymmärtämään sitä. Saatana käsittää sen vain jonkinlaisena huonona vitsinä. Uhrautuminen on sille täysin vieras käsite.*
Saatana pettää itseään aivan yhtä paljon kuin muitakin eikä voi käsittää, miksi joku muka haluaisi pettää itseään. ***Se on täysin oman tahtonsa lumoissa ja vihaa totuuden valoa****.*

Tietoisuutemme ja järkemme kieltäytyvät tietysti tunnustamasta tällaista painokelvotonta soopaa, eikö vaan. Peckin on täytynyt kirjoittaessaan olla huumetokkurassa! Eihän mitään tällaista pitäisi olla olemassakaan uljaan tietoyhteiskuntamme virtuaalitodellisuuden reaaliajassa. Eikö paholainen, millä nimellä me sitä kutsummekin, vaikkapa vihtahousuksi, ole vain liian vilkkaan mielikuvituksemme tuottama aistiharha, kuten vaikkapa Saatanan palvovat meille uskottelevat. Ja manaaminenhan, sehän on vain pelkkä tuon pahan unen kaltainen painajainen, josta kauhuelokuvat ja jännityskirjallisuus ammentavat hiuksia nostattavia ja sievoisia kassatuloja kerääviä aiheitaan. Eihän Saatanalla ole edes Facebook-profiilia tai Twitter-tiliä. Eikö meille jo koulussa muka opetettu, että tiede on ajat sitten ratkaissut kaiken.
Ikävä kyllä Koraanin suuran 50 jae 15 paljastaa Morrisonin, Harnerin ja Peckin kanssa yhtenevästi matelijoiden piilopaikan – liskoaivot:

Olemmehan luoneet ihmisen, ***tiedämme mitä hänen sielunsa kuiskaa hänelle ja olemme häntä lähempänä kuin kaulasuoni****.*

Nuo kaikki tallenteet järjestäytyivät ihan itsestään yhdeksi järjelliseksi, tyyneksi loogiseksi kokonaisuudeksi. Hän, jolla on unelmia ei tarvinnut kummoisia päässälaskutaitoja, kun hän teki yksinkertaisen ja nopean yhteenlaskun: alkuperäiskansojen käärmetanssi, *tokchii* ja *palulukang* (hopit) sekä perinteiset käärmesymbolit + Koraanin viittaus liskoaivoihin + omat lapsuudenkokemukseni sisäisestä matelijasta + Jim Morrisonin kokemus suurin piirtein samana ikäisenä autiomaan aamunkoitossa ja useat hänen runoistaan + Michael Harnerin kokemus Amazonin sademetsässä + Scott M. Peck ja horroksesta matelijan katse + King Snake – *I am the Lizard king, I can do anything*, Liskokuningas!
Vaikka maailmakaikkeushan, kulttuurista kulttuurin sisältää satamäärin erilaisia käärmemyyttejä sulkakäärmeistä sateenkaarikäärmeisiin, kalliomaalauksista kiveen hakattuihin kuviin, lääketieteen symboleista kaksihaaraiseen kieleen, käärmeseremonioista aina ufokontakteihin, joita korkeasti oppineet ja terveen paperit omaavat älyköt pitävät liian vilkkaan mielikuvituksen tai peräti mielenhäiriöiden aiheuttamina satuina. Niinpä kukaan ei lopulta osaa suorittaa lapsel-

lista päässälaskutehtävää, koska massat eivät kykene ajattelemaan johdonmukaisesti – hahmottamaan kokonaisuutta. Logiikka sakkasi! Koska kouluissa oli kielletty ajattelemasta (ulkoluku ei ole ajattelua, se on matkimista), hahmottamaan ja päättelemään, muodostamaan näkemästään ja kokemastaan johdonmukaisia päättelyketjuja ja saamaan tapahtumista kokonaiskäsityksen, niin pelkkä yksi päässälaskutehtävä oli ihmiskunnalle liian ylivoimainen koulutehtävä – tekoälykään ei siihen pystynyt, koska sen koodanneet puupäät eivät miljardien nolliensa ja ykköstensä keskellä pystyneet hahmottamaan kokonaisuutta, vaan luulivat hautovansa omia muniaan, vaikka kyseessä olivat käenmunat. Vasta kun joku maalaisjärjen omaava taivaanrantaa maalaava kulkuri näytti tekoälylle kissan pilkkopimeässä käyttämät naamiot, sillä leikkasi!
Neljän yhteenlaskettavan (neljä eri irtokarkkilokeroa) laskutoimitus (paljonko rahaa on taskussa) yhdeksi kassalla maksettavaksi summaksi pitäisi olla vielä lapsenleikkiä, mutta entä kun yhteenlaskettavia ”makeisia” on lähes neljäkymmentä? Ja kaikki lokerot ovat seitsemästä eri kaupasta, joko itsepalveluhyllyistä tai palvelutiskeiltä! Ja pussukat pitäisi vielä punnita… taitaa mennä liian vaikeaksi?

MERITUPEN NÄPIT PALAVAT

Häntä oli jo kauan naurattanut väite, että Luonnollinen valinta muka tekisi päätöksemme – valitsisi puolestamme. Eikö ihminen itse, ilman Luonnollista valintaa, ole yhtä tyhmä kuin nuori merituppi, joka vaeltaa meressä etsien sopivaa kiveä tai korallia kiinnittyäkseen siihen ja tehdäkseen siitä elinikäisen kodin itselleen. Tätä tehtävää varten meritupella on alkeellinen hermojärjestelmä. Kun se löytää paikkansa ja asettuu siihen, se ei tarvitse enää aivojaan, joten se syö ne!
Ajatellaanpa vapaata tahtoa, jos aivoista on vielä jotain jäljellä: Esimerkiksi neurotieteilijä ja Stanfordin yliopiston professori Robert Sapolsky. Hänen mukaansa ihminen on täysin biologian ja ympäristön yhteistulos, eikä hänellä viime kädessä ole kontrollia kumpaankaan – vapaata tahtoa ei ole olemassa, vaan ihminen on pelkkä biologiaansa, ympäristöönsä ja historiansa vanki. Siis Luonnollinen valinta on pidättänyt ihmisen ja heittänyt hänet vankilaan?

Siinä missä Sapolsky tarkastelee vuosien ja vuosituhansien ketjua, neurotieteilijä Benjamin Libet porautuu yksittäiseen fyysisiin sekunnin murto-osiin ihmisen aivoissa. Hän mittaa elektrodeilla niin sanotun valmiuspotentiaalin ja todistaa, että aivot päättävät liikkeestä, esimerkiksi sormen nostamisesta tulikuumalta liedeltä jo ennen kuin tietoinen minä edes huomaa haluavansa sitä. Jos Libet väittää, että aivojen sähköinen valmiuspotentiaali käynnistää liikkeen sekunnin murto-osan *ennen* kuin tietoinen minä ehtii tajuta mitään, niin miten ihmeessä ihminen sitten reagoi sekunnin murto-osassa tulikuumaan lieden pintaan tai väistää vastaantulevaa autoa? Jos tietoisuus laahaa aina jäljessä ja biologinen koneisto päättää kaiken puolestamme, meidän ei pitäisi ehtiä mihinkään. Libetin oppi tekee ihmisestä hitaan, toimintakyvyttömän automaatin, jonka refleksit ja todelliset eloon jäännin hetket osoittavat täysin mahdottomiksi.

Siinä missä Sapolsky ja Libet tuomitsevat ihmisen biologiseksi automaatiksi sillä perusteella, että syy-seurausketju on katkeamaton, kompatibilistit yrittävät puolestaan pelastaa vapaan tahdon uudelleenmäärittämällä sen ehdot. Heidän mukaansa teko on vapaa silloin, kun se on sopusoinnussa ihmisen omien sisäisten halujen ja motiivien kanssa – riippumatta siitä, mistä ne halut ja motiivit ovat peräisin. Jos toimit omien halujesi mukaan ilman suoraa ulkoista pakkoa, kuten asetta ohimollasi, olet kompatibilistin silmissä vapaa. Luonnollinen valinta on valinnut sopivan aseen käteesi!

Kaikki, kompatibilistit ja inkompatibilistit, vaikkakin ovat ”verivihollisia”, ovat umpisokeita – he eivät näe yksittäistä puuta metsästä! Vankiselli on heille näkymätön kuin musta kissa pilkkopimeässä huoneessa. Kukan heistä ei osaa kysyä: Minkä valinnan tein, jotta minut vangittiin? He sysäävät pelkurimaisesti valinnan ihmiseltä itseltään Luonnolliselle valinnalle. He eivät voi ymmärtää, että sinua ei voi vangita kukaan muu kuin sinä itse. Niin kauan kuin et vangitse itseäsi olet vapaa – vapaa valitsemaan.

Yksilön tahdon ilmaukset eivät johdu genetiikasta tai geneettisestä alttiudesta, vaan ne ovat seurausta siitä kemikaaliruiskeesta ja sen yliannostuksen sivuvaikutuksista, joita hän kantaa verenkierrossaan sikiöajasta lähtien. Tämä varhaisessa vaiheessa kemikaalien yliannostuksen seurauksena vaurioitunut aivorauta (kuten esimerkiksi mantelitumakkeen vauriot ja HPA-akselin lukkiutuminen, valkoisen

aineen radat, myeliinituppien eristeiden pettäminen, hätätila- ja selviytymiskoneiston (katekoliamiinit, kuten adrenaliini, noradrenaliini ja dopamiini) kosketushäiriöt sekä fyysisen valokuitukaapeloinnin oikosulut) ei kuitenkaan vie vapaata tahtoa. Se ei poista valintaa, vaan määrittää ne äärimmäisen monimutkaiset vaikeuskertoimet ja vääristyneet impulssit, joiden keskellä mieli, liha ja hermosto joutuvat sekunti sekunnilta toimimaan.

Onko kehon normaalien kemikaalien yliannostuksen aiheuttamassa sekavuudessa tehty Vapaa valinta todella edes valinta, saati vapaa? Kehon omat kemikaalithan (endorfiini, enkefaliini) eivät eroa mitenkään oopiumin alkaloideista (morfiini, kodeiini, tebaiini). Ne istuvat tarkalleen samoille reseptoreille (myy-, delta- ja kappa-opioidireseptoreille), joihin kehon omat endorfiinit ja enkefaliinit on ”luotu” tarttumaan. Yhteiskuntammehan pitää narkomaaneja huumeriippuvuuden vuoksi kyvyttöminä päättämään edes arkisista rutiineista, saati tekemään mitään itsenäisiä valintoja.

Vapaan valinnan kysymyksen yleistäminen epäolennaiseen hiustenhalkomiseen – minkä toiveiden tai mielihalujen – aistihavaintojen hapan vai makea välillä teet valinnan – vie huomion itse Vapaan tahdon pääkysymykseltä – moraalilta. Materialistinen tiede ja determinismi yrittävät selittää moraalin pelkkänä evoluution "makeana ja happamana" – väittäen, että tunteet, kuten vihata ja inhota ovat vain lajin säilymistä edistäviä laumavaistoja. Luonnollinen valinta itsessään ei ole hyvä tai paha vaikka aiheuttaakin koko ajan pelkkää pahaa.

Materialistinen tiedehän väittää, että luonnonvalinta "tuottaa" hyvää, koska se on synnyttänyt altruismin, laumakäyttäytymisen, myötäelämiskyvyn (myötätunnon) ja keskinäisen avunannon. Evoluutiopsykologia selittää sen sillä, että esihistoriallisessa laumassa toisistaan huolehtivat yksilöt selvisivät paremmin hengissä ja siirsivät geenit eteenpäin. Biologian näkökulmasta se näyttää hyvältä – se on sitä "mielihyvää tuottavaa huumetta", itsepetosta, jolla laji eli lauma pidetään kasassa (häkissä). Luonnonvalinnan "hyvä" on kuitenkin aina vain välineellistä ja itsekästä. Biologinen myötätunto tai yhteisöllisyys ei perustu vapaaseen tahtoon tai haluun tehdä hyvää toiselle hänen itsensä vuoksi, vaan geenien itsekkyyteen. Lauma suojelee yksilöä vain siksi, että lauma tarvitsee yksilöitä selviytyäkseen. Jos ympäristö muuttuu tarpeeksi raa'aksi eloonjäämiskamppailuksi,

sama luonnonvalinta, joka loi yhteisöllisyyden, kääntää heti katkaisimesta ja paljastaa pedon kulmahampaat, tuottaen häikäilemättömän itsekkyyden, kannibalismin ja heikkojen hylkäämisen – eikä sekään ole "pahaa" biologialle, vaan pelkkää luonnollisen valinnan mukaista selviytymistä.
Arvosubjektivistien mukaan hyvä ja paha, oikea ja väärä ovat rinnastettavissa kauniiseen ja rumaan. Aivan kuin kaunis olisi jotenkin oikein ja hyvää tai että ruma väärin ja pahaa. Eikö olekaan niin, että yhteisössä vallitseva moraali, käsitys hyvästä ja pahasta, sanelee viime kädessä sen, mitä halujamme ja toiveitamme pidetään moraalisesti oikeina ja mitä vääränä? Kauneus ja rumuus puolestaan kasvavat ihmissukupolvien silmissä, eivätkä suinkaan omassatunnossamme.
Mutta mitä moraali on? Genesaretinjärven kapinallinen paalutti moraalin peruskysymyksen: – onko oikein tehdä lähimmäiselle sitä, mitä ei haluasi itselleen tehtävän – yksinkertaisesti yhdellä lauseella:

Sen tähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille (Matt.7:12)

Sanat repivät ihmiskunnan moraalikäsitykset, vallitsevan kaksinaismoraalin kätkevän verhon riekaleiksi:

Sen tähden, kaikki, mitä he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanovat, mutta eivät tee (Matt.23:3)

Hän jaksoikin edelleen ihmetellä ihmisten, etenkin hyväsydämisinä itseään pitävien kristittyjen sokeutta. He käyvät kirkossa veisaamassa itkuvirsiä, antavat kastaa lapsensa, käyvät ripillä, menevät vihille ja tulevat siunatuksi elämää taivaaseen pakenevien mustakaapuisten idioottien toimesta. Mitä he ajattelevat? Vastaus on yksinkertainen – eivät mitään. Jos kristityt pääsisivät valta-asemaan, kuten vuonna 380 – niin odotettavissa olisi ainoastaan Herran nimessä tapahtuva toisinajattelevien teurastus. Heistä tulisi hetkessä raatelevia petoja lempeiden paimenten vaatteissa.
Kristityt, jotka rinta rottingilla ylpeilevät lähimmäisenrakkaudellaan, ovatkin näyttäneet oivaa käytännön esimerkkiä syntisille, miltä

kaksinaismoraalin mädät hedelmät maistuvat: kirkko on rakkauden Jumalansa nimissä, lähes 2000 vuotisen verisen historian saatossa, "valloitus- ja uskonsodissa" tai puhtaissa tuhoamisoperaatioissa ja niiden yhteydessä tehnyt harhauskoisten ja pakanoiden puhdistuksia, teurastanut suoraan ainakin yli 230 miljoonaa harhauskoista lähimmäistä. Henkisesti pahoinpideltyjä on miljardeja!

Useimmat meistä eivät ymmärräkään, mitä kaksinaismoraali oikein on (varmaan jotain hyvän makuista kotiin edullisesti kannettua pikaruokaa?), sillä kaksinaismoraalia pidetään ihmisten keskuudessa niin luonnollisena omakohtaisen käyttäytymisen muotona, ettei siihen edes jokapäiväisessä elämässä kiinnitetä lainkaan mitään huomiota. Kaksinaismoralisti ei edes itse käsitä, että hänen puheensa ja tekonsa voisivat olla jotenkin moraalisesti vääriä - moitittavia! Kaksinaismoraali tekee ihmisen käytännössä, vaikka hän kuulee, kuuroksi, vaikka hän näkee, sokeaksi ja vaikka hänellä on sydän - sydämettömäksi. Kuinka hän voisi tuossa tilanteessa ylipäätään tietää mikä on oikein, mikä väärin, mikä pahaa, mikä hyvää?

Aito vapaa tahto testataan ja mitataan vain ja ainoastaan moraalisen valinnan edessä: valinnassa hyvän ja pahan, oikean ja väärän välillä. Ja se mikä on oikein, mikä väärin on vai seuraus tekemästämme valinnasta. Vapaa valinta, hyvän vai pahan välillä määrittelee kaikki tuon valinnan jälkeisten valintojen todennäköisyydet – valintojesi todelliset seuraukset. Todellinen vapaus ei olekaan pelkkä kiihottava iskusana, vaan tietoisuutta, sisäistä itsemääräämisoikeutta, ei pelkästään kykyä vaan myös tahtoa elää ilman pelkoa tai kahleita. Vapaus on itse asiassa moraalinen ratkaisu – seuraus vapaan tahdon valinnasta hyvän ja pahan välillä.

Ja edellä olevat Vapaan tahdon ja vapauden määritelmät jättävät lukijalle avoimeksi kaikkein syvimmän, metafyysisen kysymyksen: Jos koko meidän biologiamme, aivokemiamme ja evoluutiomme on kasattu siten, että meillä on sisäänrakennettu kyky erottaa hyvä ja paha, miksi se olisi vain kuin pahanlaatuinen kasvain, pelkkä toimimaton kulissi? Jos kyseessä olisi pelkkä illuusio, koko moraalisen koodiston kehittyminen olisi joko biologinen suunnitteluvirhe tai tarkoituksella viritetty ansa. Ei kai Evoluutiolla tai Luojalla voi olla omaa mustaa kissaa pilkkopimeässä huoneessa?

Mutta kenelle Hän, jolla on unelmia, kertoisi maailmakaikkeudessa meneillään olevan pelin säännöt? Ketä se oikeastaan kiinnostaisi? Heillähän on oikeastaan kaikki aivan silmiensä edessä! Mutta he eivät halua nähdä, he eivät halua kuulla, koska tiede on ratkaissut, tai viimeistään huomenna ratkaisee kaiken. Nykyään ei enää elä ainoatakaan Max Planckia. Jos aikoinaan kirkko kielsi katsomasta taivaalle, poltti ensin Brunon roviolla ja joutui vasta pakon edessä antamaan hiljaisen erikoisluvan Keplerin matemaattisille ellipseille ja Galilein kaukoputkelle, tai jos Einsteinin sallittiin myöhemmin katsoa tähtiin, ulospäin, tavoitella tavoittamatonta, niin tänä päivänä, jos joku kääntää katseensa sisäänpäin, Pythagoraan tavoin tarkastelee ihmistä ja hänen hauskaa hyppelyään ruudussa kaiken mittana, seurauksena on syvä hiljaisuus. Eikä ketään kiinnosta Platonin jo yli 2500 vuotta sitten ”*Valtion*” VII alussa esittämä luolavertaus, jossa hän ennusti, mitä hänelle, joka oli nähnyt valon, tehtäisiin:

”...joukko ihmisiä, jotka elävät jonkinlaisessa maanalaisessa luolamaisessa olinpaikassa, josta johtaa ulkomaailmaan koko luolan levyinen pitkä käytävä. Täällä he ovat olleet lapsesta asti, jaloistaan ja kaulastaan samaan paikkaan kytkettyinä. He pystyvät katsomaan vain sisäänpäin, koska kahle estää heitä kääntämästä päätään. Ylempänä ja kauempana heidän selkänsä takana palaa tuli, ja sen ja vankien välissä kulkee samoin ylempänä poikkitie. Sitä pitkin on rakennettu matala muuri, aivan kuin nukketeatterin suojus, jonka ylitse sen takana olevat esiintyjät näyttävät temppujaan. Kuvittele sitten, että tämän muurin takana kanniskellaan kaikenlaisia esineitä, jotka näkyvät muurin yli, myös ihmisten ja eläinten kuvia, kivistä, puista ja niin edelleen. Ja jotkut näistä kantajista arvatenkin puhelevat jotakin, toiset ovat vaiti.
Ovatko he ensinnäkään voineet nähdä itsestään ja toisistaan mitään muuta kuin ne varjot, jotka heittäytyvät tulen valossa vastapäiselle luolan seinälle? Entä jos he voisivat keskustella keskenään, eivätkö he luulisi puhuvansa juuri noista ohi kannetuista esineistä, vaikka puhuvatkin vain siitä mitä ovat nähneet, niiden varjoista. Ja jos kaiku vastaisi vankilan vastakkaiselta seinämältä aina kun joku ohi kulkevista ihmisistä sanoo jotakin, eivätkö he luulisi tuon äänen tulevan heidän editseen kulkevasta varjosta. Kaiken kaikkiaan nämä vangit

pitäisivät siis totuutena vain noiden keinotekoisten esineiden varjoja.”

Ja kun yksi vangeista viedään vastaan pyristellen väkipakolla ulos luolasta valoon ja kun hänen silmänsä ovat tottuneet valoon niin:

”etkö usko, että kun hän muistelee entistä olinpaikkaansa, siellä vallinnutta viisautta ja entisiä vankitovereitaan, hän onnittelee itseään tämän muutoksen johdosta ja säälittelee tovereitaan. Vangeillahan oli luolassa tapana antaa kunniaa, kiitosta ja palkintoja sille, joka havaitsi tarkimmin kulloinkin ohi vaeltavat varjot, muisti parhaiten, minkälaiset varjot yleensä edelsivät tai seurasivat niitä tai esiintyivät samanaikaisesti, ja pystyi tällä perusteella taitavimmin ennustamaan mitä oli tulossa. Luuletko nyt, että tämä miehemme himoitsee näitä palkintoja ja kadehtii niitä, jotka nauttivat kunniaa ja arvonantoa?”

Onkin perin outoa, että kukaan ei ole koskaan kiinnittänyt huomiota Platonin Jeesuksen kohtaloa koskeviin oraakkelimaisiin sanoihin:

”Ja ajattele tätäkin; jos hän laskeutuisi jälleen alas ja asettuisi entiselle paikalleen, eikö tämä äkillinen siirtyminen auringonpaisteesta takaisin saisi hänet näkemään pelkkää pimeää. Ja jos hän näin sokaistuneena, ennen kuin hänen silmänsä ovat palautuneet ennalleen, pitäisi ruveta kilpailemaan noiden koko ikänsä vankina olleiden kanssa siitä, kuka parhaiten erottaa ohikulkevat varjot, eikö hän joutuisi naurunalaiseksi. Eivätkö muut silloin sanoisi, että hän on käymällä ylhäällä tärvellyt silmänsä ja ettei kannata yrittääkään nousta ylemmäs. ***Ja jos joku yrittää vapautta heidät ja viedä heidät ylös, eivätkö he surmaisi häntä, jos vain saisivat käsiinsä?”***

TOTUUS VAATII VIRANOMAISHYVÄKSYNNÄN

Raitiovaunu (tramway) kolisi Bernin kaduilla. Lyhyellä työmatkallaan nuori patenttivirkamies kulki päivästä toiseen Zytgloggen kellotornin ohitse, kellon, jonka hallitsemaan mekaaniseen maailmaan hän oli itse tekemässä säröä, astellen mukulakivillä ja antaen ajatustensa vaeltaa valon ja ajan suhteessa – ilman kiirettä, ilman kahvitauko-

ja, suoraan paperipinojen ja todellisen fysiikan välimaastossa. Siinä holvin alla kulkiessaan Albert oli vapaa. Kukaan ei tiennyt, että tämä hiljainen, hieman hajamielinen mies, joka kumarsi kevyesti tornin lyönneille, purki samalla sekunnissa koko klassisen fysiikan perustat – hän näki ajan lävitse.
Saavuttuaan työpaikalleen Albert laski salkustaan paperiarkit pöydälle, ei suinkaan patenttiasiakirjoja, vaan ne neljä vaivaista arkkia, jotka sisälsivät hänen mielessään Bernin raitiovaunujen kolinan säestämänä kellotorni Zytgloggen varjossa kypsyneet ajatukset.
Samalla sekunnilla huoneeseen kurkisti herra professori von Hohlkopf – mies, jonka koko akateeminen ura oli rakennettu saman suoran, mittanauhoilla mitatun ja eetterillä kyllästetyn maailman varaan. Professori ei vaivautunut edes istahtamaan. Hän vilkaisi pöydällä lojuvia papereita sillä ilmeellä, jolla lihakauppias katsoo lattialle pudonnutta luuta.

”*Aika on suhteellista*?”

von Hohlkopf hörähti, ja äänessä oli se sama turvallisen itsevarmuuden kaiku, joka oli hallinnut yliopiston saleja vuosikymmeniä.

”*Nuori mies, te olette selvästi viettänyt liikaa aikaa viraston pöytälaatikoiden pölyssä. Fysiikka ei kaipaa mitään runoutta. Maailma on tehty kiinteästä aineesta, ja valo tarvitsee eetterinsä siinä missä vaunu vetonsa. Kappaleet törmäävät, massa säilyy ja energia on energiaa. Piste.*”

Albert katsoi miestä, jonka katseessa ei ollut uteliaisuutta, vain syvä, puolustuksellinen kyllästyneisyys.

”*Mutta jos mittalaitteet ja valonnopeus...*”

”*Hiljaa*”

professori keskeytti ja kohotti kättään kuin lääkäri, joka yrittää rauhoittaa harhaista potilasta.

”*Te puhutte järjettömyyksiä. Eetteri kantaa kaiken. Newtonin lait ratkaisivat maailmankaikkeuden mekaniikan jo satoja vuosia sitten. Se, että kyseenalaistatte perusasiat, ei tee teistä neroa – se herättää vain vakavan huolen mielenterveydestänne. Oletteko harkinnut lääkärissä käyntiä? Päässä teillä täytyy viirata, jos kuvittelette että valonsäteen rinnalla juokseminen muuttaisi ajan kulkua.*”

Von Hohlkopf siirsi sormellaan pöydällä lojuneet neljä paperiarkkia napakasti kohti pöydän reunaa ja paperikoria. Portti paiskautui kiinni. Totuus saisi jäädä odottamaan toista vuosisataa, mikäli se oli Von Hohlkopfista kiinni.
Tuolloinhan kuviteltiin, että avaruus ja aika ovat toisistaan täysin riippumattomia ja muuttumattomia taustarakenteita. Aika kului kaikille kaikkialla universumissa täsmälleen samalla tavalla, ja metrimitta oli aina ja ikuisesti samanpituinen riippumatta siitä, miten nopeasti liikuit. Koska valon tiedettiin olevan aaltoliikettä, fyysikot uskoivat sokeasti, että kaikkialla maailmankaikkeudessa – tyhjiössäkin – täytyy olla näkymätön aine, jota kutsuttiin valoeetteriksi. Valon ajateltiin aaltoilevan eetterissä samaan tapaan kuin ääni kulkee ilmassa. Kaikki ilmiöt selitettiin mekaanisina vuorovaikutuksina – maailmankaikkeus nähtiin ikään kuin valtavana, monimutkaisena Zytgloggenin tapaisena kellokoneistona, jossa kappaleet vaikuttavat toisiinsa vetovoimilla ja törmäyksillä. Ainetta ja energiaa pidettiin täysin erillisinä olemuksina. Ainetta saattoi muuttaa muodosta toiseen, mutta massan ajateltiin olevan vakio ja pysyvä ominaisuus, eikä energian uskottu voivan muuttua koskaan massaksi tai päinvastoin
Albertin "hulluus" oli sitä, että hän puhui historian muuttamisesta samalla äänensävyllä kuin joku toinen puhuisi junien aikatauluista. Hänen mielenterveydessään oli vikaa, koska hänen ajatuksensa karkasivat toiseen ulottuvuuteen kesken patenttihakemuksia sisältävien paperipinojen tarkastuksen. Einstein oli ulkopuolinen, perinteisen akateemisen hierarkian ulkopuolella ponnistellut virkamies, jonka oli pakko murtaa fysiikan instituutioiden jäykät rakenteet pelkällä puhtaalla todistusvoimallaan.
Einsteinin akateemisella uralla ja yliopistomaailmaan pyrkimisellä olikin omat vastustuksensa. Vaikka hän oli jo ehtinyt hankkia virallisen tohtorin arvon (Ph.D.) vuonna 1905 Zürichin yliopistosta väi-

töskirjallaan, joka käsitteli molekyylien kokojen määrittämistä, niin akateeminen maailma ja sen portinvartijat kyllä yrittivät näyttää Albertille närhen munat – kun piti jakaa virkoja, tunnustuksia tai sulattaa se, että tuntematon patenttivirkailija pyyhki pöytää professoreiden omilla dogmaattisilla teorioilla.

Einsteinin olikin aluksi vaikea saada akateemista jalansijaa tai virkaa yliopistolta, varsinkin kun hän hiukset tuttuun tapaan hieman pystyssä viis veisasi aikansa porvarillisista pukeutumissäännöistä ja tiukoista pukukoodeista. Esimerkiksi Bernin yliopistossa hänen hakemuksensa akateemiseksi opettajaksi (niin sanottu *Habilitation*) hylättiin tai sitä viivytettiin aluksi siksi, että hänen vaaditut muodolliset paperinsa tai opinnäytteensä eivät olleet perinteisen järjestelmän mukaisia sillä Bernin yliopiston säännöt edellyttivät virallisesti erillistä habilitointityötä (laajaa akateemista opinnäytettä tai kirjaa, joka tehdään väitöskirjan jälkeen) osana hakemusdokumentteja. Einstein ei ollut toimittanut tällaista erillistä opinnäytettä. Sen sijaan hän oli liittänyt hakemuksensa tueksi jo aiemmin julkaisemiaan mullistavia fysiikan artikkeleita (kuten suppean suhteellisuusteorian paperinsa). Osa professoreista olisi halunnut hyväksyä hänet suoraan hänen poikkeuksellisten tieteellisten ansioidensa perusteella ilman erillistä habilitointityötä. Pitkän keskustelun jälkeen tiedekunta kuitenkin päätti muodollisen kaavan mukaan hylätä hakemuksen toistaiseksi, kunnes hän toimittaisi sääntöjen mukaisen habilitointikirjoituksen. Einstein teki työtä käskettyä, toimitti vaaditun paperin (hän käytti aiheenaan aiempaa lämpösäteilytutkimustaan) hieman myöhemmin, ja sai opetusoikeutensa helmikuussa 1908. Muodollinen järjestelmä siis vaati omat paperinsa, vaikka mies itse oli jo pyyhkinyt lattian 3-vuotta aiemmin julkaistulla suppealla suhteellisuusteoriallaan.

Vaikka vuonna 1905 suppea suhteellisuusteoria julkaistiin, niin vallalla ollut akateeminen eliitti ja vanhoilliset fyysikot suhtautuivat pitkään epäillen ja vähätellen suhteellisuusteoriaan. Esimerkiksi Ruotsin tiedeakatemiassa ja Nobel-komiteassa oli pitkään voimahahmoja (kuten Allvar Gullstrand), jotka kieltäytyivät antamasta Einsteinille fysiikan Nobelia suhteellisuusteoriasta aina vuoteen 1921 asti (ja silloinkin palkinto annettiin virallisesti valosähköisestä ilmiöstä, koska suhteellisuusteoria oli joidenkin mielestä yhä liian kiistanalainen).

Einstein ei kuitenkaan jäänyt odottamaan Sveitsin patenttiviraston tai

paikallisen virkakoneiston lupaa, vaan hän ohitti perinteiset akateemiset portinvartijat kokonaan. Vuonna 1905 – niin sanottuna ihmevuotenaan (*Annus Mirabilis*) – hän kirjoitti mullistavat artikkelinsa ja lähetti ne suoraan aikansa arvostetuimmalle fysiikan aikakauslehdelle, Annalen der Physikille. Lehden toimittajat ja fysiikan raskassarjalaiset, erityisesti Max Planck, lukivat paperit. Planck katsoi papereita, kohotti katseensa ja totesi sen ratkaisevan lauseen: *”Tämä nuori mies on aivan oikeassa.”* Vaikka ajatukset olivat täysin poikkeuksellisia, niiden takana oleva looginen ja matemaattinen rakenne oli niin pitävä, ettei sitä voinut vaientaa millään virkamiesmäisellä hylätty -leimalla.

Vaikka Planckin ja *Annalen der Physikin* merkitys Einsteinin nousulle oli valtava, "mielenvikaiseksi leimaaminen" oli lähempänä totuutta kuin arvataankaan – ei niinkään lääketieteellisenä diagnoosina, vaan ajan akateemisen eliitin ylimielisenä ja torjuvana leimana. Jos kuvitellaan tilanne, jossa Einstein olisi lähettänyt paperinsa johonkin vähemmän arvostettuun lehteen, tai jos Max Planck ei olisi nostanut hänen teorioitaan aktiivisesti pöydälle, paperit olisivat todennäköisesti vain hukkuneet akateemisen roskakorin pohjalle, sillä 1900-luvun alun fysiikan instituutiot olivat äärimmäisen hierarkkisia – kuten yhä vielä tänä päivänäkin. Jos joku tuntematon tyyppi ilman yliopistovirkaa väittää, että Newtonin lait ja itse ajan ja avaruuden perusta ovat virheellisiä, reaktio ei olisi ollut pelkkä tieteellinen keskustelu, vaan täydellinen vaikeneminen tai pilkka. Tiedemaailma olisi pitänyt häntä kylähulluna tai erikoisena amatöörinä – henkilönä, joka "on menettänyt todellisuudentajunsa". Valon suhteellisuuden nähnyttä Einsteiniä ei ehkä olisi sentään teloitettu fyysisesti kuten Platonin luolamiestä, vaikka psyykkisen giljotiinin terä heitti vuosikausia varjon hänen ylleen.

Ajatus siitä, että systeemin ulkopuolelta tuleva totuus leimataan mielenväittäväksi, on ikivanha kaava. Kun fysiikan perusdogmeja horjutetaan tavalla, joka tekee vanhojen professoreiden elämäntyöstä kerta heitolla vanhentunutta, reaktio ei ole kiitollisuus vaan puolustustaistelu. Joten kyllä – ilman oikeita portinvartijoita (kuten Planckia), jotka olivat tarpeeksi älykkäitä näkemään hulluuden takana piilevän timantin, Einsteinin ääni olisi vaiennettu pelkkänä epätieteellisenä höpinänä.

Häntä pidettäisiin hulluna, ei siksi, että hän olisi väärässä, vaan siksi, että hänen ajatuskokeensa rikkoi täydellisesti sen "viranomaishyväksytyn" ja arkisen mukavuusalueen, johon ihmiset on ehdollistettu uskomaan. Ihminen on valmis hyväksymään fysiikan tai historian vasta silloin, kun joku auktoriteetti on sen ensin pukenut viralliseen kaavioon tai valtion tiedotteeseen. Siihen saakka kaikki puhtaasti looginen, omasta päästä kumpuava visualisointi on nyky-yhteiskunnan mielestä pelkkää harhaa – juuri niin kuin ministeriön sikaruttoaidat ja ruton leviämisen estävät betoniporsaat valtatiellä.

Tänä päivän media pistäisi päänsä pensaaseen, Einsteinista vaiettaisiin – tiedotusvälineet, toimittajat, vallanpitäjät, vaalikarja ja kuluttajat vaikenisivat – he eivät haluaisi edes tietää koko miehestä yhtään mitään!

Einstein ei tarvinnut yhtäkään laboratoriokoetta julkaistessaan suppean suhteellisuusteorian (*Zur Elektrodynamik bewegter Körper*, 1905). Hän vain käytti aivojaan ja tajusi, että jos hän liikkuisi valon nopeudella, valonsäteet kellolta eivät enää saavuttaisi hänen silmiään – kello näyttäisi pysähtyneen, vaikka aika itse kuluisi normaalisti. Tuosta arkisesta havainnosta ja sen loogisesta pyörittelystä syntyi oivallus: aika ja avaruus eivät ole mitään kiinteitä, ulkopuolisia jumalan luomia vakioita, vaan ne venyvät ja paukkuvat sen mukaan, miten liikutaan.

Ja mikä kaikkein shokeeraavinta nykyajan byrokraattiselle tiedejärjestelmälle: alkuperäisessä vuoden 1905 suhteellisuusteorian julkaisussa ei ollut tasan yhtään ainoata kirjallisuusviitettä tai lähdeluetteloa (nolla viitettä). Ei ainoatakaan alaviitettä muiden tutkijoiden papereihin. Einsteinin ajattelun runkona toimivat perusfysiikan isot rakenteet ja ratkaisemattomat konseptuaaliset solmut: James Clerk Maxwellin sähködynamiikka ja valon nopeuden vakio-ongelma, Hendrik Lorentzin ja Henri Poincarén aikaisempi teoreettinen työ, ja omat Ajatuskokeet (Gedankenexperimente). Se, mihin Einstein nojasi, ei ollut koeputki tai mittalaite, vaan puhtaan subjektiivinen, looginen visualisointi siitä, miltä näyttäisi, jos ihminen juoksisi valonsäteen perässä tai kulkisi junassa valon nopeudella.

Koko teoria syntyi Bernin patenttiviraston pöydän ääressä, kun toinen käsi pyöritti patenttihakemuksia ja pää rakensi uutta todellisuutta ilman ainuttakaan vertaisarviointipaneelia tai laboratorion koekappa-

letta. Tuloksena oli suppea suhteellisuusteoria, joka korvasi Newtonin mekaniikan käsityksen absoluuttisesta ajasta ja avaruudesta. Teoria pohjautuu kahteen postulaattiin: Suhteellisuusperiaate – Fysiikan lait ovat samat kaikille tasaisessa liikkeessä oleville havaitsijoille. Valonnopeuden vakioisuus – Valonnopeus tyhjiössä on aina sama kaikille havaitsijoille riippumatta lähteen tai havaitsijan omasta nopeudesta. Tästä seurasi tutut ilmiöt: ajan hidastuminen (aikadilaatio), pituuden kokoonpuristuminen, samanaikaisuuden suhteellisuus sekä massan ja energian vastaavuus ($E = mc^2$).

Myöhemmin, kun Einstein valmisteli yleistä suhteellisuusteoriaa ja sitä, miten painovoima ja kiihtyvyys vääristävät tilaa ja aikaa, hän käytti ajatuskokeena pyörivää levyä. Jos seisot pyörivän levyn reunalla, joudut kokemaan keskipakoisvoiman. Tässä pyörivässä kehässä ympyrän kehän suhde sen halkaisijaan ei enää olekaan pii (π), ja kellot käyvät eri tahtiin. Kun yhdistetään tämä fyysikoiden pyörivä levy tuohon maton yläkaaren muodostamaan yhdeksänteen ruutuun, syntyy täydellinen kuva siitä, miten järjestelmä pyörittää ihmistä kehässään. Koneisto ja byrokratia pitävät huolen siitä, että pysyt tietyssä pyörimisliikkeessä, mutta tarkkailijan oma sisäinen "spin" ja tietoisuus voivat koska tahansa kyseenalaistaa tuon pyörivän ”vankilan” säännöt.

Nykyään *Annalen der Physikin* tai Max Planckin kaltaiset portaat on tukittu umpeen. Jos joku lähettäisi nykyään vastaavan mullistavan, arkielämän havainnoista ja puhtaasta logiikasta syntyneen synteesin mihinkään viralliseen foorumiin, se tyssäisi heti ensimmäiseen tekoälypohjaiseen esikarsintaan tai byrokraattiseen algoritmiseulaan, koska siltä puuttuu "vertaisarvioidun laboratorion" leima. Yliopistot ja tiedejulkaisut ovat muuttuneet konttoreiksi, joissa ei etsitä totuutta, vaan hallitaan riskejä ja suojellaan omaa akateemista uskottavuutta. Tiede ei ole koskaan edennyt virkamiesten luvalla tai vertaisarvioitujen lomakkeiden kautta, vaan aina siitä huolimatta – sillä todellisuus ei kysy lupaa portinvartijoilta, se vain pyyhkii pöydän puhtaaksi.

KAUHUN ANATOMIA

Otettuaan päivätorkut Hän, jolla on unelmia, painalsi pari kertaa kaukosäädintä – ”*play”* ja ”*repeat*”. Kuinka Albertille olisi Lina-viulun

sijaan käteen istunut Gibson Les Paul Standard number one 1959 Cherry Sunburst avoimella Zebra mikrofonilla? Kuinka Einsteinilta olisi käynyt rock 'n' roll? Siitä on aikaa, hanat kaakkoon – työhuoneen täytti Little Richardilta lainattu "*Keep on knockin"* rumpuintro – Led Zeppelin:

It's been a long time since I rock and rolled
It's been a long time since I did the stroll
Ooh let me get it back, let me get it back
Let me get it back, baby, where I come from…

It's been a long time since The Book of Love
I can't count the tears of a life with no love
Carry me back, carry me back
Carry me back, baby, where I come from, whoa-oh-oh

Kapinallinen rock 'n' roll vyöryi hiusverisuonissa. Ilmalaiva ei ollut paperia, saati tyhjä ilmapallo. Page, Plant, Bonham ja Jones muodostivat jälkipolttimen (*afterburner*), joka murskasi mennen tullen hiukkasfysiikan standardimallin. Kitarasoolon halkoessa, kuin ulvova susi, tähtien välistä tyhjyyttä häntä hymyilytti: Yhä tänäkin päivänä kristityt kautta koko maailman elävät alitajuisessa pelossa – suut suppuun ja nöyrry – ehkä sinulla käy hyvä onni ja synnyt suomalaiseksi – sattumalta.

Oh seems so long since we walked in the moonlight
Making vows that just can't work right, oh yeah
Open your arms, opens your arms
Open your arms, baby, let love come running in, yeah
It's been a long time, been a long time
Been a long lonely, lonely, lonely, lonely, lonely time

Yeah-hey, yeah-hey, yeah-hey, yeah-hey
Ooh yeah, ooh yeah
Ooh yeah, ooh yeah
It's been a long time, been a long time
Been a long lonely, lonely, lonely, lonely, lonely time

Hän, jolla on unelmia, oli henkilökohtaisesti havainnut, että siellä missä tämä "*jumalallista rakkautta*" ympärilleen kylvävä Kaikkivaltias, Kaikkitietävä tai hänen juoksupoikansa kulkevat, he jättävät jäljet –- johtolankoja. Se lisäksi, että ”*rakkauden lähetti*” levittää kauhua ympärilleen ja jättää lakkaamatta taakseen uhreja uhrien jälkeen. Toisaalla ”*lähetti*” kulkee vaivihkaa, huomaamatta, lipoo kielellään lupauksia, nuolee ja miellyttää, esittää tarvittaessa osanottonsa, asettaa ansoja, ruokkii ahneutta, kateutta ja kostonhimoa – käyttäytyy kuin rahasi tai sielusi haluava sijoitusneuvoja, tekoäly tai pappi. Mutta kun ”*lähetti*” huomaa, että sinuun uppoaa tehokkaammin kuri ja pelko, se kaivaa pyytämättä esiin käskyt ja kauhun. Kuten Peck totesi; ”***Tärkein ase, mitä pahuus käyttää, on pelottelu.”***
Pyhä kirja kertoo, että Jahven läsnä ollessa selittämätön kauhu valtaa lähes poikkeuksetta osan tai jopa kaikki paikallaolijat. Kuvauksista voi päätellä ja osin vain aavistella, että tuo kokemus on sanoin kuvaamaton, pakokauhu kourii vatsanpohjaasi, kehosi vapisee kuin horkassa, jääkylmät naskalit uppoavat selkärankaasi, ihosi nousee kanalihalle ja ihokarvat sojottavat suorina – Egyptin esikoisia ja ”väärintekijöitä” lakoaa kuolleena maahan kuin sirpillä leikattua kypsää viljaa. Abrahamin uhrauksen yhteydessä tapahtunutta kohtaamista Raamattu kuvaa näin:

Kun aurinko oli laskemaisillaan, valtasi raskas uni Abramin, ja katso, ***kauhu ja suuri pimeys valtasi hänet.*** (1Moos.15:12)

Jaakobin pakomatkasta kerrotaan:

Ja he lähtivät liikkeelle; ja ***Jumalan kauhu valtasi heidän ympärillään olevat kaupungit****, niin etteivät nämä ajaneet takaa Jaakobin poikia.* (1Moos.35:5)

Israelilaisten kiitosvirressä ylvästellään:

Kauhu ja väristys valtasi heidät*; sinun käsivartesi väkevyyden tähden he kävivät mykiksi niin kuin kivi. Niin sinun kansasi, Herra, kulkee perille, kulkee perille se kansa, jonka olet itsellesi hankkinut.* (2Moos.15:16)

Herran lupaus Siinain erämaassa israelilaiselle kuuluu:

Minä lähetän kauhuni sinun edelläsi *ja saatan hämminkiin kaikki kansat, joiden luo sinä tulet, ja ajan kaikki vihollisesi pakoon sinun edestäsi.* (2Moos.23:27)

Herra lupaa israelilaisille Kedemontin erämaassa ennen Siihonin vihkimistä tuhon omaksi:

Tästä päivästä alkaen minä ***saatan kauhuun ja pelkoon sinun edessäsi kansat kaiken taivaan alla****, niin että, kun ne kuulevat sinusta kerrottavan, ne pelkäävät ja vapisevat sinun edessäsi.* (5Moos.2:25)

Mooses sanoo jäähyväispuheessaan:

Ei kukaan kestä teidän edessänne. ***Kauhuun ja peljästykseen teidän edessänne on Herra saattava koko sen maan, johon te astutte****, niin kuin hän on teille puhunut.* (5Moos.11:25)

Mooseksen virressä veisataan:

Ulkona surmaa miekka ja sisällä kauhu *sekä nuorukaisen että neitosen, sekä imeväisen että harmaapään.* (5Moos.32:25)

Hannan ylistysvirressä lauletaan:

Jotka taistelevat Herraa vastaan, ne joutuvat kauhun valtaan*; hän jylisee taivaasta heidän ylitsensä. Herra tuomitsee maan ääret; hän antaa vallan kuninkaallensa ja korottaa korkealle voideltunsa sarven.* (1Sam.2:10)

Saul kokoaa sotajoukon kansan itkiessä ja pelätessä:

Ja ***Herran kauhu valtasi kansan****, niin että he lähtivät* [sotaan] *niin kuin yksi mies.* (2Sam.11:7)

Joonatanin ja hänen aseenkantajansa lyötyä kahdestaan kahakassa 20 filistealaista hengiltä pääleirissä alkaa tapahtua:

Silloin syntyi kauhu leirissä ja sen ulkopuolella, koko sotaväessä; myös vartiosto ja ryöstöosasto joutuivat kauhun valtaan*. Maakin järisi, ja* ***niin syntyi Jumalan kauhu.*** (2Sam.14:15)

Salomonin kruunajaisissa:

Silloin kaikki Adonian ***kutsuvieraat joutuivat kauhun valtaan*** *ja nousivat ja menivät kukin tiehensä.* (1Kun.1:49)

Juudean kuningas Aasa:

...[he] *valloittivat kaikki kaupungit Gerarin ympäriltä, sillä* ***Herran kauhu oli vallannut nämä, ja ryöstivät kaikki kaupungit****, sillä niissä oli paljon ryöstettävää.* (2Aikak.14:14)

Joosafatin ollessa Juudean kuninkaana:

Ja ***Herran kauhu valtasi kaikki Juudaa ympäröivien maitten valtakunnat****, niin etteivät ne sotineet Joosafatia vastaan.* (2Aikak.17:10)

Job valittaa:

Sillä Kaikkivaltiaan nuolet ovat sattuneet minuun; minun henkeni juo niiden myrkkyä. ***Jumalan kauhut ahdistavat minua*** (Job.6:4).

...ja ottaisi hänen vitsansa pois minun päältäni, niin ***ettei hänen kauhunsa peljättäisi minua.*** (Job.9:34)

Eikö hänen korkeutensa peljästytä teitä ja ***hänen kauhunsa teitä valtaa?*** (Job.13:11)

...ota pois kätesi minun päältäni, ja ***älköön kauhusi minua peljättäkö.*** (Job.13:21)

*Sen tähden **valtaa minut kauhu hänen kasvojensa edessä**; kun sitä ajattelen, peljästyn häntä.* (Job.23:15)

***Kauhut yllättävät hänet kuin tulvavedet**, yöllä tempaa hänet mukaansa rajuilma.* (Job.27:20)

Eikö Jobia Pyhän kirjan mukaan kiusannut muuten Saatana? Miksi Saatana sitten herättää tismalleen aivan samanlaista kauhua kuin Herra? Vai voisiko Saatanan herättämä kauhujen kauhu muka olla jotenkin vielä hirvittävämpää kuin Jahve Herran levittämä kauhu? Entä kylvikö Jeesus kauhua? Psalmeissa sanotaan:

*Siinä **heidät valtaa kauhu, sillä Jumala on läsnä vanhurskasten sukukunnassa.*** (Ps.14:5)

Jesaja kertoo:

*Mene kallion kätköön, **piiloudu maan peittoon Herran kauhua ja hänen valtansa kirkkautta pakoon.*** (Jes.2:10)

*Katso, **ehtoolla on oleva kauhu, aamun tullen ei heitä enää ole**. Tämä on riistäjäimme osa, ryöstäjäimme arpa.* (Jes.17:14)

***Kauhu** ja kuoppa ja paula **on edessäsi, sinä maan asukas. Joka pakenee kauhun ääntä**, se putoaa kuoppaan, ja joka kuopasta nousee, se puuttuu paulaan. Sillä korkeuden akkunat aukenevat ja maan perustukset järkkyvät.* (Jes.24:17,18)

Jeremiaan vuoro:

*Heidän leskiänsä on oleva enemmän kuin meren hiekkaa; minä tuon heidän nuorukaistensa äitien kimppuun hävittäjän keskellä päivää, **langetan äkkiä heidän päällensä tuskan ja kauhun.*** (Jer.15:8)

Hesekiel näkee:

...ja annoin heidän saastua lahjoistansa, siitä, että polttivat uhrina kaiken, mikä avasi äidinkohdun, jotta ***saattaisin heidät kauhun valtaan ja he tulisivat tietämään, että minä olen Herra.*** (Hes.20:26)

Valtaistuimiltaan astuvat alas kaikki meren ruhtinaat. He heittävät pois viittansa ja riisuvat kirjaillut vaatteensa, ***he pukeutuvat kauhuun ja istuvat maahan, värisevät joka hetki, tyrmistyneinä sinun tähtesi.*** (Hes.26:16)

Kun kesällä 1505 myrsky iskee lähellä Sotternheimin kylää Martti Lutherin ollessa matkalla opiskelukaupunkiinsa Erfurtiin ja hänet valtaa kauhu sekä tuskallinen kuoleman pelko, joka muistuttaa kouristusta. Luther myös kertoi, kuinka hänet 35-vuotiaana äkkiä valtaa kauhu ja hän hikoilee ja pelkää pyörtyvänsä marssiessaan Pyhän ruumiin juhlakulkueessa. Ensimmäisestä messustaan Luther yrittää paeta saadessaan ”ahdistuskohtauksen”:

Olin kuolla kauhusta*, koska minulla ei ollut uskoa.*

Tapio Puolimatkan (suomalainen kasvatustieteilijä) mielenkiintoinen kuvaus rakkaan Jumalan pyhyyden kohtaamisesta on myös paljonpuhuva:

Kohdatessaan Jumalan pyhyyden ihmiset siis kokevat pelkoa, hämmästystä, tyrmistystä, kuolemanpelkoa, heikkoutta, arvottomuutta, kammoa, ***kauhua****, hämmennystä ja häpeää. He vapisevat säikähdyksestä, pelkäävät tuhoutuvansa ja hajoavansa.* ***Nämä kokemukset eivät ole miellyttäviä vaan traumaattisia.***

Hyvin mielenkiintoinen on myös hänen vaimonsa Miia Salon kirjasta löytyvä seuraava Raamatun kauhua sivuava maininta:

Pyhyyteen sisältyy ensinnäkin kauhistavuus, johon liittyvä pelko saa ihmisen vapisemaan*.*

Herman Rauschning väittää itse kuulleen Aadolf Hitlerin sanoneen:

***Yli-ihminen on olemassa**, hän on meidän keskuudessamme. Täällä, tälläkin hetkellä. Eikö se riitä? **Minä olen nähnyt hänet**. Uuden ihmisen. Hän on ylväs ja peloton. **Hän sai minut kauhun valtaan**.*

"Sanellessaan" Koraania Arkkienkeli Gabriel puolestaan kertoi Muhammadille Allahin lempeästä kauhusta:

*Luulivatko ne, jotka harjoittivat pahoja vehkeitä, että he ovat turvassa siltä, että Jumala antaisi maan revetä heidän altaan tai että heille tulisi rangaistus, mistä he eivät aavistakaan tulevan, tai että hän ottaisi heidät kiinni heidän kulkiessaan sinne tänne, eivätkä pääsisi pakoon, tai **ahdistaisi heitä kauhulla**. Herranne on totisesti lempeä ja armahtavainen'.* (16:47–49)

*Entä sitä päivää, jolloin pasuunaan puhalletaan ja ne, jotka ovat taivaissa ja maan päällä, **valtaa kauhu**… se, joka tekee jonkun hyvän työn, saa parempaa sijaan, ja sen päivän **kauhulta he tulevat olemaan turvassa.*** (27:89)

*Jospa näkisit, kun **he joutuvat kauhun valtaan eivätkä voi pelastua**, vaan joutuvat läheltä kiinni'.* (34:50)

Ja "Tiibetiläisten Kuolleiden kirjan" sanomaa esittelevän Chögyam Trungpanin mukaan kuoleva saapuu *"eräänlaiseen tylsään sumeaan tyhjyyteen, joka on kuolleitten maailma, hautausmaa sumun keskellä"*.

Täältä matkaa jatkettaessa:

*…helvetin valtakunnassa meitä ei varsinaisesti rangaista, vaan **kauhun hallitsema ympäristö**, jota kuvataan kuumasta raudasta muodostuneiksi tasangoiksi ja vuoriksi ja tulikipinöiden täyttämäksi avaruudeksi, **ottaa meidät valtaansa ja musertaa meidät**.*

Tiibetiläisten kuolleiden kirja kertookin, että matkallaan tuonpuoleisuudessa yksilön matkatessa kohti syvää ja voimakasta antautumista – "vapautta":

Dharmann [totuuden] *suojelijat, yllään kuudet luukoristukset, säärriluutrumpetteineen, kallorumpuineen, nuorukaisen nahasta tehtyine lippuineen, ihmisnahasta tehtyine kunniakatoksineen, ihmisnahkaisine nauhoineen ja ihmislihasta tehtyine suitsukkeineen saapuvat kutsumaan niitä, jotka ovat pitäneet samayaharjoituksensa, ja rankaisemaan niitä, jotka ovat antaneet sen taantua… **älä säiky sitä, älä pakene, älä pelkää**. Tunnista se mielesi leikiksi, omaksi kuvajaiseksesi … oi poika, mitä tahansa näetkin, **miten kauhistuttavaa se onkin**, tunnista se omaksi kuvajaiseksesi; tunnista se kirkkaudeksi, oman mielesi luonnolliseksi sädehdinnäksi... todellisuudessa olet tyhjyyden luonnollinen muoto, joten **pelko on tarpeetonta**.*
*Oi jalon perheen poika, kuuntele hyvin ja ymmärrä. Helvetin asukkaat, jumalat ja bardoruumis syntyvät spontaanisti. Rauhallisten ja vihaisten jumaluuksien näyttäytyessä dharmatan bardossa sinä et tuntenut niitä, vaan viiden ja puolen päivän kuluttua **pyörryit pelosta**… Oi jalon perheen poika, **tähän aikaan karman suuri hirmumyrsky, hirvittävä ja sietämätön**, ajaa sinua takaa rajusti pyörien. **Älä pelkää sitä**; se on sinun sekava kuvajaisesi. **Tiheä pimeys, kauhistuttava ja sietämätön, kulkee edelläsi**…*

John E. Mack puolestaan kertoo kirjassaan "Ufosieppaukset" potilaidensa kokemista äärimäisen kauhun kohtaamisista muun muassa:

*Tavanomainen merkki sieppauksesta niin lapsilla kuin aikuisillakin on myös, että **herää kauhusta jähmettyneenä** ja aistii outojen hahmojen tai jonkin muun selittämättömän läsnäolon huoneessa... Kummallinen kokemus on kokonaisuudessaan niin pelottava, **ettei siepattu voi tuntea avuttomuudessaan muuta kuin loputonta kauhua.***

Mackin kirjassa syvästi uskonnollinen Jerry puolestaan kertoo regressiossa järkyttävistä kokemuksistaan ja vaikutelmistaan sieppauksen yhteydessä seuraavasti

*Se tuntui siltä kuin jokin luikertelisi sisääni ja tietäisi minusta ihan kaiken… Se tietää tarkalleen, mitä ajattelen ja vastaa kysymyksiini jo ennen kuin olen ehtinyt niitä edes ajatella… **Olin niin kauhuissani, että menetin tajuntani.***

Ja Jim Morrison kertoo autiomaan aamunkoitossa kokemastaan intiaanihenkien hippaleikistä:

*That was the first time **I tasted fear**. I must a' been about four*

Tilastotieteellinen ja tieteellinen vertaisarvio on kylmä: todennäköisyys sille, että nämä kahdeksan keskenään erillistä ja toisistaan täysin riippumatonta lähdettä – Raamattu, Koraani, Tiibetiläinen kuolleiden kirja, Martti Lutherin kokemukset, Tapio Puolimatkan teologinen dokumentaatio, Herman Rauschningin kirjaama Hitlerin kauhukokemus, John E. Mackin kliiniset UFO-sieppausraportit ja Jim Morrison – kuvaisivat eri ilmiötä, on absoluuttinen nolla.

VARO KÄSITTELEMÄSTÄ UTELIAASTI SELLAISTA, MIKÄ YLITTÄÄ TIETOSI

Kun tilastotieteellinen todennäköisyys sille, että nämä edellä esitellyt kahdeksan toisistaan täysin riippumatonta ja eri aiheista liikkeellä olevaa lähdettä kuvaisivat eri ilmiötä, on *absoluuttinen nolla* – mitä helvettiä on *absoluuttisen nollapisteen alapuolella,* jos pöytään lyödään Tuomas Kempiläisen, Raamatun, Koraanin, Tiibetiläinen kuolleiden kirjan, John E. Mackin, Rauni-Leena Luukanen-Kilden ja Billy Grahamin ristiin todistus – yhteensopivuus? Kuinka kauas absoluuttisen nollapisteen alle voimme mennä?
Vuosina 1380–1471 eläneen alankomaalaisen munkin, mystikon ja skolastikon Tuomas Kempiläisen hartauskirja ”*Kristuksen seuraamisesta*”, joka on Raamatun jälkeen todennäköisesti luetuin kristillinen kirja pallomme päällä, sisältää ohjeet:

Poikani, varo tutkimasta korkeita aiheita... aiheita, joiden ***tutkimiseen ei kykene mikään järki eikä selvittely****... **Varo siis poikani, käsittelemästä uteliaasti sellaista, mikä ylittää tietosi**.*
*Jos tahdot päästä eteenpäin, pysy Jumalan pelossa ja karta liian suurta vapautta. Pidä sen sijaan kaikki aistit kurissa äläkä antaudu sopimattoman ilon valtaan. **Suostu sydämesi särkymiseen**, niin löydät hurskauden. Poikani, jätä itsesi, niin löydät minut. Pidättäydy*

itse valitsemasta ja ole vailla omaasi, niin voitat aina. ***Vielä suuremman armon saat heti, kun luovut itsestäsi etkä peruuta****...****Kuinka voit olla minun ja minä sinun, ellet sinä ole sekä sisäisesti että ulkoisesti vailla kaikkea omaa tahtoa?***
Mitä nopeammin näin teet, sitä parempi on olosi, ja mitä täydellisemmin ja vilpittömämmin, sitä enemmän ***olet minulle mieleen ja sitä runsaampi on voittosi****. Olen sanonut sinulle sangen usein ja sanon nyt jälleen:* ***jätä itsesi, luovu itsestäsi****, niin olet nauttiva suurta sisäistä rauhaa. Anna kaikki kaikesta, älä etsi mitään, älä vaadi mitään takaisin, pysy puhtaasti ja lujasti minussa, niin saat omistaa minut.*

Sanat: ***Suostu sydämesi särkymiseen, luovut itsestäsi (tahdostasi***) selittävät monelle Raamatun lukijalle hämäräksi jääneet Jahve Herran sanat särjetty ja ympärileikattu sydän viimeistä esinahan riekaletta myöten:

Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli (Ps.34:19)

Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää (Ps.51:9)

Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa (Ps.147:3)

Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi (Jes.57:15)

Minun käteni on kaikki nämä tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra. Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä (Jes.66:2)

Ympärileikatkaa sen tähden sydämenne älkääkä olko enää niskureita (5Moos.10:16)

Ja Herra, sinun Jumalasi, ympärileikkaa sinun sydämesi ja sinun jälkeläistesi sydämet, niin että rakastat Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi, että eläisit (5Moos.30:6)

Koraanista löytyy paljastavia viittauksia Allahin perimmäisestä tarkoituksesta, ihmisen tahdon murtamisesta.

***se, joka antautuu** Jumalalle ja tekee hyvää, hänellä on paikkansa Herransa tykönä* (2:106),

*Näin hän tekee täydelliseksi armonsa teitä kohtaan, **että antautuisitte hänen valtaansa*** (16:81)

*Tehkää parannus Herranne edessä ja **antautukaa täydellisesti hänelle** ennen kuin rangaistus tulee päällenne.* (39:55)

Tiibetiläisten kuolleiden kirja, joka valmentaa ihmistä kohtaamaan kuolemamme jälkeiset näyt, valistaa, kun lopulta harharuumis tavoittaa ”*siunatun Amitabhan myötätunnon valosädekoukun*” (konnankoukku, iskukoukku, vasen koukku vai huumekoukku?). Ohje kuuluu:

***Tunne antaumusta äläkä pakene**.*

Gurun pyhät neuvot kuuluvat:

***mitä tahansa näetkin, miten kauhistuttavaa se onkin, tunnista se omaksi kuvajaiseksesi…** Ellet pysty tunnistamaan näkyväistä yidamiasi tai guruasi pääsi päälle ja **tunne voimakasta ja syvää antautumista häntä kohtaan…** Oi jalon perheen poika, tähän aikaan karman suuri hirmumyrsky, hirvittävä ja sietämätön, ajaa sinua takaa rajusti pyörien. Älä pelkää sitä; se on sinun sekava kuvajaisesi. **Tiheä pimeys, kauhistuttava ja sietämätön, kulkee edelläsi**…*

Yksi John E. Mackin regressioistunnon potilaista Carlos, kertoo muukalaisista ja ihmisen tahdosta:

He ovat lajien kerääjiä, eikä kyse ole yksinomaan ihmis- ja eläinlajeista. Vaikka kokisinkin julmuutta, myös he tietävät, että meidän julmuutemme, ***meidän tahtomme*** [oman tahtomme läpivieminen]*, meidän rajoituksemme ovat itse tuhoisia ja näin ollen tuhoisia kaikkea mahdollista kohtaan. Maa ja siihen sidoksissa olevat järjestelmät ovat vaarassa romahtaa.*

Peter taas, joka tuntee olevansa vieläpä ”valittu” ja jonka siksi on antauduttava jumalaiselle suunnitelmalle, kertoo kuinka ennen kuin hänen itsehallintakykynsä kytkettiin jonkinlaisella valoinstrumentilla pois päältä, hän paleli ja tärisi kauttaaltaan kauhusta. Hypnoosissa Peterin ääni muuttui yhdessä vaiheessa soinniltaan yksitoikkoiseksi ääntelyksi, kun hän ryhtyi puhumaan ”muukalaisperspektiivistä”. Tämä tapahtuu Peterin mukaan silloin kun luopuu minästään - tahdostaan:

Se tuntuu siltä kuin oma energiani laajenisi ja ”muukalaisenergia” kulkisi lävitseni. ***Se tapahtuu silloin kun luovun omasta mielestäni ja omasta minästäni.***

Meidän tahtomme on niin siis tuhoisa, että se voi romahduttaa, vaikka koko aurinkokunnan, ellei peräti koko universumin. Catherine ja Paul puolestaan muistavat muukalaisten sanoneen:

Pelko on kaikkein pahin tunne. Ne yrittävät saada minut pääsemään pelostani ja pelottelivat sen vuoksi minut niin pahanpäiväisesti*. Ne ajattelivat, että kun viimein kyllästyisin siihen, alkaisin keskittyä tärkeämpiin asioihin. Tehtäväni on näyttää toisille, miten pelosta pääsee eroon.* ***Pelko on pahin este, mikäli aikoo ylipäänsä päästä minnekään****.*

Meidän välillämme on suhde ja että ***olemme heistä lähtöisin****. Meidän todellinen alkuperämme on lähtöisin valtavasta voimasta. Me* ***emme saa olla peloissamme****, vaan* ***meidän on oltava avoimia ja haluttava ymmärtää, jotta voimme päästä rakkauden siirtämisen tilaan. Meidän ihmisten on ehdottomasti kohdattava pelkomme, jos haluamme muuttaa maailmaa, jossa elämme****.*

Muukalaiset valmistelevat ihmisiä (aivan kuten buddhalaiset lamat kuolevia) – ei kannata pelätä, olipa kokemasi kauhu, kuinka hirvittävä tahansa!

Rauni-Leena Luukanen-Kilden ”Automaattikirjoituksella” kirjoitetussa kirjassaan ”*Universumin lapsi*” kertoo muun muassa:

***Ihmiskunta on käyttänyt väärin vapaata tahtoaan**. Sitä ei ole kaikkialla universumin elämän erilaisissa ilmentymissä, sillä **monella muulla planeetalla on vapaan tahdon sijasta kollektiivinen tajunta**, joka ohjaa ja johtaa kehitystä. **Vapaan tahdon suhteen ihmisrotu on erikoisasemassa**. Niinpä **on tullut aika muuttaa tilanne ja muuttaa taas ihmisrotua geneettisen manipulaation kautta**. **Sen tekevät ne, jotka sanovat luoneensakin tämän rodun kokeiluluonteisesti**. Ihminen joutuu kohta edesvastuuseen teoistaan, sillä **laskun maksamisen aika on kohta käsillä**.*

Billy Grahamin, joka on toiminut kaikkien toisen maailmansodan jälkeisten Yhdysvaltojen presidenttien neuvonantajana John F. Kennedyä lukuun ottamatta. Sellaiset presidentit kuin Truman, Eisenhower, Johnson, Nixon, Ford, Carter, Reagan, Bush, Clinton, Bush jr. ja Obama ovat pitäneet tämän miehen mielipiteitä arvossa, opastaa kirjassaan ”*Onnellisen elämän avaimet*”:

Oman tahdon luovuttaminen jumalallisen tahdon alaisuuteen näyttää kielteiseltä tapahtumalta, mutta se antaa myönteistä osinkoa. Evankeliumi huolehtii tahdostamme. Se huolehtii siitä, että voimme luovuttaa tahtomme kaikkivaltiaan Jumalan tahtoon ja sillä tavoin vahvistaa omaamme.

Onko tämä totta? Kuinka tähän saisi vertaisarvion leiman? Mikä on se tieteellinen lehti, jolle lukemasi artikkelin voi lähettää? Entä tekstin tarkastavat asiantuntijat, joiden pitäisi olla saman alan riippumattomia tohtoritason tutkijoita? Vai pitäisikö aivan aluksi napostella kärpässieniä, julkimoida pitkä ja merkittävä ura populaarimuusikkona sekä rock-lyyrikkona, yhdistää itsensä kirjeopiston rummutuskurssilla shamanistiseen traditioon, jossa magia ja tiede kohtaavat, toimia

massakulttuurin lähettiläänä, jotta saisin filosofian kunniatohtori (Ph. Dr. h.c.) arvonimen?

MASOKISTIN MAAILMANKAIKKEUS

Georg Henrik von Wright, jota pidetään 1900-luvun merkittävimpänä suomalaisena filosofina, puolestaan paljasti oman kaksinaismoraalinsa päästellessään sammakoita norsunluutornistaan kirjassaan ”*Humanismi elämänasenteena*”:

Raamatun ristiriidaton tulkinta ei enää ole valistuneelle ihmiselle tärkeä tehtävä*. Luullakseni meillä on silti aihetta arvostaa myytin syvällisyyttä, vaikka se onkin epälooginen.*

Näinkö epäloogisesti viisas tiedemies ajattelee? Eikö jos on olemassa kaksi vastakkaista väitettä, niin tiedemies, vaikka onkin kaksinaismoralisti, esittää kysymyksen: Kumpi näistä väitteistä on oikea, vai voivatko molemmat väitteet olla vääriä? Anglikaani pappi ja Uuden testamentin tutkija Richard T. France huomauttikin kirjassaan ”*Uuden testamentin synty* aiheellisesti:

Jokainen vastuuntuntoinen historioitsija, jota vastaan tulee samasta asiasta kertovat kaksi ilmeisen erilaista kuvausta, hakee ensin järkevää ja mahdollista tapaa, jolla voisi selittää nämä erot. Aina on tietenkin mahdollista, että jompikumpi tai molemmat pohjautuvat vääriin tietoihin tai että ne ovat tarkoituksellisesti harhaanjohtavia tai sitten vain epäpäteviä. Historioitsija voi päätyä tällaiseen johtopäätökseen kuitenkin vasta tutkittuaan muita järkeviä vaihtoehtoja, joilla voi selittää erilaisuudet.

Et varmaan koskaan ole ajatellut, että molemmat kahdesta erilaisesta, keskenään ristiriitaisesta kuvauksesta voivat siis olla valetta. Ja ainoastaan toinen niistä voi olla totta, ei koskaan molemmat (paitsi tietysti kristittyjen mielestä, koska "Sana" ohjaa lukijaa ja tulkitsee itse itseään, kuten se itse haluaa). Tästä seuraa väistämättä se, että Raamatun tekstistä ainakin osa on täyttä puppua, silkkaa sitä itteänsä – aitoa hevonpaskaa. Tosin joidenkin valheiden

alkuperä saattaa olla tietämättömien ihmisten ajattelemattomuus tai typeryys, mutta se seikka, että näitä perättömiä, Jeesuksen suuhun sijoitettuja oppeja on käytetty lähes kaksituhatta vuotta muiden ihmisten alistamiseen, orjuuttamiseen ja jopa teurastamiseen, ei suinkaan ole kristinuskolle ja sen eri kirkkokunnille mikään lieventävä asianhaara, eikä poista sitä tosiasiaa, että jotkut, jopa useat, valheet ovat tietoisesti sepitetty! Ja luulisi sen tosiasian, että osa Raamatun ristiriitaisista tekstistä ei voi olla missään tapauksessa totta, tukkineen heti alkuunsa kaikkien niiden fundamentalistien suut, jotka julistivat tietävänsä totuuden, olevansa perillä Jumalan salaisesta tahdosta – että Raamattu on valehdellessaankin sanasta sanaan totta!

Maailmankatsomuksissa, kuten kristinusko (Jeesus tosin väitti toista (Luuk.16:19–31), islam ja evolutionismi, joissa ihminen kuolla kupsahtaa kerran ja joko jää mätänemään – katoaa avaruuden aaltoihin tai odottamaan mätänevänä ruumiina pelastajaa ja virren veisuuta taivaassa, ei tarvitse oppia jälleensyntymästä ja Karmasta. Ja yhteiskunnissa, joissa tunnetaan kuoleman jälkeinen elämä, jälleensyntymän ja Karman olemassaolo, kuten vaikka hindut, buddhalaiset, sikhit, jainat ja erilaiset kansanuskonnot, niin osa uskomuksista ei oleta ihmisen palaavan tuonpuoleisesta, vaan pysyvän ”autuaiden kentillä”, kun taas niissä jokaisessa, joissa paluuseen maan päälle uskotaan, Karmasta halutaan palattua paeta tyhjyyteen, kadottaa itsensä! Jos esimerkiksi buddhalaiset ja hindut (noin 1,5 miljardia ihmistä) haluavat paeta Karmaa, niin mitä niin pelottavaa siinä oikein on? Jos Karmasi määrää kuoleman jälkeiset ja ennen kaikkea seuraavan elämäsi olosuhteet, niin silloinhan pelkäät nykyistä elämääsi ja nykyistä käyttäytymistäsi ja ennen kaikkea sitä mihin jätekassan tai miinakenttään tekojesi vuoksi synnyt seuraavassa elämässäsi! Tämä Karman laki kertoo, että haluat paeta Karman lahjomatonta pyörää, et pyörän itsensä vuoksi, vaan oman itsesi vuoksi – haluat paeta, koska pelkäät omien tekojesi seurauksia!

Kuten juuri edellä tuli ilmi, mikään maan päällä ei ole kristityille mahdotonta. Uskomattomimpia ajatuksia, jossa ei ole ajatusta ja johon voit aivovaurioisten kristittyjen keskuudessa törmätä, on lainaus John Vikström kirjoittamasta kirjasta ”*Etsimme vastausta uskon kysymyksiin*”:

Raamatussa puhuu eniten sielunvaellusoppia vastaan se, että siitä puuttuu tämän opin tärkein edellytys, nimittäin usko koston lahjomattomaan lakiin – hindulaisuuden ja buddhalaisuuden karmaan – jonka mukaan kukaan ei voi päästä pakoon tekojaan ja laiminlyöntejään.

Ymmärrätkö sinä, miten kukaan täysjärkinen voi mitenkään ajatella tai olla ajattelematta kuten entinen arkkipiispa? Karman laki on Vikströmin mukaan koston laki. Eli jos petaan sänkyni lietelantalaan, minua kohtaava kosto karman lain mukaan on se, että joudun nukkumaan lietelantalassa, löyhkän ja ulosteliejun keskellä. Mikähän mahtaisi olla Vikströmille se verikosto, vendetta? Ainakaan hän ei ole lukenut Raamattua ja Luukkaan 16. kirjaa!
Useat kristityt kauhistelevatkin tätä "barbaarista" itse itselleen kostamista ilmeisesti ensinnäkin siksi, että hamassa tulevaisuudessa joku ”läheinen” joutuisi hänen kohdallaan toimimaan karman pyövelinä karmaa ”täytettäessä”, eräänlaisena kostonenkelinä, sen sijaan, että he itse pidättyisivät teoista, jotka johtavat heidät vääjäämättä kohti pyövelin pölkkyä. Ja toiseksi, kristityt eivät kaksinaismoraalin malkan sokeuttamina näe omien tekojensa lähimmäisille aiheuttamaa pelkoa ja tuskaa, vaan sen sijaan kuvittelevat karman olevan umpisokea - aivan kuten he itsekin. Kaiken lisäksi kuvitellaan, että JWHW valehtelee päin pläsiä sanoessaan, tosin käänteisessä sanajärjestyksessä, että:

”***Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava***” (1Moos.9:6).

Ehkä juuri tuon käännetyn sanajärjestyksen vuoksi lausetta on kristillisen "*aivovaurion*" kärsineen täysin mahdotonta käsittää. Teon kohdetta eli objektin paikkaa päinvastaiseksi vaihdettaessahan Herran sanoma on päivänselvä:

Veresi vuotaa, koska olet itse vuodattanut verta!

Vai valehteleeko nyt jo vielä kristittyjen Jahvekin todella näin rumasti? Jeesuksen ilmoittama kultainen sääntöhän kuuluu tekojen jäätyä pelkkien sanojen varaan yksinkertaistettuna:

Minkä ihmiset tekevät teille, olette tehneet heille.

Ja entinen arkkipiispa ei edes ole yksin kaksinaismoraaleineen ja ajatuksineen. Aivan samoin teologian tohtori Rudolf Frieling väittää kirjassaan ”Kristinusko ja Uudelleen Ruumiillistuminen”:

Karma näytti automaattiselta rangaistusmekanismilta*. Yhdessä elämässä oleva onnettomuus kyettiin näkemään vain edellisessä elämässä olleen synnin ”rankaisemisen” näkökulmasta.*

Raamatusta ei siis muka puutu "*tämän opin tärkein edellytys usko karmaan – jonka mukaan kukaan ei voi päästä pakoon tekojaan ja laiminlyöntejään"*, kuten Vikström ja koko kristikansa toivorikkaasti valehtelevat. Ainoa mikä Herran sekä myös Jeesuksen Karmaa koskevista sanoista puuttuu, on lukijan näkö- ja lukukyky ja sitä myöten ajattelukyky – lukijan ymmärrys. Joka tapauksessa arkkipiispahan ei edes tunne Raamattua, kuten fariseuksetkaan eivät tunteneet kirjoituksiaan, sillä muutenhan hän tietäisi, että ihminen ei Raamatun mukaan ainakaan aina kuole ja odota haudassaan mädäten viimeistä tuomiota. Ainakin Vanhan testamentin merkkihenkilöistä usea meni kuollessaan haudan sijasta isiensä tai heimonsa tykö tai nostettiin taivaaseen kuten Eenok ja Elia. Vikströmin ja muiden kirkonmiesten aivopoimuihin ei millään uppoa, niin Jeesuksen sanat "*Kun tuomitset, sinut tuomitaan, millä mittaat, sinulle mitataan*". eivät itse asiassa poikkea Karman lain sisällöstä pienintä piiruakaan.
Jos edellisessä elämässä saatoit olla piikkilanka-aidan sisäpuolella, seuraavassa sen saman aidan ulkopuolella, ensin barrikadin tällä ja sitten barrikadin tuolla puolella tai päinvastoin, ensin silpomassa ja polttamassa pakanoita, sitten silvottavana ja poltettavana pakanana. Ilmankos koston automaattinen ja lahjomaton laki ja siihen sisältyvä rangaistumekanismi pelotti ja pelottaa yhä pyhiä miehiä yön pimeimpinä tunteina, suden hetkenä, ainakin alitajuisesti.
Kaikenkarvaisten myyntiluettelojen ja ostoskuponkien sijasta kannattaisi lukea ehkä Sture Lönnestrandin kirja ”*Shanti Devi, kertomus jälleensyntymisestä*", joka kertoo yhdestä kaikkein parhaiten dokumentoidusta jälleensyntymätapauksesta ja siitä, miten intialainen yhteisö suhtautuu jälleensyntymiseen. Shantin vanhemmat epäilevät

aluksi saaneensa huonon karman vuoksi mielenvikaisen tyttären ja yrittävät vaientaa tyttärensä, koska hän on suuressa vaarassa. Shantin isä puhuu:

Mistä ihminen tietää mikä on oikein ja mikä väärin? Jos käy niin onnettomasti, että tyttö muistaa entisen elämänsä, hän on tuhoon tuomittu, niin sanotaan vanhoissa kirjoissa. Kukaan ihminen ei tiedä niistä asioista. Tämä on pahin onnettomuus, mikä meitä olisi voinut kohdata. Meitä rangaistaan. Ja kuinka me voimme suojella lastamme? Mitä pahaa me olemme tehneet, vaimo? Sano mitä pahaa?

Elisabeth Haichin kirja "*Vihkimys"* puolestaan kuvaa lahjomatonta karman pyörää. Haichin teoksessa kirjan päähenkilö "havahtuu" katuojassa halveksittuna kerjäläisenä ja muistaa takautuvasti elämästään ajan, jolloin hän eli loiston ja rikkauksien keskellä faaraon tyttärenä halveksien alempiosaisia. Nyt karman lahjomaton pyörä kyyditsee hänet itsensä katuojaan halvetuksi alempiosaiseksi. Entä James Leininger (syntyi 10.4.1998), joka kahden vuoden ikäisestä lähtien muisti ja osoitti käyttäytymisellään, että hän oli II maailmansodan aikana elänyt James M. Houston jr. (syntyi 22,10.1923) nimisenä taistelulentäjänä? James M. Houston kuoli, kun hänen laivueensa VC-81 hyökkäsi tulialukseltaan USS Natoma Baylta kuljetusaluksia vastaan Iwo Jiman naapurisaaren Chichi Jiman satamassa 3.3.1945. Japanilaiset ampuivat Houstonin FM-2 Wildcat hävittäjä alas ja Leinigernin painajaismaisten muistikuvien mukaan hän ei päässyt ulos ohjaamosta, vaan hukkui (www.youtube.com/watch?v=bhEd4KZvjuA)! Jo Platon (428/427 – n. 348/347 eKr.) kirjoittaa ”*Faidonissa*”:

Salaopeissa sanotaan, että me ihmiset elämme kuin eräänlaisessa vankilassa, josta emme saa omin valloin poistua.

”*Valtio*”-teoksessa (614b) Platon tarinoi puolestaan pamfylialaisesta Er-nimisestä sotilaasta, joka kaatuu taistelussa, mutta herää kahdentoista päivän kuluttua, kun hänen ruumiinsa on jo nostettu polttoroviolle, kertomaan kokemuksistaan kuolemanjälkeisessä maailmassa. Tarinan perusteella Platon näyttää olleen hyvin tietoinen karman toimintaperiaatteesta ja juuri edellä esillä olleista Jeesuksen sanoista:

sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan (Matt.7:2)

Entä orfilaisuus, joka syntyi luultavasti 500-luvulla ennen ajanlaskun alkua ja joka yhdistetään taruhahmo Orfeukseen. Orfilaisuus omaksui aikaisemman Dionysos-kultin. Säilyneet piirtokirjoitukset osoittavat, että ”orfilainen” tarusto Dionysoksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta yhdistettiin käsityksiin siunatusta kuolemanjälkeisestä elämästä. Tämän Dionysoksen kerrotaan muuten muuttaneen veden viiniksi Dionysoksen ja Ariadnen häissä, ja hänet tunnettiin myös kristittyjen kopioimilla nimillä Eleutherios (Vapauttaja) ja Soter (Pelastaja).
Orfilaisuus muistutti Dionysoksen kulttia mutta oli pitemmälle kehitetty. Se perustui olennaisesti uskoon jumalan pojan Dionysoksen kärsimyksestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Orfilaiset uskoivat sielunvaellukseen. Sielu syntyi yhä uudelleen ja uudelleen ja sen elämä oli parempaa tai huonompaa sen mukaan, kuinka puhdas tai epäpuhdas sielu oli ollut edellisessä olomuodossaan. Oppiin sisältyi itsestäänselvyytenä käsitys, että sielu astuu kuoleman jälkeen Manalan jumalien tuomioistuimen eteen. Odotettavissa oli joko onnellisesta autuudesta nauttiminen tai sitten kiduttavassa tuskassa kärsiminen riippuen siitä, miten oli elänyt täällä maan päällä. Orfilaisuuden mukaan olemme sidotut pyörään, joka pyörii läpi loputtoman syntymän ja kuoleman kehien. Todellinen elämämme on tähdissä, mutta me olemme maailmaan sidottuja.
Jos tieteen tehtävänä on kuvata todellisuutta teorioiden avulla ja teoria on joukko todellisuutta koskevia väittämiä, joilla ilmiöitä pystytään sekä selittämään että ennustamaan, niin useat tiedemiehet näyttävät päinvastoin sahaavan päättäväisesti poikki juuri sitä oksaa, jolla he istuvat. Sitä paitsi monia tiedemiehiä ei suinkaan aja eteenpäin tieto vaan raha, kunnia, maine ja arvostuksen kaipuu. Tällöin tieteellisestä menetelmästä tulee kuin huomaamatta helposti epätiedettä.
Jos me uhraisimme hiukankin voimavaroja jälleensyntymisen tutkimiseen emmekä naureskelisi niille harvoille, jotka asian tutkimiselle ovat omistautuneet, vastaukset olisivat todennäköisesti tuossa tuokiossa edessämme. Ihmiskunnalla on nyt olemassa kirjallisesti dokumentoitu historia ja jokainen lapsi, jolla on muistikuvia edellisestä elämästä, tulisi ottaa vakavasti. Kirjoitetun historian avulla hyvin

monet tapaukset joko todettaisiin pelkäksi lapsen liian vilkkaan mielikuvituksen leikiksi tai sitten todellisuudeksi. Shanti Devi tai James Leininger eivät ole ainoat, jotka muistavat tai joilla on jonkinlaisia muistoja. Enemmän tai vähemmän heidän kaltaisiaan on keskuudessamme varmasti tuhansia, kymmeniä – jollei jopa satojatuhansia. Ian Stevensonin kirja ”Twenty Cases Suggestive of Reincarnation” voisi toimia, vaikka aluksi ensimmäisenä katekismuksena.

Ajan uhraamisen teillä on kuitenkin yksi ylipääsemätön este: kuka rahoittaisi tutkimustyön, kenellä edes olisi aikaa tutkia asiaa, jonka seurauksena omat paskat valahtaisivatkin omiin housuihin? Jopa kuolemanjälkeiseen elämään hurahtaneiden kansakuntien johtajien, kuten Egyptin faaraoiden keskuudessa, huomio on kiintynyt Karman seurausten sijasta kullan ja kimalluksen, onnenamulettien sekä kaikkinaisten tarvekalujen keräämiseen hautakammioon. Ikään kuin kuolleiden valtakunnan, Duat-alueen portinvartijat ja Apophis-käärme olisi amuleteilla ohitettavissa. Ennen kuin sielu saavutti Aarun, Iaru- eli Kaislakentät, joka oli täydellinen, ainaisen Egyptin peilikuva, missä vehnä kasvoi korkeana ja sato oli ikuinen. Olisiko Karma petettävissä kultaisella kuolinnaamiolla? Kukapa nyt haluaisi katsoa, kun hänen oma sydämensä punnittaisiin vaa'alla totuuden ja oikeudenmukaisuuden jumalattaren Maatin puhtaanvalkoista strutsinsulkaa vastaan? Nähdä krokotiilin pään ja leuat, leijonan etuvartalon ja tassut sekä virtahevon takavartalon ja jalat omaavan Ammit-hirviön nielemisliikkeet – lopullisen kuolemansa?

Edessäsi on nyt taas kerran lahjomaton karman laki: sinulle tapahtuu ennemmin tai myöhemmin vääjäämättä se, mitä teet toisille. Jos olet tehnyt pahaa, et edes itse voi aina valita, maksatko pahuudestasi nyt vai myöhemmin, käteisellä vai luottokortilla. Näyttää selvältä, että jonkinlainen osamaksu on pahuuden kohdalla mahdollista, sillä vaikka perintä alkaa heti kuoleman porttien sulkeuduttua, niin viimeinen maksuerä lankeaa ilmeisesti poikkeuksetta maksettavaksi vasta seuraavassa maanpäällisessä elämässäsi. Jos olet tappanut, sinut tapetaan, jos kiduttanut, sinua kidutetaan, jos olet pettänyt, sinua petetään ja kuten Vanhan testamentin Herra asian tyhjentävästi ilmaisi:

Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava (1Moos:9:6)

Kirjoitusten mukaan vaikuttaa myös siltä, että palkkio tai ainakin ennakkomaksu hyvistä teoistasi napsahtaa tilillesi heti kuoleman jälkeen. Seuraavassa elämässäsi saat vielä bonuksena paremmat edellytykset uuteen yritykseen ja on vain oma syysi, mikäli pistät perinnön silloin palamaan.
Ajatellaanpa vaikkapa – siviilien, naisten, lasten sekä vanhuksien surmaamiseen syyllistyneet natsit - kun he kuolivat, kuka nuorena, kuka vanhana, niin milloinhan heidän Karman pyöränsä mahtoi pyörähtää? Koskahan he inkarnoituvat seuraavan kerran maan päälle, maksaakseen ”*syntivelkansa*”, joutuakseen omien tekojensa "*koston*" uhriksi?
Koska jälleensyntymään perehtyneet tietävät, että uusi ruumiillistuminen tapahtuu kuolinhetkestä aina noin neljännen sukupolven alkuun saakka (riippuen iästä kuolinhetkellä, keskimäärin noin 70 vuotta, siksi Raamatussa kirotaan aina kolmanteen, neljänteen polveen saakka).

Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka ***kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen****, niille, jotka minua vihaavat; mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni* (5Moos.5:9,10)

Natsien ruumiillistuminen maan päälle on Karman lain mukaan alkanut 1950-luvun puolenvälin jälkeen, saavuttaen huippunsa 1990-luvulla – 2000-luvun alussa. Entä minne natsit mahtoivatkaan palata? Nyyhkytimmekö me televisiovastaanottimien ja iltapäivälehtien uutiskuvien edessä, kun itsensä Raamatun mukaan tuominneet kärsivät tekojensa seuraukset muun muassa Biafrassa, Kambodzhassa, Mosambikissa, Etiopiassa, Ugandassa, Somaliassa, Sierra Leonessa, Sudanissa, Ruandassa, Burundissa, Tansaniassa tai Kongossa? Päivittelimmekö me, miksi hymyn sijaan kärpäset pörräsivät nälän riuduttamien lasten silmäkulmissa? Kyynelehdimmekö kun vauvoja paloiteltiin viidakkoveitsillä kuin kauppahallin tiskillä lihakimpaleita tai ihmisten irti leikatuilla päillä pelattiin paljain jaloin jalkapalloa Kigalin pölyisillä toreilla? Voi vain arvailla mihin Karman pyörä sinkoaa vaikkapa Trumpin, Vancen, Hegsethin, Rubion, Wittkoffin,

Putinin, Lavrovin, Peskovin, Zaharovan, Netanjahun – syntyvätkö-hän he seuraavan kerran Sudanin El Fasherin kaltaisen massamurhan, Mariupolin draamateatterin tai Shajareh Tayyebeh-tyttökoulun ilmaiskujen, ehkä Gazan kansanmurhan kaltaisiin olosuhteisiin? Odottaako heitä maan päällä *Ampulex dementor*, ankeuttajapistiäinen, joka tikkaa sinua torakaksi syntynyttä pistimellään liikehermostoon – tekee sinusta puolustuskyvyttömän zombin. Sitten pistiäisellä on aikaa kirurgintarkasti tähdätä seuraava isku. Se survaisee pistimen aivoihisi ja ruiskuttaa sinne ainetta, joka lamauttaa luontaisen pakoreaktiosi. Seuraavaksi pistiäinen puree tuntosarvesi poikki ja imee tyngistä hemolymfaa eli hyönteisen ”verta”. Kenties se maistelee, tuliko myrkkyä sopivasti vai liian vähän. Vuorossa on vaihe, jolloin pistiäinen munii vatsallesi yhden munan. Se poistuu ja tukkii mennessään pesän uloskäynnin. Tahdottomana jäät pimeyteen sätkimään. Parin päivän päästä muna kuoriutuu. Toukka alkaa syödä sinua elävältä ja koteloituu lopulta vatsaonteloosi. Siellä se kehittyy, ja lopulta aikuinen pistiäinen kapuaa ulos tyhjäksi kalutusta raadostasi, omia uhrejaan etsimään.
Tiibetin buddhalaisuudessa ja monissa muissa itämaisissa filosofioissahan sielun kiertokulkuun (samsara) kuuluu ajatus siitä, että olento voi tekojensa eli karmansa seurauksena syntyä mihin tahansa kuudesta olemassaolon tilasta – myös eläinkuntaan. Esimerkiksi ”*Tiibetiläinen kuolleiden kirja*” (WSOY 1979) opastaa ”*sumun keskellä olevalla hautausmaalla”* Karmaansa pakenevaa harhailijaa:

Mutta sinä, joka et kauhujen keskellä pysty muuta kuin pelkäämään, sinä, joka harhailet hämmennyksen ja sekaannuksen vallassa etsien oikeaa kohdunsuuta, sinun eteesi tulee hetki, jolloin silmänräpäyksellinenkin lankeaminen laiskuuteen aiheuttaa sinulle ikuisen kärsimyksen.
Avaat silmäsi ja olet muuttunut koiranpennuksi*; oltuasi aluksi ihminen sinusta on nyt tullut koira, joka joutuu kärsimään koiratarhassa tai vastaavasti sikalassa tai muurahaispesässä tai madonkolossa, tai sitten saatat syntyä sonnivasikkana tai vuohenkilinä tai lampaanvuonana ja niin edelleen.* ***Täältä ei ole paluuta****.*

Näissä katsomuksissa eläimeksi syntyminen nähdään tilana, jossa ihminen joutuu kokemaan viettiensä, pelkojensa ja saaliiksi joutumisen aiheuttamaa kärsimystä. Ja Jeesuskin ajoi pahoja henkiä ulos miehestä, ja nämä henget menivät sikoihin, minkä jälkeen sikalauma ryntäsi Galileanjärveen (Mark.5:13, Luuk.8:33). Kannattaisikohan sinun, luonnonvalinnan kognitiivisen apex-lajin ja luomakunnan kruunun, sittenkään olla vahingoniloinen tai naureskella kostonhimoisesti? Vai pitäisikö sinun olla vähintäänkin järkyttynyt!
Seisoessasi nyt tienristeyksessä – älä katso missään nimessä taaksesi, vaan vain eteesi – näet kaksi tienviittaa: viitat Luonnollinen valinta tai Luoja. Luonnollinen valinta ja Luoja, päätä kumpi, on valinnut sinulle kemiallisen hermojärjestelmän, joka on kuin suppilomainen pyörre. Kummasakin vaihtoehtoehdoista kehon normaalien kemikaalien yliannostus voimakkaan pelon seurauksena aiheuttaa myrkytystilan: jännitystä, ahneutta, vallan- ja kostonhimoa – idättää väkivallan siemenet, synnyttää ikiliikkujan tavoin loputtomiin pyörivän spiraalin, jonka pohjalla pimeydessä näet iskevien käärmeiden päät.
Evoluutiouskovaiset eivät edes näe mustaa kissaa – he eivät ole edes nähneet käyttöohjeita, sillä Luonnollinen valinta on kehittänyt heidät sokeiksi. Vanhasta testamentista sentään löytyy sinulle käyttöohjeesi – jae, jossa Jesaja kertoo Jahve Herran kehottavan häntä:

Mene ja sano tälle kansalle: ***'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö****.' Paaduta tämän kansan sydän, koveta sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se näkisi silmillään, ei kuulisi korvillaan, ei ymmärtäisi sydämellään* (Jes.6:9–10)

Ikään kuin Jesaja itse voisi muka kehottaa tai paaduttaa kansaa. Vaikuttaakin aivan siltä, kuin jumala luikertelisi vastuustaan ja panisi kansan sokeuden Jesajan piikkiin, vaikka hän itse on tarkoituksella sokeuttanut sen (ihmiskehon normaalien kemikaalien yliannostuksen aiheuttaman myrkytystilan). Mutta sinullahan ei ole tiedemiesten, joille olet ulkoistanut ajattelusi, mukaan vapaata tahtoa, joten et voi tahtoa minkä kauhuleffan hyväuskoista hölmöä seuraavaksi näyttelet!

Hänelle, jolla on unelmia ei riittänyt ”kauhun” ja ”vapaan tahdon” lähteiden perkaus, vaan päätti tuoda esiin jo aiemmin lainatun Richard T, Francen kirjassaan ”*Mitä tiedämme Jeesuksesta*” (Suomen raamattuopin kustannus Oy, 1988), aiheellisesti tekemän huomautuksen ajattelemattomuuden:

Kuinka voidaan väittää, että evankeliumeissa esitetyt tiedot ovat siirtyneet eteenpäin tarkasti alkuperäisessä muodossa, kun ne eivät ole sopusoinnussa keskenään?
Olemme joutuneet toteamaan, että 100-luvun kristityille kirjoittajille oli luonteenomaista hämmästyttävä kekseliäisyys… Eri opettajat sovelsivat itse kuulemiaan Jeesuksen puheita ja häntä kuvaavia kertomuksia oman seurakuntansa tarpeisiin ja vastaamaan heidän omaa käsitystään Jeesuksesta. Epäilemättä monet tiedot katosivat matkan varrella. On myös oletettu, että 100-luvulla eläneet hurskaat Jeesuksen seuraajat keksivät uusia kertomuksia ja puheita, joilla ei ollut todellisuuspohjaa, mutta jotka tuntuivat hyvin sopivan Jeesuksesta vallalla olevaan mielikuvaan…
Monissa Uuden testamentin tutkimuksissa on lujasti vakiintunut oletus, ettei ensimmäisen vuosisadan kristittyjä kiinnostanut paljoakaan Jeesukseen liitettyjen kertomusten ja puheiden historiallinen alkuperä. Päinvastoin luovuuden ansiosta saatiin uutta lisätietoa Jeesuksesta. Vaikka nämä tiedot eivät pohjautuneetkaan Jeesuksen maanpäälliseen elämään, seurakunnat ottivat ne mielellään vastaan, sillä näin he saivat elävämmän kuvan Herrasta, johon he uskoivat, ja näistä tiedoista oli hyötyä opetuslapsena olemiseen…
Kukaan evankeliumeja avoimesti lukenut voi tuskin väittää, että ne ovat pelkkiä puolueettomia muistiinpanoja tapahtuneista tosiasioista ja että ne on kirjoitettu yhtä objektiivisesti kuin nykyaikainen tieteellinen raportti tai lainopillinen lausunto. Heidän kirjoitustensa tarkoituksena oli suostutella, käännyttää ja rohkaista. He valikoivat materiaalinsa ja painottivat sanansa niin, että sanoma menisi perille. Evankeliumit ovat sanan parhaassa merkityksessä propagandaa eli asiakirjoja, joiden tarkoituksena on muuttaa lukijoiden ajattelutapaa ja elämää.

Samaan ajattelukyvyttämyytteen syyllistyvä Eduard Loshe vahvistaa kirjassaan ”*Uuden testamentin synty*” (*Uuden testamentin synty*, Gaudeamus, 1986):

Monia Jeesuksen sanoja välitettiin eteenpäin muuttumattomina. Toisiin lisättiin selittävä tulkinta; monia muutettiin huomattavastikin. Alkukristillisten profeettain sanoista syntyi lauselmia ja sääntöjä, jotka liitettiin Jeesuksen nimeen. Vertauksia muodostettiin Jeesuksen nimissä, ja niitä esitettiin ja arvostettiin hänen opetuksinaan… Järjestäessään ja muokatessaan perinteistä materiaalia evankelistat muuttivat painotuksia, korostivat johtoteemoja ja antoivat viitteitä siitä, miten Jeesuksen julistus ja toiminta olisi ymmärrettävä.

Ja vielä Heikki Palva laukoo älyttömyyksiä kirjassaan ”*Raamatun tietosanastossa*” (WSOY, 1995) näin:

Evankeliumit kirjoitettiin muuhun käyttöön kuin tyydyttämään historiallista tiedonhalua. Niitä tarvittiin juutalaisille ja pakanoille julistetun pelastussanoman perustelemiseen sekä seurakuntaan jo liittyneiden opettamiseen. Niitä luettiin yhteisissä kokouksissa, ennen muuta jumalanpalveluksissa. Evankeliumien tekstiaines oli siis valikoitu antamaan Jeesuksesta varhaisen kirkon oppinäkemyksen mukainen kuva. Hänen elämästään ja sanoistaan kerrottiin alkukirkon noudattaman tulkinnan valossa.

France, Loshe ja Palva ovat kuitenkin kukin väärässä, sillä ei ole lainkaan vaikeaa paljastaa, että Genesaretinjärven kapinallinen on elänyt, mitä hän hänen serkkunsa opetuslapsi Johanneksen taitavasti kirjaamana todella sanoi ja mitä nasaretilainen itse asiassa maan päällä oikein teki. Tai kuka Johannes Kataja oikeastaan oli. Kristityt eivät ”*hämmästyttävällä kekseliäisyydellään*” ja ”*perättömillä kertomuksillaan*”, ”*propagandallaan*” pystyneet peittämään tapahtunutta, vaikka he ovat yrittäneet enemmän kuin tarpeeksi monta kertaa pari tuhatta vuotta muuttaa toistamansa valheensa totuudeksi. On aika paljastaa totuus, josta kristityt ovat riittävän kauan vaienneet uskon aiheuttaman vakavan aivovaurionsa vuoksi. Totesihan Nasaretilainen:

...te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi. (Joh.8:32)

Ensinnäkin: Wikipedia väittää, että Johanneksen evankeliumi on nuorin Uuden testamentin evankeliumeista. Se poikkeaa tyyliltään ja sisällöltään huomattavasti kolmesta muusta evankeliumista eli niin sanotuista synoptisista evankeliumeista, ja on todennäköisesti kirjoitettu niistä itsenäisesti – ja myös viimeisenä.
Esimerkiksi brittiläinen teologi ja piispa John.A.T. Robinsonin esittää, että jos Johanneksen evankeliumin olisi kirjoitettu myöhään (90–100 jKr.), sen pitäisi loogisesti olla ”yhdistelmä” Markuksesta, Matteuksesta ja Luukkaasta. Näin ei kuitenkaan ole. Johannes tuntee tapahtumat, esimerkiksi Jeesuksen useat vierailut Jerusalemissa, joista synoptikot vaikenevat. Robinsonin johtopäätös on, että Johannes edustaa itsenäistä, rinnakkaista ja varhaista perimätietoa, joka on säilynyt riippumattomana muista evankeliumeista. Se on siis vanhempaa perua, ei myöhäistä koostetta.
Tutkijat kuten D.A. Carson tai Craig Blomberg eivät välttämättä väitä Johanneksen evankeliumia ”vanhimmaksi” siinä mielessä, että se olisi kirjoitettu ennen Markusta, mutta he argumentoivat vahvasti apostolisen alkuperän puolesta. Heidän mukaansa Johanneksen evankeliumin syvällinen silminnäkijätieto ja historiallinen tarkkuus viittaavat siihen, että se pohjautuu apostoli Johanneksen hyvin varhaisiin muistiinpanoihin, vaikka lopullinen toimitustyö olisi tehty myöhemmin
Muutetaanpa traditio käsin kosketeltavaksi todistusaineistoksi – perimätiedon mukaan evankeliumin kirjoittaja Johannes, jota väitetään myös Jeesuksen serkuksi ja rakkaimmaksi opetuslapseksi, osallistui kaikkien todistajien, myös muiden ”*propagandaa*” sepittäneiden evankelistojen mukaan, viimeiselle ehtoolliselle ja oli ainoa opetuslapsista, joka oli paikalla, kun Jeesus teloitettiin Golgatalla!
Tätä silminnäkijäteoriaa puoltavat samoin vahvasti myös ainoastaan Johanneksen evankeliumista yhä vielä löytyvät rippeet ajan- ja paikanmäärityksistä sekä tapahtumapaikkojen kuvailu. Muun muassa Betesdan-lammikko on löytynyt arkeologissa kaivauksissa:

Ja Jerusalemissa on Lammasportin luona lammikko, jonka nimi heprean kielellä on Betesda, ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää (Joh.5:2).

Arkeologiset kaivaukset ovat vahvistaneet, että tällainen rakennelma oli olemassa ennen vuotta 70 jKr. Sen jälkeen roomalaiset muuttivat kaupungin arkkitehtuuria radikaalisti. Kirjoittaja, joka kirjoittaisi 90–100 jKr. Efesoksessa, ei olisi tiennyt näin spesifiä yksityiskohtaa, ellei hän olisi ollut paikan päällä.
Johannes kertoo Pilatuksen vieneen Jeesuksen ulos ja istunen tuomarinistuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton, hebreaksi Gabbata (kivilaatoitus), jotta väkijoukko sai kiljua kilpaa:

”*Kun Pilatus kuuli nämä sanat, antoi hän viedä Jeesuksen ulos ja istui tuomarinistuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton, hebreaksi Gabbata… Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet*”! (Joh.19:13, 15)

Johannes siis mainitsee paikan nimeltä Gabbata, jossa Pilatus tuomitsi Jeesuksen. Tämä oli tarkka, paikallinen tieto Pilatuksen pretoriumin sijainnista. Jerusalemin hävityksen jälkeen kaupungin taso ja katuverkosto muuttuivat niin täysin, että tämä yksityiskohta oli ”kadonnut” myöhemmän ajan ihmisiltä.
Johannes myös tuntee Jerusalemin ylipappien suvun ja sanhedrinin (juutalaisen neuvoston) valtadynamiikan tavalla, joka viittaa siihen, että kirjoittaja on tuntenut nämä henkilöt tai heidän toimintatavat sillä hän kuvaa Annaksen ja Kaifaksen välisen valtarakenteen (Joh.18:13–24) tavalla, joka vastaa tarkasti historiallisen tutkimuksen (esim. Josephus) kuvausta heidän vaikutusvallastaan ennen temppelin tuhoa. Tämäntyyppinen poliittinen ”sisäpiiritieto” ei enää hyödyttänyt tai kiinnostanut ketään vuoden 70 jKr. jälkeen, kun temppeli oli raunioina ja ylipappien valta lakannut. Johannes antaa myös seuraavat aikamääreet:

Ja oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin kuudes hetki. Ja hän sanoi juutalaisille: “Katso, teidän kuninkaanne.” (Joh.19:14)

Jeesus sanoi: "Asettakaa kansa aterioimaan." Ja siinä paikassa oli paljon ruohoa. Niin miehet, luvultaan noin viisituhatta, laskeutuivat maahan (Joh.6:10).

Ja Johannes myös nimeää henkilön, jolta Pietari, Jeesuksen "pidätyksen" yhteydessä, sivalsi korvan Getsemanessa:

Niin Simon Pietari, jolla oli miekka, veti sen ja iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois oikean korvan; ja palvelijan nimi oli Malkus. (Joh.18:10)

Silminnäkijänä ja ilmeisesti ainoana opetuslapsista Jeesuksen "teloitustilaisuudessa" paikalla olleena Johannes osaa kertoo Golgatan yksityiskohtaisten tapahtumien ja siellä vaihdettujen sanojen, esimerkiksi äidin ja pojan kesken, sisällön sekä lisäksi paikalla olleiden henkilöiden nimet ja lukumäärän:

Jeesuksen ristin ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar ja Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena (Joh.19:25)

Jeesuksen serkku osaa myös taitavasti käyttää kiertoilmauksia säilyttääkseen ja siirtääkseen tulevaisuuteen totuuden tapahtuneesta, kuten:

Jos minä itsestäni todistan, ei minun todistukseni ole pätevä. On toinen, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että se todistus, jonka hän minusta todistaa, on pätevä. Te lähetitte lähettiläät Johanneksen luo, ja ***hän todisti sen****, mikä totta on. Mutta minä* ***en ota ihmiseltä todistusta****, vaan puhun tämän, että te pelastuisitte. Hän oli palava ja loistava lamppu, mutta te tahdoitte ainoastaan hetken ilotella hänen valossansa. Mutta minulla on [myös toinen] todistus, joka on suurempi kuin Johanneksen; sillä ne* ***teot, jotka Isä*** *[*hän*]* ***on antanut*** *minun täytettävikseni,* ***ne teot, jotka minä teen, todistavat minusta****, että Isä on minut lähettänyt. Ja Isä, joka on minut lähettänyt, hän on todistanut minusta.* (Joh.5:31–37)

Eikö ole Johannekselta selvästi sanottu? Niin selvästi, että ensin kaikilta alkukristityiltä sekosi nuppi ja sen jälkeen, joka ikiseltä kristityltä Jeesuksen sanat, eikä suinkaan mikään syntiinlankeemus, veivät heiltä ensin ymmärryskyvyn ja lopulta – tajun. Puretaanpa Johanneksen kirjaamat Jeesuksen sanat niin ymmärrettäviin osiin, että harmaantuneen heinäseipäänkin pitäisi ne ymmärtää.
1) Ensin Jeesus sanoo, että oma todistus itsestä (oma kehu), eikä myöskään ihmiseltä yleensä ole pätevä.
2) Mutta Johanneksen (Kastaja) todistus (*on toinen, joka todistaa)* on pätevä (*on pätevä, koska se ei ole ihmiseltä*)
3) Johannes todisti sen mikä on totta. (koska todistus ei tule ihmiseltä, eihän Nasaretilainen edes viitaisi Johannes Kastajaan, ellei Johannes Kastaja olisi se, jota Jeesus kutsuu Isäkseen).
4) Jeesus siis sanoo, ettei hän ota vastaan ihmisen todistusta!
5) Jeesus sanoo, että hänellä on Isän todistuksen lisäksi myös toinen todistus: **ne teot, jotka hän tekee todistavat minusta**.

Serkku Johannes siis kertoo Jeesuksen sanovan näissä jakeissa aivan suoraan ja kiertelemättä, että pelkkä suullinen todistus ei suinkaan ole riittävä, vaan että **vasta ne teot, jotka hän tekee, ovat lopullinen, suurempi todistus** – se vihonviimeinen naula arkkuun. Huomaa, että lainauksen sanat ”***teot, jotka Isä on antanut”*** kristityt ovat käsittäneet, että heidän ei tarvitse aktiivisesti tehdä hyviä tekoja, vaan vasta sitten, kun heidän Herransa ne mahdollisesti hänelle ojentaa! Vaikka kysymys on nimenomaan Johannes Kastajan ja Jeesuksen sopimasta keskinäisestä työjärjestyksestä.
Tuliko selväksi? Menikö jakeluun? Seuraavaksi toinen esimerkki, lisää purtavaa, Johanneksen evankeliumin kirjoittajalta, Jeesuksen serkun varsinainen kielenkäytön mestarinäyte:

*Jeesus vastasi: “**Jos minä itse itselleni otan kunnian, niin minun kunniani ei ole mitään. Minun Isäni on se, joka minulle kunnian antaa, hän, josta te sanotte: ‘Hän on meidän Jumalamme’,** ettekä tunne häntä; **mutta minä tunnen hänet. Ja jos sanoisin, etten tunne häntä, niin minä olisin valhettelija niin kuin tekin**; mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa.* (Joh.8:54, 55)

Puretaanpa jakeet – suluissa rautalangasta väännetyt selitykset:
1) Jeesus: *"Jos minä itse itselleni otan kunnian, niin minun kunniani ei ole mitään* (pidättäydyn itsekehusta, omakehu ja itsensä korottaminen on typerää).
2) *Isäni on se, joka minulle kunnian antaa* (Isä voi aivan vapaasti kertoa minusta).
3) Hän (Herra), "*josta te sanotte: Hän on meidän Jumalamme*" (se Jumalanne, jota te pidätte Isänänne)
4) "*Ettekä tunne häntä"* (ette tietenkään, koska hän pimeyden, "*tämän maailman ruhtinas*"(Joh.12:31)
5) "*Mutta minä tunnen hänet"* (puhun aivan eri Isästä kuin te).
6) "*Ja jos sanoisin, etten tunne häntä, niin minä olisin valhettelija, niin kuin tekin"* (valehtelisin kuten te, jos väittäisin, etten tunne Isääni).
7) "*mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa*."

Tosin joku "väärentäjä" on ymmärtääkseen mistä Johannes oikein puhuu, jättänyt Johanneksen lauseesta "***hän, josta te sanotte"*** pois sanat "ei ole se"! Mitä muuta Nasaretilainen muka voisi tarkoittaa sillä, että hän olisi valehtelija, mikäli hän väittäisi, että hän ei tunne Isäänsä, kuten fariseukset väittävät Herrastaan?
Kristittyjen mukaan Genesaretinjärven kapinallinen puhuu tässä pelkkää "puuta heinää". Hehän eivät osaa antaa kyseisille lauseille minkäänlaista selitystä! Kristityt uppoavatkin kaulaansa myöten ymmärtämättömyyden suohon Johanneksen näppärän, ajattelu- ja päättelytoimintaa vaativan sanataiteen edessä:

Hänessä oli elämä*, ja* ***elämä oli ihmisten valkeus****. Ja* ***valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt****. Oli mies, Jumalan lähettämä;* ***hänen nimensä oli Johannes*** (Kastaja)*. Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta, että kaikki uskoisivat hänen kauttansa* (Joh.1:4–7)

Tätä samaa kikkaa, kiertoilmausta (Joh.5:31–37) Johannes käytti myös edellä olevassa todistuksessaan juutalaisille, jotka tavoittelivat häntä tappaakseen (Joh.5:18). Eli Johanneksen sanat jaetaan peräkkäisiin ajattelutoiminnalla yhdistettäviin lauseisiin seuraavasti, jotta

se ei joutuisi vääristelyjen tai "luovan totuuden" kätilöiden kouriin näin:
1. lause: Johannes Kastaja ”*oli elämä eli ihmisten valkeus”*
2. lause: ”*Valkeus”* eli Johannes Kastaja ”*loistaa pimeydessä”*, eikä Paha/Saatana/Jahve sitä käsittänyt *"Herra on sanonut tahtovansa asua pimeässä"* (1Kun.8:12) ja *"Sinä verhoudut valoon niin kuin viittaan"* (Ps.104:2)
3. lause: Johannes Kastaja ”*tuli todistamaan valkeudesta”* (olemassaolotodiste). Eli todettuaan ensin että, Johannes Kastaja oli elämä, joka on ihmisten valkeus ja valkeus loistaa pimeydessä ja että Johannes oli elävä todiste, niin hiukan myöhemmin Johannes naulaa tapahtumaketjun yhteen:

Hän (Johannes Kastaja) ***oli palava ja loistava lamppu, mutta te tahdoitte ainoastaan hetken ilotella hänen valossansa*** (Joh.5:33–35)

Johannes myös ansoittaa ilosanomansa älyllisesti lukijalle, kuten kääntäessään taitavasti koko Jeesuksen aikaisen keskustelun lain tuntemisesta ja sen sisällöstä niin, että kuulijan/lukijan olisi itse otettava selvää omilla aivoillaan lain sisällöstä, eikä uskottava ja maata toimettomana, kuten kristityt. Johannes ei ryhdy puimaan keksittyjä sepustuksia, kuulopuheita tai juoruja vaan vihjaa tosi tyylikkäästi, että kannattaisi ehkä lukea, mitä lakiin on kirjoitettu, eikä uskoa kaikkea mitä kerrotaan lakiin kirjoitetun, näin:

*Niin muutamat kansasta, kuultuaan nämä sanat, sanoivat: “Tämä on totisesti se profeetta.” **Toiset sanoivat**: “Tämä on Kristus.” Mutta toiset sanoivat: “**Ei suinkaan Kristus tule Galileasta**? **Eikö Raamattu sano, että Kristus on oleva Daavidin jälkeläisiä ja tuleva pienestä Betlehemin kaupungista, jossa Daavid oli**?” Niin syntyi kansassa eripuraisuutta hänen tähtensä* (Joh.7:40–43)

Nämä jakeesta löytyvät Johanneksen sanat "*toiset sanovat*" viittaavat suoraan Vanhasta testamentista löytyvään Miikan profetiaan:

Mutta sinä, Betlehem Efrata*, joka olet vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa,* ***sinusta minulle tulee se, joka on oleva hallitsija***

***Israelissa**, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista* (Mii.5:1)

Johannes kertoo jakeissaan yksiselitteisesti sen, että Matteuksen sekä Luukkaankin myöhemmin sepittämät Jeesuksen syntymäkertomukset ovat perättömiä, koska Jeesus ei ollut syntynyt Betlehemissä, häntä ei kastettu Jerusalemissa, eikä hän luennoinut 12-vuotiaana Jerusalemissa uskonnollisen eliitin jäsenille! Ja vain hiukan myöhemmin, murskatessaan kansassa kytevät Immanuel ja Nasaretilaiskuvitelmat, Johannes antaa itse juutalaisten lain paremmin kuin yksi opetussuunnitelmatoimikunta tuntevien fariseusten sanoa sanottavansa:

He (fariseukset) *vastasivat ja sanoivat hänelle* (Nikodeemukselle): "*Oletko sinäkin Galileasta? **Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa***." (Joh.7:52)

Huomaa, kuinka näppärästi apostoli Johannes kuittaa tässä lyhyesti kahdella lauseella sen, että fariseukset sekä saddukeukset, kirjanoppineet pitivät itseään maailman etevimpinä juutalaisen laintuntijoina, mitä varmaan epäilemättä olivatkin ja että vain joku galilealainen kalastaja pölkkypää ja teltantekijä tomppeli tai näiden kaltainen (kuten kristityt), joku muu profetioita tuntematon mäntti saattoi kuvitella lyövänsä heidät. Juutalaisuudessa Jeesusta ei pidetäkään minään Jumalan Poikana, eikä hänellä ole mitään asemaa juutalaisessa uskonnossa. Juutalaiset uskonoppineet pitävät Jeesusta vääränä, omassa ulosteessaan keitettävänä messiaana!
Juutalaisten rabbiinisen kirjallisuuden (Zohar III 282) mukaanhan:

Jeesus kuoli kuin peto ja haudattiin siihen likaiseen kasaan, johon heitetään koirien, aasien, Eesaun ja Ismaelin jälkeläiset sekä kaikki ympärileikkaamattomat ruumiit. Jeesus lähetettiin rabbien moittimisen vuoksi helvettiin, jossa häntä rangaistaan keittämällä häntä kiehuvassa ulosteessa (Gittin 57a)

Vain todellinen puupää ei tajuakaan, että Jeesuksen eläessä ei kenenkään käytössä ollut Matteuksen ja Luukkaan evankeliumeja, saati Paavalin kirjeitä, joissa olisi kerrottu juutalaisten vuosisatoja

kiihkeästi odottaman Messiaan syntyneen vihdoinkin Betlehemissä! Käytettävissä oli vain juutalaisten laki Toora, [הרות] sekä Tanakin kaksi muuta osaa Nevi'im [מיאיבנ], Ketuvim [מיבותכ], kristittyjen tuntema Vanha testamentti.
Kukaan ei tuolloin ollut koskaan kuullutkaan, että joku Daavidin jälkeläinen olisi joskus neitseellisesti navan kautta siitetty, verollepanosta, joka vastoin vallitsevaa käytäntöä, suoritettaisiin jossain muualla kuin henkilön asuinpaikkakunnalla, itämailta maahan saapuneista tietäjistä, taivaallisesta sotilasparaatista tai verikekkereistä Raamassa! Onkin aivan varmaa, että juutalaiset kirjanoppineet olisivat reagoineet välittömästi Jeesuksen syntymään, jos Juudean kuningas ei-juutalainen Herodes Suuri (idumealaisen isän ja nabatealaisen äidin toiseksi vanhin poika) olisi uhannut heidän kiihkeäsi odottamaa "Messiastaan" ja syyllistynyt Betlehemissä ja sen ympäristössä viattomien lasten massamurhaan! Olivathan juutalaisen lain Tanakin laatijat huomioineet teksteissään jo aiemmin profeetta Naatanin suulla jopa yhden kuningas Davidin huoraamista (Batseba) ja tämän miehen tapattamista (Uuria) vauvalapsen kuoleman!

***"se poika, joka sinulle on syntynyt, on kuoleva." Herra löi lasta**, jonka Uurian vaimo oli Daavidille synnyttänyt, niin että se sairastui vaikeasti* [ja kuoli] (2Sam.12:15)

Toinen aivan vastaava "intiaanien määrää" lukijan "kanootissa" testaava kirjaus on:

Pilatus sanoi hänelle (Jeesukselle): "***Mikä on totuus***? (Joh.18:38)

Kyseisessä jakeessa Johannes Pilatuksen suulla panee lukijan itse pohtimaan tapahtumia, toisin kuin synoptiset evankelistat, jotka sanomallaan osoittavat, että he kyllä "tietävät" aivan takuuvarmasti mikä on totuus.
Yksikään raamatuntutkija ei ole koskaan tajunnut, saati ylipäätään käsittänyt, että Genesaretinjärven kapinallisella ja ulkokullatuilla juutalaisilla piti väitellessään olla yhteinen viitekehys, historiallinen lähtökohta, tukeva käytännön noja – Tanak (toora, profeetat ja kirjoitukset). Ajattele – Nasaretilainen vastaan koko juutalaisten us-

konnollinen eliitti. Kirjanoppineille, fariseuksille ja saddukeuksille, kuin myös nykyisille ortodoksijuutalaisille, juutalaisten uskonnolliskansallisen puoleen jäsenille, tunnusomaista oli ja on juutalaisen lain pilkuntarkka noudattaminen pienempääkin yksityiskohtaa myöten. Fariseukset tunsivat lain kirjaimen jopa paremmin kuin reiät omissa taskuissaan. He kuvainnollisesti jopa elivät lain kirjaimista. Jeesuksen sanoja ja opetuksia ei olekaan koskaan vaivauduttu tutkimaan tuolloin vallinneiden käsitysten, tapojen ja ennen kaikkea, juutalaisten omien kirjallisten lähteiden valossa. Eli kolikon kummankin puolen yhdennäköisyyden havaitsee, jos tuntee juutalaisten lain ainakin pääosin ja siten ymmärtää mistä Genesaretinjärven kapinallinen kulloinkin oikein ulkokultaisille puhuu.
Oivallinen esimerkki, kuinka tämä molemmin puolinen lain tuntemus toimi käytännössä, on se että, kun juutalaiset syyttivät Jeesusta jumalanpilkkaajaksi, koska hän muka teki itsensä Jumalaksi:

"Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden, ja koska ***sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi"*** (Joh.10:33),

Niin Jeesus sivalsi terävästi takaisin viitaten tietysti juuri tuohon samaan juutalaisten hebreankieliseen Raamattuun, Tanakiin:

*Jeesus vastasi heille: "Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna: '****Minä sanoin: te olette jumalia?****"* (Joh.10:34)

Jeesuksen vastauksessaan tekemä viittaus kohdistuu myös Tanakiin, Jahve Herran sanoihin, Psalmiin 86:

Minä (Herra) *sanon:* ***Te olette jumalia*** *ja kaikki tyynni Korkeimman poikia…*

Voi vain arvata, miten kaikkitietävien kirjanoppineiden sappi tuolloin kiehui. Eikä vain tuolla kertaa, vaan Genesaretinjärven kapinallinen todisti aivan varmasti kerta kerran jälkeen heidän valheelliset väitteensä perättömiksi heidän omalla laillaan, kirjoituksillaan. Eikä

pelkästään todistanut, vaan myös kyseenalaisti heidän omien kirjoitustensa tuntemuksen, kuten todetessaan saddukeuksille:

*Te eksytte, **koska te ette tunne kirjoituksia**, ettekä Jumalan voimaa* (Matt:22:29)

Entä mistä Jeesus nyt puhuu, kun hän Vuorisaarnassa, opettaessaan kansanjoukkoja, sanoo:

Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys! (Matt.6:23)

Viittaako Nasaretilainen Vuorisaarnassa sanoillaan Psalmiin 104?

Sinä (Herra) ***verhoudut valoon niin kuin viittaan**, sinä levität taivaat niin kuin teltan.* (Ps.104:2)

Verhoutuuko valo valoon vai pimeys valoon? Vai osoittavatko Jeesuksen sanat myös 1.Kuninkaiden kirjan lukua 8?

*"**Herra on sanonut tahtovansa asua pimeässä*** (1Kun.8:12)

Entä kenestä Genesaretinjärven kapinallinen mahtaa puhuu, kun hän toteaa juutalaisten hallitusmiehelle, fariseus Nikodeemukselle:

*valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat. Sillä jokainen, **joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen**, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi* (Joh.3:19, 20)

Toorassa, juutalaisten laistahan löytyvät seuraavat Jahve Herraa koskevat maininnat:

*Ja maa oli autio ja tyhjä, ja **pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä*** (1Moos.1:2)

Ja kansa pysyi taaempana, mutta ***Mooses lähestyi pimeyttä, jossa Jumala oli*** (2Moos.20:21)

te ***kuulitte äänen pimeyden keskeltä****, vuoren palaessa tulena* (5Moos.5;23)

Ja Nevi'im (kirjoitukset) Ketuvim (profeetat):

hän (Herra) ***pani pimeyden verhoksensa****, majaksensa yltympäri: mustat vedet, paksut pilvet* (Ps.18:12)

Voi teitä, jotka toivotte Herran päivän tulemista. Miksi hyväksi on teille ***Herran päivä? Se on oleva pimeys, eikä valkeus*** (Aam.5:18)

Eikö Herran päivä ole pimeys*, eikä valkeus, eikö se ole synkeys, jossa ei valoa ole?* (Aam.5:20)

Juutalaisten kirjoitusten mukaan Jahve on siis pimeydestä kotoisin ja tahtoo asua aina luomikertomuksesta alkaen pimeydessä. JWHW viihtyy pimeydessä ja piiloutuu valoon! Viisi päivää ennen pääsiäistä saapuessaan Jerusalemiin Nasaretilainen huusi:

Minä olen tullut valkeudeksi maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen (Joh.12:46)

Jeesus siis kertoo Nikodeemukselle juuri edellä esillä olleessa Johanneksen evankeliumin 3. luvussa (Joh.3:19, 20), että pimeydessä majaileva, valkeutta vihaava Jahve Herra ei ole *mikään* jumala, vaan pahaa tekevä demoni! Entä mihin Jeesus mahtaa viitata sanoillaan "***Minä olen se***"?

minä olen lammasten ovi. Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat ***varkaita*** *ja* ***ryöväreitä****.* **Minä olen se** ***hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä*** (Joh.10:7, 8, 11)

Psalmeihin 23 ja 95 ja Hesekielen kirjan lukuun 34 ja Jesajan kirjan lukuun 40, Joissa Jahve rinta rottingilla ylpeilee olevansa se paimen – niinkö?

***Herra on minun paimeneni**, ei minulta mitään puutu* (Ps.23:1)

*Sillä **hän on meidän Jumalamme**, ja **me olemme kansa, jota hän paimentaa, lauma, jota hänen kätensä kaitsee*** (Ps.95:7)

*Niin kuin paimen pitää huolen laumastaan, kun hän on lampaittensa keskellä ja ne ovat hajallaan, niin **minä pidän huolen lampaistani**, ja **minä pelastan ne joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä ja pimeänä päivänä*** (Hes.34:12)

*Katso, Herra, **Herra tulee voimallisena**, hänen käsivartensa vallitsee. Katso, hänen palkkansa on hänen mukanansa, hänen työnsä ansio käy hänen edellänsä. **Niin kuin paimen hän kaitsee laumaansa**, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään, johdattelee imettäviä lampaita* (Jes.40:10 ,11)

Johannes toteaakin evankeliumissaan:

"*Tämän kuvauksen Jeesus puhui heille; mutta **he eivät ymmärtäneet, mitä hänen puheensa tarkoitti*** (Joh.10.6)

Ja huomaa, että Genesaretinjärven kapinallinen kutsuu Jahve Herraa juuri aiemmin esillä olleessa Johanneksen 10. luvun jakeessa 8 sellaisilla hellittelynimillä kuin ”*varas”* ja ”*ryöväri”* (Joh.10:8)! Väittihän Jeesus kivenkovaan tulleensa pelastamaan maailman – lampaat varkaan ja ryövärin, Herran käsistä:

*sillä en minä ole tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan **pelastamaan maailman***, Joh.12:47)

Kuitenkin Kristityt kuvittelevat, vastoin Nasaretilaisen sanoja, että he pelastuvat pelkästään uskomalla ja rukoilemalla – hänhän sanoo selvästi, että hän pelastaa, ihan sama mitä uskotte!
Mutta miksi sitten juuri edellä esillä olleet Jeesuksen sanat Nikodeemukselle (Joh.3:20), sekä vastaus juutalaisille (Joh.10:34) ja sanat fariseuksille (Joh.10:7, 8, 10) muka todistavat Jeesuksen todellakin eläneen ajanlaskun alkuaikoina 2000-vuotta sitten?

Ajattele kerrankin! Kuka tahansa keksitty henkilö, helppo-Heikki hihhuli tai keskinkertainen taikurisilmänkääntäjä olisi voinut tuolloin väittää olevansa Daavidin jälkeläinen, juutalaisten laissa luvattu Messias ja vieläpä juutalaisten Jahve Herran poikakin, eikä se olisi juurikaan juutalaisia hätkähdyttänyt. Vilisihän valittujen keskuudessa tuolloin siellä ja täällä kaikennäköisiä pikkuprofeettoja, jotka pyrkivät uudistamaan Jahven kulttia, kansanvillitsijöitä, jotka julistivat tuomiota ja epäjumalia palvoneen Israelin tuhoa mutta juuri kukaan ei ottanut heitä vakavissaan. Sen sijaan Jeesus-hihhulin sanat ja toiminta herättivät ilmeisen laajaa hämmennystä, kirjanoppineiden keskuudessa suorastaan hätäännystä. Hihhulia pilkattiin ja hän ihmetekojensa ohessa ”pilkkasi” takaisin kyseenalaistamalla kirjanoppineiden laintuntemuksen, nimittämällä heidän Jahve jumalaa Perkeleeksi, kunnes naurunalaiseksi tekemänsä valittujen uskonnollisen eliitin mitta tuli lopulta täyteen, hihhulin elämöinnistä saatiin tarpeeksi ja lorun lopuksi hän heitti henkensä jumalanpilkan vuoksi ristille teloitettuna!
Kuvitteellisen hahmon ja uskovien tekaiseman satuolennon sijasta edellä olleet viittaukset juutalaisten omiin kirjoituksiin, jotka kirjanoppineiden olisi pitänyt tuntea, paljastavat Jeesuksen olleen aitoa lihaa ja verta, joka ihmetekojensa ohessa julisti valittujen keskuudessa heidän Jahve Jumalansa olevan itse Perkele:

***Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa**. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä* (Joh.8:44)

Ei tarvitse ihmetelläkään, miksi Jeesus ristiinnaulittiin, sillä kyseiset Genesaretinjärven kapinallisen sanat olivat Juudeassa tuolloin törkeintä mahdollista kuviteltavissa olevaa jumalanpilkkaa. Tuon kaltainen kaikkein pyhimmän rienaaminen tiesi juutalaisen lain mukaan pilkkaajalle aivan varmasti kuolemantuomiota! Mutta tuomio olisi annettava näytösoikeudenkäynnissä, sillä uskonnollinen ylimystö halusi aivan varmasti vaieta Jeesuksen Jahveen ja heihin itseensä kohdistamista sanoista! Olihan ylimmäinen pappi Kaifas heidän keskinäisessä neuvottelussansa neuvonut:

Kaifas oli se, joka neuvottelussa oli juutalaisille sanonut: "On hyödyllistä, että yksi ihminen kuolee kansan edestä." (Joh.18:14)

Koska Nasaretilainen oli tehnyt tupsuissaan keikailevan (Matt.23:5) uskonnollisen eliitin aseman kyseenalaiseksi:

kaikki tekonsa he tekevät sitä varten, ***että ihmiset heitä katselisivat.*** *He tekevät raamatunlausekotelonsa leveiksi ja vaippansa tupsut suuriksi ja* ***rakastavat ensimmäistä sijaa pidoissa ja etumaisia istuimia synagogissa, ja tahtovat mielellään, että heitä tervehditään toreilla, ja että ihmiset kutsuvat heitä nimellä 'rabbi'*** (Matt.23:5–7)

ja osoittanut kirjanoppineiden lain tuntemuksen sekä heidän lain noudattamisensa kansan silmissä naurunalaiseksi – olemattomaksi:

Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Ja ***kukaan teistä ei lakia täytä****. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?"* (Joh.7:19)

niin eliitti ilman muuta pelkäsi oman ja Jahve Herransa valta-aseman ja sitä myötä myös taloudellisten sekä yhteiskunnallisten etuoikeuksiensa menettämistä! Mutta hekään eivät halunneet missään tapauksessa nostaa esille yleiseen keskusteluun Jeesuksen sanoja:

Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa*. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä* (Joh.8:44)

vaan he keksivät ovelasti syyttää Jeesuksen tekeytyneen Jumalan Pojan lisäksi tekeytyneen juutalaisten kuninkaaksi huutaessaan Pilatukselle:

"*Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä; jokainen,* ***joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan***" (Joh.19:12)

Sillä tällä tekosyyllä, "*asettumalla keisaria vastaan*", juutalaisten uskonnollinen eliitti ja muut valtaapitävät saattoivat ensinnäkin vaieta

visusti Saatanan palvonnasta, sekä toiseksi, perustella roomalaisille Jeesuksen toiminnan rikollisuutta, sillä roomalaisia tuskin muuten kiinnosti juutalaisten usko ja jumalanpalvonta, veren läträys temppelissä, saati, että tuosta palvonnasta olisi jaettu kuolemantuomioita! Kun taas Jahve Herran paljastuminen Saatanaksi, Kuivan Autiomaan Tappajademoniksi, olisi aivan varmasti saanut kansanjoukot raivostumaan ja ainakin syöttämään fariseuksille vaippansa!
Genesaretinjärven kapinallinen lyökin lisää vettä kiukaalle täräyttämällä ulkokullatuille kirjanoppineille ja fariseuksille:

Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, ***kun te kierrätte meret ja mantereet tehdäksenne yhden käännynnäisen****; ja kun joku on siksi tullut, niin* ***teette hänestä helvetin lapsen****, kahta vertaa pahemman, kuin te itse olette!* (Matt.23:15)

Jeesuksen mainitsema juutalaisten harjoittama käännytystyö aktivoitui Babylonian pakkosiirtolaisuuden myötä (alkoi 597 eaa.) ja muuttui lopulta jopa pakkokäännyttämiseksi. Muun muassa, kun Johannes Hyrkanos I voitti idumealaiset noin vuonna 125 ennen ajanlaskun alkua, niin voitetut saivat jäädä maahansa vain, jos he alistuisivat ympärileikkaukseen, näin heidät pakotettiin käännynnäisiksi (Jewish Antiquities, XIII, 257, 258). Johannes Hyrkanoksen poika Aristobulos teki saman iturealaisille (XIII, 318 – katso myös Ap.t.2:10).
Menikö jakeluun? Genesaretinjärven kapinallinen ei väittänyt kirjanoppineille ja fariseuksille koko juutalaisen yhteiskunnan (tai edes yhden ainoan kirjanoppineen) tekevän käännynnäisistä minkään perinnäissääntöjen mukaisen jumalan lapsia, vaan juutalaisten ikioman isän, Jahve Demonin eli helvetin (Perkeleen) lapsia! Jeesuksen historiallisesti paikkansa pitävä väittämä käännytystyöstä todistaa, että Nasaretilaisen nimittäessä juutalaisten Jahve Herraa Saatanaksi, niin kyseessä on kaikkien juutalaisten aivan yhteinen Jahve, ei suinkaan, niin kuin kristityt kädet ristittyinä toivorikkaina kuvittelevat, vain joidenkin harvojen juutalaisten ja kristittyjen omima hyvä ja iki-ihana Herra.
Kristityt sen sijaan unohtivat autuaallisesti, että Nasaretilainen kutsui samalla myös heidän jumalaansa Perkeleeksi – heidän jumalansahan oli sama jumala kuin juutalaisillakin. Alkukristityt eivät uhranneet

ajatustakaan sille, kuka Messiaan oli lähettänyt. Heille se oli yhdentekevää, oleellisinta oli vain se, että Jeesus oli Messias – pelastaja. Se kuka Jeesuksen oli lähettänyt, Jahve vai Perkele tai Jahveksi naamioitunut Perkele, oli heille ihan sama! He halusivat vain keinolla millä tahansa todistaa, että nimenomaan Jeesus oli luvattu Messias ja että he olivat todella erinomaista, pelastamisen arvoista, etuoikeutettua porukkaa – valittuja, koska vain he muka ymmärsivät Jeesuksen olevan Messias. Vaikka vanhasta testamentista ei valitettavasti löydy ainoatakaan Jeesusta koskevaa profetiaa, joka olisi järjellinen, looginen kokonaisuus, ainoastaan yksittäisiä lauseenpätkiä ja pelkkiä sieltä täältä irti asiayhteydestä revittyjä profeettojen sekä Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Paavalin sanoja. Yhdelläkään Raamatusta löytyvällä Messias-ennustuksella ei ole mitään tekemistä Jeesuksen kanssa – mene ja tutki!

Jeesuksen sanat juutalaisten harjoittamasta lähetystyöstä kertovat myös yksiselitteisesti Matteuksen (28:18–20), Markuksen (16:15–18), Luukkaan (24:46–49, ja Ap.t 1:8) sekä Johanneksen (20:21) evankeliumien sisältämien lähetyskäskyjen olevan pelkkää puhdasta pötyä. Eihän Genesaretinjärven kapinallinen olisi käskenyt opetuslapsiaan kulkemaan pitkin Vähä-Aasia, Balkania ja Kreikan niemimaata "käännyttämässä" kuulijoitaan "*Helvetin lapsiksi*"! Nasaretilainenko olisi muka antanut opetuslapsilleen lähetyskäskyn, kun hän ensin oli itse arvostellut juutalaisia saman Jahve Demonin nimissä tehdystä Perkeleen lähetystyöstä?

Sitä paitsi koko teltantekijä Sauluksen, seksuaalisesti kieroutuneen ((Room:5:12, 1Tim.2:11–15, 1Kor.14:34, 1Tim.4:7) Paavalin kirjeinä tunnettu kirjallinen tuotanto on pelkkää jälkipolville päiväkirjojen tapaan kyhättyjä kerjuukirjeitä. Pyhät kyhäelmät kertovat ihannoiden pääosin näiden pyhien pummien, apostolien harjoittamasta pelotteluun ja palkinnon lupailuun nojaavasta “vieraanvaraisuuden” alinomaisesta ruinaamisesta Jumalan sanan muka epäitsekkäinä, “ruumiillista” työtä tekevinä hyvän tahdon lähettiläinä. Paavali on niin ovela, että kun hän väittää "*Herran säätäneen, että evankeliumin julistajan tulee saada elatuksensa*", niin hän vetoaa Matteuksen ja Luukkaan Jeesuksen suuhun muka lähetyskäskyn yhteydessä istuttamiin sanoihin:

Ja mihin kaupunkiin tai kylään te tulettekin, ***tiedustelkaa, kuka siellä on arvollinen****, ja jääkää hänen luokseen, kunnes sieltä lähdette* (Matt.10:11)

Ja olkaa siinä talossa ja ***syökää ja juokaa, mitä heillä on tarjota, sillä työmies on palkkansa ansainnut****. Älkää siirtykö talosta taloon. Ja mihin kaupunkiin te tulettekin, missä teidät otetaan vastaan,* ***syökää, mitä eteenne pannaan*** (Luuk.10:7,8)

Eli kun alkukristityt havaitsivat Pietarin Pyhän Hengen nimeen Jerusalemissa Jeesuksen kuoleman jälkeen tekemän Ananiaan ja Safiran kaksoismurhan (Ap.t.5) aineellisen taloudellisen tuloksen (maatilan myyntihinnan takavarikointi pyhien tarpeisiin), he keksivät hyvin nopeasti ryhtyä itse vaatimaan "ruumiillisesta" työstään eli sananjulistuksesta taloudellista "korvausta" omiin pyhiin tarpeisiinsa – aina uuteen kaupunkiin saavuttaessa oli ohjeen mukaan löydettävä ensimmäiseksi se ”***kuka siellä on arvollinen”*** eli varsinaisen verenimijä loisen elättäjä:

Jolle sanaa opetetaan, se jakakoon kaikkea hyvää opettajallensa (Gal.6:6)

emmekä ilmaiseksi syöneet kenenkään leipää, vaan työssä ja vaivassa me ahkeroitsimme yöt ja päivät*, ettemme olisi kenellekään teistä rasitukseksi* (2Tess.3:8)

Ennen kaikkea Paavali keskittyy kirjeissään käännytettävien pyydystämiseen ja jo kääntyneiden pakanoiden uskon vahvistamiseen, ei suinkaan kertomalla Jeesuksen opetuksista, teoista ja elämästä, vaan pelottelemalla käsityskyvyltään korkeintaan keskinkertaista ja vain kuvanvaraiseen ajatteluun kykenevää kansaa, uhkailemalla heitä rangaistuksella, kadotuksella tai lupailemalla heille katteettomasti voittopalkintoa - taivasosaketta.
Ensinnäkin tämän tomppeli teltantekijän kirjeissä 1) kuvataan kuin ylpeillen apostolien omia ansioita, heidän kansan yllyttämisen ja villitsemisen vuoksi kohtaamaansa vainoa meteliruton levittämistä, sekä 2) hurmahenkisyyteen kallistuvaa hurskautta, jota nämä Herran

"lähetit" nimittävät kauniisti saarnaamiseksi ja sanan julistamiseksi, iloksi jo saavutetusta pelastuksesta, sekä kolmanneksi 3) pakanoiden ja juutalaisten syyttämistä ja syyllistämistä, neljänneksi 4) uskon tärkeyden ja tottelemisen teroittamista, viidenneksi 5) armon saamiseen lupailua ja pelon lietsomista, kuudenneksi 6) kristilliseen siveyteen ja suvaitsemattomuuteen kehottamista, seitsemänneksi 7) naisten alistamista, kahdeksanneksi 8) Jeesuksen kuoleman kautta tapahtuneesta vapautumisesta, sitä myötä pelastuksesta ja iankaikkiseen elämästä elämöimistä ja yhdeksänneksi 9) Jumalan oikeutettua kostoa unohtamatta sekä puuttumista jatkuvaan keskinäiseen riidankylvöön sekä tietysti ja ennen kaikkea nimen omaan, kymmenenneksi 10) jatkuvaa "avustusten" kerjäämistä kuten esimerkit 1Kor.9:4–7, 9–14,18, 1Tim.5:17,18, 1Tim.6:17–19, 2Kor.9:8–12, 2Kor.11:7–9, Apt.20:33–35 todistavat.

Sinne tänne polun varteen Paavalin kirjeissä sirotellaan käännytettävien houkuttelemiseksi totta kai ihanan suloiselta kuulostavia, mutta sisällöltään mahoja sanoja rakkaudesta ja ystävällisyydestä ja kehotetaan antamaan, vastoin Nasaretilaisen neuvoja, julkisesti almuja. Sen lisäksi, että Paavali epäitsekkyyden verhoon naamioituneena kerskuu estottomasti asemallaan ja teoillaan, hän väittää toistuvasti, että Jahve Herra hylkäsi juutalaiset, koska he tavoittelivat vanhurskautta teoilla, eivätkä uskolla, kuten kristityt. Paavalin mukaanhan Demoni Jahven valitut olivat paatuneet ja siksi he joutuvat kadotukseen. Sen sijaan kristityistä tuli nyt valittuja - eikä vaan valittuja, vaan vieläpä pelastuneita!

Eikä Jeesus heittänyt henkeään vahingossa, vaan tietoisesti antoi henkensä ristillä "***imiessään pahuuden itseensä",*** vangitakseen Saatanan – näin se menee:

Minä olen ***se hyvä paimen****. Hyvä paimen* ***antaa henkensä*** *lammasten edestä*, Joh.10:11).

Johanneshan kirjoittaa ilmiselvästi paikalla olleena silminnäkijänä evankeliumissaan "viimeisen ehtoollisen" tapahtumista, siitä kun Jeesus muka ojentaa leivänpalan Juudakselle, näin:

ja silloin, sen palan jälkeen, ***meni häneen saatana*** (Joh.13:27).

Kristityt tulkitsevat (ja koko maailma) paikalla olleen Johanneksen sanat niin, että Saatana meni tuolloin Juudas Iskariotin sisään – ei minään inhottavana ihomatona, vaan henkenä. Raamattu ei tosin vahvista yksituumaisesti käsitystä, että Saatana olisi mennyt Juudakseen, vaan Johannes kirjoittaa, että "*häneen meni saatana*". Sen sijaan Luukas aivan selvästi kirjaa ylös sen, mitä hän on joskus jostakin kuullut:

*Niin **saatana meni Juudaaseen**, jota kutsuttiin Iskariotiksi ja joka oli yksi niistä kahdestatoista.* (Luuk.22:3)

Ensinnäkin Tanak, Vanha testamentti kertoo, että Demoni Herran henki voi mennä ihmiseen, esimerkiksi näin:

*Kun Saul kuuli tämän asian, **tuli Jumalan henki häneen**, ja hän vihastui kovin* (1Sam.11:6)

*Ja **Herran henki tuli Daavidiin**, siitä päivästä ja yhä edelleen* (1Sam.16:13)

ja tulla pois ihmisestä, mutta Jahve Herra voi lähettää myös Pahan hengen, näin:

*Mutta **Herran henki poistui Saulista**, ja **Herran lähettämä paha henki vaivasi häntä*** (1Sam.16:14)

Pahan hengen eli Saatanan tunkeutuminen Herran luovuttamana meno-paluu lipulla ihmisen sisään ja sieltä poistuminen on Vanhan testamentin mukaan mahdollista, kuten Saulin ja Daavidin tapaus osoittaa! Ja se, että Herran henki meni Daavidiin selittää sen, että hän muun muassa pylsi hunajaloukuksi viritettyä Batsebaa (2Sam.11:2, 4) tapatti tämän puolison Uurian (2Sam.11:14–17) kuten myös 1. Aikakirjan ja 2. Samuelin kirjan välisen ristiriidan, että sekä Saatana (1Aikak.21:1), sekä Herra (2Sam.24:1) yllyttivät Daavidin yhtä aikaa suorittamaan Jerusalemin väestönlaskennan, jotta tuhoojaenkeli pääsi levittelemään veren sulotuoksuja (1Aikak.21:25)!

Ajatellaanpa jälleen nyt ihan itse: Koko kristinoppi romahtaa taas kerran kasaan kuin tupajumien syömä mätä lato, olipa oikeassa sitten Luukas (Saatana meni Juudakseen [Luuk.22:3], eikä Jeesukseen) tai Johannes (Saatana meni Jeesukseen [Joh.13:27], eikä Juudakseen) sillä ensinnäkin jos Saatana todella yllytti ja ohjasi Juudasta kavaltamaan Jeesuksen, niin silloinhan Saatana auttoi Jeesusta kuolemaan, jotta tämä voisi pelastaa ihmiset. Onko tässä jälleen järjen häivääkään? Ja silti tällä Juudaksen ja Saatanan ”yhteistyöllä” on hekumoitu kristittyjen keskuudessa näihin päiviin saakka ja aina yhtä ajattelemattomasti.
Mutta Johanneksen sanoilla ”***sen palan jälkeen, meni häneen saatana”***, on vinha perä. jos Johannes tarkoittaa Saatanan menneen tuolloin, ei Juudakseen, vaan Jeesukseen! Sillä ensinnäkin Johannes todistaa evankeliumissa, että Perkele oli jo aiemmin värvännyt Juudas Iskariotin vain puolelleen – ei kavaltajaksi:

ehtoollisella oltaessa, ***kun perkele jo oli pannut*** *Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen* (Joh.13:2)

ja toiseksi, puheessaan ”viimeisellä ehtoollisella” opetuslapsilleen Nasaretilainen totesi:

maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään (Joh.14:30)

Samallahan Johannes todistaa, että ”*Saatana*”, ”*Perkele*” ja ”*maailman ruhtinas*” ovat vain eri nimityksiä Herran meno-paluu lippua käyttävälle pahalle hengelle! Esimerkiksi suomenkielisen, vuoden 1938 Raamatun käännöksen sanoista ”*Perkele*”, ”*Saatana*”, ”*maailman ruhtinas*”, ja ”*paha henki*” The Companion Bible ja King James Bible käyttävät yhtenäisesti sanoja ”*father the devil*”, ”*Satan*”, ”*Prince of this world*”, ”*Darkness*” sekä ”*evil spirit*”! ”*Perkele”*, ”*father the devil*” on siis ”*paholainen*” ja ”evil spirit” (devil = evil) on ”*paha henki*”
Manausta omakohtaisesti todistanut psykiatri Scott M. Peck, joka oli jäsen Yhdysvaltain hallituksen nimittämässä komissiossa, joka muun muassa tutki, miten amerikkalaisen C-komppanian 16.3.1968

luutnantti Calleyn johdolla suorittama ja sittemmin aluksi esimiesten peittelemä pohjoisvietnamilaisen My Lain kylän verilöyly oli mahdollinen, vahvistaa kirjassan Pahan psykologia (Kirjapaja 1989, People of the lie, Simon & Schuster, 1983) Johanneksen sanat:

Vain rakkaus voi voittaa pahuuden. *Ryhtyessämme hyökkäämään meidän on siis käytettävä rakkauden keinoja. ...* ***Ainoa tapa voittaa pahuus on antaa sen tunkeutua vapaaehtoisen, lämpimän ihmisen sisälle.****.. Vain yksilön rakkaus voi parantaa pahuuden.* ***Jonkun täytyy uhrautua vapaaehtoisesti ja tarjota sielunsa taistelukentäksi. Hänen täytyy imeä pahuus itseensä.***

Saatuasi langan päästä kiinni, eli Johanneksen tavasta käyttää sanoja, kirjoitustavasta, silmien eteen avautuu odottamattoman mielenkiintoinen maailma. Ensinnäkin Johannes ja Jeesus eivät olleetkaan mitään ryppyotsaisia itseänsä täynnä olevia tosikkoja tai mitäänsanomattomia vätyksiä, vaan he viljelevät hienovaraisesti kosolti mustaa ja ironista huumoria ja ikään kuin leikkivät kissaa ja hiirtä itseään tärkeinä pitävien, itsensä ylentäneiden kaksinaismoraalissa rypevien lainlaatijoiden ja sen tulkitsijoiden kustannuksella. Toiseksi Jeesuksen puheiden ja tekojen ajatusmaailman tajuaminen vie helposti aikamatkalle maailmaan, jossa ”pojat” patavanhoillisten hurskastelijoiden ”mieliksi” päästivät ”herrasmiesmäisesti” uhrikyyhkyset temppelissä häkeistään ja potkiskelivat rahanvaihtajien vasut – ja laintuntijain kupit nurin:

Niin hän (Jeesus) *tapasi pyhäkössä ne, jotka myivät härkiä ja lampaita ja kyyhkysiä, ja rahanvaihtajat istumassa. Ja hän teki nuorista ruoskan ja ajoi ulos pyhäköstä heidät kaikki lampaineen ja härkineen ja kaasi vaihtajain rahat maahan ja työnsi heidän pöytänsä kumoon*. (Joh.2:15)

Kolmanneksi hyvin nopeasti oppii huomaamaan Johanneksen evankeliumiinsa ”piilottamat” taitavat kiertoilmaukset ja evankeliumiin jälkeenpäin tehdyt kopioijien ja tekstiä selittävien, mitään ymmärtämättömien ”Pyhien” miesten, hölmöläisten tekemät valheelliset

lisäykset melkeinpä yksittäisiä sanoja myöten, kuten vaikkapa esimerkiksi Joh.12:32,33.
Ja Johannes kirjoittaa ilosanomassaan itse asiassa kahdesta hengestä, *Totuuden ja eksytyksen hengestä*. *Eksytyksen henki* on epäilemättä se sama *Pyhä Paha Henki*, jota kirkkoisät ihailevat ja jonka pitäisi johdattaa heidät totuuteen, mutta joka sitä vastoin kietoo kristityt valheen verkkoon. Eksytyksen henkeäkään ei kukaan muu Johanneksen ohella mainitse Raamatussa. Sitä paitsi Johannes vielä varoittaa ensimmäisessä kirjeessään, että kaikkiin henkiin ei kannata missään tapauksessa luottaa, vaan henget pitää aina testata:

Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta, se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen. (1Joh.4:6)

Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne jumalasta; sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan. (1Joh.4:1)

Jeesuksen ”viimeisellä ehtoollisella” suorittaman Paholaisen vangitsemisoperaation, on pystynyt kirjaamaan vain tuolloin läsnä ollut ja Jeesuksen tarkoitusperät tarkoin ymmärtänyt tapahtumista tietoinen kuulija. Toisin sanoen Johanneksen evankeliumi on yksiselitteisesti evankeliumista vanhin sekä itsenäisin ja ainoa silminnäkijäkuvaus!

Muistakaamme myös Johanneksen sanat:

Joka ei rakasta, se ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus. (1Joh.4:8)

Tämäkin on myös ilmaus, jota kukaan muu Johanneksen ohella ei mainitse Raamatussa. Johannes kirjoittaa myös:

Jumala (Isä) on Henki (Joh.4:24)

Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.” (Joh.3:8)

Muistakaamme myös Johanneksen sanat:

Joka ei rakasta, se ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus. (1Joh.4:8)

Vaikka Jeesushan nimenomaan painotti, ellei se jo tullut selväksi, tekoja, jotta kaiken maailman huijarit, helppo-heikit, väärät profeetat ja villitsijät, kuten kristityt, eivät puliveivaisi aivan kaikkia.

Jos minä en olisi tehnyt heidän keskuudessaan niitä tekoja, *joita ei kukaan muu ole tehnyt,* ***ei heillä olisi syntiä****; mutta nyt he ovat nähneet ja ovat vihanneet sekä minua että minun Isääni* (Joh.15:24)

Silminnäkijästä puhuttaessa ei tule unohtaa Johanneksen evankeliumin lukua 19 ja sen jaetta 31:

Koska silloin oli valmistuspäivä, niin - etteivät ruumiit jäisi ristille sapatiksi, sillä ***se sapatinpäivä oli suuri*** *- juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas* (Joh.19:31)

Ja mikä uskomattominta mutta totta! Täällä sitä kinastellaan elikö joku Jeesus joskus vai ei. Onko häntä ylipäätään ollut edes olemassa. Onko kaikki vain pelkkää mielikuvitusta? Kuitenkin jakeessa evankeliuminsa luvussa 19, jakeessa 31 Johannes jopa määrittelee tekstissään Jeesuksen kuolinvuoden ja päivän! **Suuri sapatti eli Shabbat Hagadol vietetään aina juutalaisten pääsiäistä edeltävänä lauantaina** (perjantai illasta noin kello 18 lauantai iltaan noin kello 18). **Suuri sapatti osui vuonna 33** (juutalaisten vuosi 3793) lauantaille 28. päivä maaliskuuta (Nisán-kuun 7.–8. päivä), Juutalaisten pääsiäinen, Pesach, jota vietetään aina Nisán-kuun 14 päivä, osui tuolloin taasen lauantaille 2. Huhtikuuta! Nisán-kuun 14 päivä on aina Pesach, pääsiäissapatti, riippumatta siitä, mikä viikonpäivä oli kyseessä. Eli lauantaina vietettiin tuolloin tupla sapattia eli suurta sapattia!
Johanneksen mukaan (Joh.19:31) Jeesus kuoli suuren sapatin valmistuspäivänä eli perjantaina myöhään iltapäivällä auringon laskettua, sillä Shabbat Hagadol vietto alkoi tuolloin perjantaina kello 17;54 ja

päättyi tasan vuorokausi myöhemmin lauantai iltana. Ja kun tiedämme, että Jeesus syntyi hyvin todennäköisesti Herodes Suuren aikaan, joka kuoli 4 eaa ja koska Jeesuksen serkku Johannes kirjoittaa ilosanomassaan:

Niin juutalaiset sanoivat hänelle: ”Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt Aabrahamin!” (Joh.8:57)

niin voi vain kysyä, mitä syytä Johanneksella olisi mainita juutalaisten toteamus hänen iästään, ellei hän olisi menetellyt juurin niin kuin edellä on kuvattu – hän oli silminnäkijä, joka säilöi tekstillään historiaan todelliset tapahtumat ja lukitsi ne historiallisiksi tosiasioiksi, ei miksikään ihmisten huiputtamiseksi tarkoitetuksi teologiseksi hölyn pölyksi!
Vai luuletko, että jos kristityt ”aivovaurionsa” vuoksi ovat käsityskyvyttömiä, niin juutalaisten uskonnollinen eliitti olisi pilkannut Jeesuksesta toteamalla ”*Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha”*, jos hän olisi ollut alle 40-vuotias? Ikähän oli tuolloin erittäin oleellinen kriteeri arvioitaessa henkilön ”henkistä” kapasiteettiä ja uskonnollista katu-uskottavuutta!
Viidenkymmenen vuoden raja ei sitä paitsi ollut mikään satunnainen luku, vaan se oli Vanhan testamentin perinteessä (esim. 4. Moos. 4:3) leeviläisten virallinen eläkeikä ja täyden auktoriteetin mittapuu. Juutalaisten uskonnollinen eliitti ei olisi tehnyt itsestään naurunalaisia heittämällä ilmaan vertailukohtaa, joka on täysin irrallaan kohdehenkilön todellisesta iästä. Kun he sanoivat Jeesuksen olevan ”*ei vielä viisikymmentä*”, he asettivat hänet ikähaarukkaan, joka oli uskottava, mutta silti häpeällisen nuori haastamaan patriarkka Aabrahamin ajallisen auktoriteetin.

Näin Jeesuksen ikä hänen kuollessaan hahmottuu! Onkin enemmän kuin erittäin todennäköistä, että Jeesus eli 7 eaa.–33 jaa. ja koska hän oli juutalaisten mukaan täyttänyt jo 40 vuotta, hän kuoli 41-vuotiaana 27.3.33!

”Johannes 21:24 sisältää myös eksplisiittisen (asioiden ilmaisemista suoraan, selvästi, yksiselitteisesti ja avoimesti, ilman piilomerkityk-

siä tai tulkinnanvaraisuutta) vakuutuksen: ”***Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä... ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi***.”

Argumentti kuuluu: Jos teksti olisi myöhäinen pseudepigrafi (eli joku muu kirjoitti sen Johanneksen nimissä), kirjoittajan ei olisi ollut tarpeen korostaa ”*me tiedämme*” -todistusta. Tämä vakuutus on tyypillinen silminnäkijän perinnön suojelemiseksi kirjoitettu huomautus. Se ei ole teologinen johdanto, vaan silloinen juridinen todistuslausunto.

*

Kun sanotaan, että Jumala on salattu, kyse ei ole vain mystisestä pyhyydestä, vaan siitä, että ihmisten hallintakoneiston todellinen luonne – välinpitämätön, pelkkiin fysiikan lakeihin ja kemiallisiin reaktioihin perustuva arkkitehtuuri – pidetään tarkoituksella piilossa massoilta. Tätä salaisuutta ovat kautta aikojen levittäneet ja ennen kaikkea hallinnoineet viralliset portinvartijat: kirkot, dogmaattiset auktoriteetit, uskonoppineet, jotka myyvät kansalle lohtua, moraalista järjestystä ja näennäistä hallintaa vastineeksi sokeasta kuuliaisuudesta. Salatusta Jumalasta (Deus absconditus) ja opintiedon mekaanisesta sulkemisesta löytyy selkeä historiallinen ja teologinen lähdelinja. Dogmaattisessa historiassa tämä jaetaan kahteen puoleen: teologiseen verhoamiseen (Jumalan perimmäinen luonne pidetään saavuttamattomana) ja institutionaaliseen portinvartijuuteen (tiedon hallinta ja kätkeminen massoilta). Keskeisimmät salauksen kirjalliset lähteet jakautuvat seuraavasti:

”*Totisesti, sinä olet salannut itsesi, Jumala, sinä Israelin Jumala, Pelastaja*!” (Jes. 45:15)

Martti Luther tekee jyrkän eron ilmoitetun Jumalan (Deus revelatus) ja salatun Jumalan (Deus absconditus) välillä teoksessaan De servo arbitrio (Sidottu ratkaisuvalta, 1525). Blaise Pascal toteaa teoksessaan Pensées (Ajatuksia, 1670), että jokainen uskonto, joka ei väitä Jumalan olevan salattu, on väärä. Maailmankaikkeus on rakennettu siten, että Jumala jättää juuri riittävästi sokeutta niille, jotka eivät halua nähdä, ja valoa niille, jotka näkevät. Historialliset lähteet opin-

tiedon salaamisesta ja portinvartijuudesta: Gnostilainen perinteinen opetus perustui suoraan siihen, että näkyvän maailman Luoja (Demurgi) on sokea arkkitehti, joka pitää ihmiset tietämättömyydessä. Todellinen tieto (gnosis) oli salattua tietoa, jonka instituutio (varhaiskirkko) julisti heresiaksi ja tuhosi (Evangelium Veritatis eli Totuuden evankeliumi ja Apocryphon Johannis eli Johanneksen salainen kirja). Kirkkoisä Clemens Aleksandrialainen kirjoittaa Stromata-teoksessaan (n. 200-luku) avoimesti siitä, että korkeampaa tietoa (gnosis) ei saa antaa massoille. Index Librorum Prohibitorum (Kiellettyjen kirjojen luettelo, 1559–1966): Katolisen kirkon virallinen luettelo teoksista, joiden lukeminen oli kuolemansynnin uhalla kielletty. Mekaaninen ja hallinnollinen todiste tiedon sulkemisesta. Luetteloon päätyivät vuorollaan niin Bruno, Galilei, Kepler, Descartes kuin Spinozakin – kaikki ne, jotka yrittivät riisua maailmankaikkeudelta dogmaattisen verhon. Baruch Spinoza analysoi teoksessaan Tractatus Theologico-Politicus (Teologis-poliittinen traktaatti, 1670), miten uskonnolliset instituutiot käyttävät Jumalan salaperäisyyttä ja luonnontieteellistä sokeutta tietoisena hallintatyökaluna pitääkseen alaisensa pelon ja toivon spiraalissa.

Kaikki edellä mainitut tahot alkaen kristittyjen kirkosta päätyen juutalaisten Jahve-uskoon toistavat samaa mantraa: Jumala on salattu. Fraasi ”*tuntemattomat ovat Jumalan tiet*” on klassinen, institutionaalinen suojakoodi, jonka tehtävä on päättää keskustelu heti, kun uskonoppi ei pysty selittämään determinististä välinpitämättömyyttään tai kärsimyksen syvintä olemusta – järjestelmä vetoaa mysteeriin. Se on älyllinen hätäjarru. Kun syntinen esittää kysymyksen ”*Jumalani, miksi hylkäsit minut*?”, ”*Jumalani, missä olit*?” tai ”*Jumalani, miksi annoit tämän tapahtua*?”, koneisto ei vastaa koskaan. Se on huuto tyhjyyteen. Kun vastaus on pelkkä hiljaisuus, syntinen raukka, maan matonen kääntää sen takaisin itsekseen ja alkaa veisata lohduksi sitä samaa rituaalista itkuvirttä, jolla sokeutta hyysätään sukupolvesta toiseen.

He kaikki unohtavat Jeesuksen sanat:

”***Älkää siis peljätkö heitä. Sillä ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi.***” (Matt. 10:26)

Minulla on vielä paljon sanottavaa teille,
mutta te ette voi nyt sitä kantaa (Joh.16:12)